

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ МАГИЯТА НА ДРЕВНОСТТА

Превод от английски: Весела Димитрова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Искам да намерите сина ми! — заяви Беатрис Лъндън хладно и невъзмутимо.

Седнала срещу нея в хола на елегантното имение „Уелзли Хилс“, Челси Рос я изгледа с изненада. Не заради думите, с които бе свикнала, а поради други две причини: възрастта на събеседницата ѝ — представителна жена около шейсетте — и цялата обстановка на съдържано великолепие. Обикновено се озоваваше срещу млади майки с отвлечени дечица. Или разговаряше с родители на избягали от къщи тийнейджъри. И почти винаги молбата бе изричана с нотки на истерична настойчивост. Но не и сега!

— Синът ви ли? — попита тихо Челси.

Беатрис Лъндън дори не мигна. Сребристосивият безупречен кок не трепна. Пръстите с изрядно лакирани нокти не помръднаха. Възрастната жена седеше с царствено величие.

— Синът ми, Самюъл Прескот Лъндън!

Може би очакваше реакция, но в съзнанието на Челси не проблесна никакъв спомен.

— Съжалявам, нищо не ми говори! — последва любезният отговор. — Работата ме свързва с друга социална прослойка.

— Зная, госпожице Рос. Освен това съм добре запозната с успехите ви в този род дейност и именно затова ви повиках.

Комплиментът бе произнесен твърде хладно, за да бъде ласкателен. Но високомерието на възрастната дама подсказваше, че нито очаква, нито желае благодарности. Е, случай като всеки друг — крайно време бе Челси да се съсредоточи в подробностите!

— На колко години е синът ви?

— През следващия месец ще навърши четирийсет.

Челси с усилие потисна изненадата си. Случай като всеки друг ли? Абсолютен уникат!

— Откога е изчезнал? — попита тя колебливо.

— От шест месеца. Всъщност не е изчезнал. Имам представа къде е и знам, че е добре.

— Госпожо Лъндън, не съм сигурна, че разбирам...

— През декември миналата година Самюъл замина на едноседмична почивка в Мексико. И все още е там. Изостави процъфтяваща фирма, на която е президент, луксозна вила срещу пристанището, членството си в местния клуб и една очарователна млада жена, която няма да го чака цял живот. Отдавна трябваше да се е вразумил и върнал. И тъй като не е, искам да ви възложат задачата да го доведете — в спокойно изречението й думи се долавяше гняв.

— Четирийсетгодишен. Не е съвсем дете! Разбирам да се тревожите, ако не знаете къде е, но да искате да го върнете насила... Не трябва ли да реши сам?

— Очевидно нямате деца, госпожице Рос. Майката се чувства отговорна, независимо от възрастта на детето си! Самюъл пренебрегва задълженията си. Мой дълг е да му напомня!

В този миг Челси изпита искрена симпатия към безотговорния Самюъл. Ако нейната майка бе така властна, тя несъмнено би избягала от къщи. Е, благият й нрав не бе попречил на по-малката й сестра да изчезне...

— Разкажете ми по-подробно за него, госпожо Лъндън. Според вас защо е заминал?

— Искаше да си почине. През последната година и половина работеше без отдых. Но всяко нещо има граници! — отсече тя.

— След като „имате представа“ къде е, значи ви се е обаждал.

— Не. От време на време разговаря с кантората си. От тях научих, че все още е в Юкатан.

— Значи ви е оставял съобщения чрез служебния телефон?

— Не — в гласа й потрепна ледено презрение. — Аз се обаждам, за да измъкна нещо от колегите му.

— Има ли съдружници?

— „Лъндън и Макги“ е една от най-големите посреднически фирми за продажби на недвижими имоти в Нова Англия! Не може да не сте чували!

— За съжаление не съм — отвърна спокойно Челси. — Клиентите ми са от други среди. В Бостън ли е седалището на фирмата?

— Да! На улица „Бийкън“, номер едно.

— След като синът ви е президент, кой е Макги? — адресът ѝ бе познат и подсказваше престиж.

— Вицепрезидентът.

— С него ли поддържате връзка?

— Не. Той не би ми се обадил. С един от по-нисшите вицепрезиденти, Норман Скиали. От него разбрах, че Самюъл е жив и е добре, но все още не е склонен да се върне в Бостън.

— Значи сега Макги ръководи бизнеса?

— Да, така се получи. И ако Самюъл не се върне, може да му измъкнат фирмата под носа!

— Като че ли не храните особено доверие към Макги?

— Не е точно така. Много е работлив, но му липсват финес и изисканост. Никога няма да проумея защо Самюъл го избра за съдружник. Нито пък защо не продължи в семейния бизнес!

— А какъв е семейният бизнес, госпожо Лъндън?

По лицето на старата дама се изписа раздразнение.

— Корпорация „Лъндън“ притежава три големи театрални комплекса и цирк в Бостън, както и многобройни развлекателни заведения по Източното крайбрежие. След смъртта на съпруга ми преди четири години аз поех ръководството.

Без съмнение! Та тази жена бе родена да командва! Горкият Самюъл!

— Разбирам — продължи замислено Челси. — Предполагам, синът ви се е оттеглил от семейния бизнес без съгласието ви.

— Госпожице Рос, според мен това няма никаква връзка с настоящия проблем!

— Всичко, което науча за сина ви, би могло да се окаже от полза. Честно казано, не разбирам защо се обърнахте към мен! Жена с вашето положение по-скоро би се възползвала от услугите на частен детектив.

Беатрис Лъндън не се смути.

— Частният детектив би могъл да открие сина ми, но надали би успял да го върне.

— А защо мислите, че аз ще успея?

— Защото, първо, сте жена — лукаво присви очи тя. — Второ — руса и привлекателна. И трето — доста добра артистка сте!

Челси едва потисна желанието да зарови пръсти в косата си. Да, руса е, въпреки че късата ѝ смело оформена прическа бе вероятно доста поразрошена от вятъра. Привлекателна? Може би, според някои. Но...

— Артистка? Извинете, не ви разбирам!

— Миналата седмица ви видях по телевизията, госпожице Рос. Държахте се с достойнство и стил, неприсъщи на жена, родена и израснала в потискащия мелничарски град Ню Хампшир.

На Челси ѝ се прииска да подхвърли доста язвителна забележка, но така само би потвърдила изказването на госпожата.

— Невъзможно е всички да се родим богати, госпожо Лъндън, но достойнство и стил не се купуват.

— Достойнството — може би, но не и стилът — погледът ѝ одобрително се плъзна по подобраните с вкус копринена блуза и пола. — Много сте хубава. Но нали тъкмо това е била целта ви, след като посещавате дом в този квартал?

— Как научихте къде съм израснала? — попита Челси с привидно спокойствие. Не бе свикнала да бъде на прицел.

За пръв път от началото на разговора Беатрис Лъндън се усмихна.

— Наех частен детектив — нова изненадваща атака.

— Нима бе необходимо?

— Да,верявам ви сериозна задача. Искях да се уверя, че съм избрала подходящия човек. Зная, че през последните шест години издирвате изгубени деца, че успявате в три от всеки четири случая, че гоните следата с упоритост, на която е способен само човек, преживял ужаса от изчезването на близък човек. Зная, че именно случилото се с вашата сестра ви е накарало да се заловите с тази работа.

Челси не трепна — отчасти, защото бе сигурна, че Беатрис Лъндън очаква подобна реакция, отчасти, защото отдавна се бе примирила с мисълта, че някои случаи — често тези, при които си лично засегнат и най-много ти се иска да успееш — не могат да бъдат спечелени. Страдаше за сестра си и за родителите си, но бе достатъчно помъдряла, за да приеме фактите и да продължи напред. Беше се посветила на семейства, изпаднали в беда, подобна на нейната, и това ѝ помагаше.

— Нямам образование, нито разрешително за това, което върша.

— Не ви е необходимо. Вие спазвате законите. Поддържате сериозни контакти, а когато не са достатъчни — пътувате. Никога не вземате пълната такса от клиентите и плащате данъците си до последния цент. Включително и върху заплатата от „Айкабод“.

— Вашият детектив си е заслужил хонорара — отсече сухо Челси. — Надявам се, взел ви е пълна такса!

— Не ми е „взел“. Аз му платих, при това доста щедро. Парите и възможността да ги получиш правят чудеса с изобретателността. Сама ще го откриете.

— Все още не съм решила дали ще поема вашия случай! Трябва да проуча обстоятелствата около заминаването на сина ви!

В нейната градина — с нейните камъни!

— Добре! — няколко мига Беатрис Лъндън не откъсна поглед от лицето на Челси. — Ще ви кажа това, което искате. Самюъл израсна в тази къща, завърши като баща си бизнес колеж в Харвард и се присъедини към семейната фирма. След две години напусна и започна сам.

— Защо напусна?

— Скара се с баща си, но съпругът ми така и не спомена причината.

— Дотогава Самюъл с вас ли живееше?

— Да. Как ли не се опитвах да го върна — у дома и във фирмата, но той бе непреклонен. И досега не съм се отказала.

— А след смъртта на баща си? — мотивите на хората, особено при семейните взаимоотношения, винаги я вълнуваха.

— Още по-настойтелно го увещавах. Казваше, че е затрупан от работа и че аз се справям чудесно с корпорацията. Е, и на двамата ни бе пределно ясно, че най-елементарното решение бе „Лъндън и Макги“ да стане неин клон. Самюъл не искаше и да чуе.

— Останахте ли близки? — Челси бе на страната на Самюъл.

— Не така, както бих искала. О, често се виждахме. Водеше ме на приеми. Но не желаше да има нищо общо с корпорацията, въпреки че един ден ще я наследи.

— Нямате ли други деца?

— Не, само Самюъл. Затова искам да го върна тук!

Никакви признаци на нежност, майчина любов или тревога. Ореолът на властност я обгръщаше като кралска мантия.

— Разкажете ми за Самюъл — вкусове, хоби, качества.

— Самюъл е изключително праволинеен. Обича скъпите ресторанти и добрия театър; играе голф в клуба, без да е атлет; работи къртовски във фирмата.

— А приятелката му? Продължителна ли е любовната им афера?

— „Афера“ не е думата, която бих употребила — процеди презрително госпожа Лъндън. — Самюъл и Линда се познават от години. Тя е дъщеря на един от най-старите ни приятели.

— Предстои ли женитба?

— Искрено се надявах. Самюъл не е мислил за никоя друга. Сигурна съм, че иска да има дом и деца.

— Но вече е почти на четирийсет. Защо не се е оженил досега?

— Казваше, че е много зает.

— Значи сте обсъждали този въпрос?

— Разбира се! Това е мое задължение!

Челси с усилие сдържа язвителната си забележка. Парченцата от мозайката постепенно се подреждаха. Но имаше още въпроси.

— Според вас какво прави в Мексико?

— Е, това е едно от нещата, които предстои да откриете.

— Възможно ли е да бяга от съдебно преследване?

— В никакъв случай!

— Може и да не споделя всичко с вас!

— Не! Самюъл не би направил нищо противозаконно. Никога не се е бунтувал, дори когато бе тийнейджър. Не е в природата му. С баща му го възпитахме да бъде честен и почтен.

Най-после Челси успя да предизвика невъзмутимата Беатрис Лъндън. Бе ядосана, но искрена.

— Съжалявам! Не исках да ви разстроя. Длъжна съм да предвидя всяка възможност. Значи е в Юкатан?

— Да. Тръгнал е от Канкун. Доколкото зная, установил се е в малко селце на маите.

— Селце на маите ли? — Челси едва се удържа да не избухне в смях. Ако се пренесеше с двайсет години назад, би могла да помисли, че преситеното богаташко синче е избягало от разлагащия охолан живот с някой гуру в Индия. Но Самюъл Лъндън приближаваше четирийсет! — С какво се занимава там?

— Ако знаех, нямаше да ви наема! — сопна се госпожа Лъндън.

— Все още не съм поела никакъв ангажимент! — не се сдържа Челси. След миг краткотрайното ѝ надмощие бе заличено.

— Не можете да откажете. Нуждаете се от парите!

В стаята се възцари мълчание. Челси имаше чувството, че се намира в клетка.

— Нова находка на вашия детектив ли? — тихо попита тя.

Беатрис Лъндън беше в стихията си. Очевидно властта ѝ доставяше огромна наслада. Не можеше да понесе неподчинението на сина си. Вероятно това бе и причината за бягството му.

— Детективът бе много изчерпателен. Зная точните ви доходи, дори в „Айкабод“. Е, жена като вас може да печели и от бакшиши, след като е барманка в любимото местенце за отдих на богати бизнесмени.

— Струва ми се, ще трябва да се обърнете към друг, госпожо Лъндън! — Челси се подпря на изящно гравираните дръжки на стола и стана. — Ако синът ви е дързък като вас, не съм убедена, че искам да го открия.

Хладният глас на възрастната жена я застигна:

— Зная и точната сума, която ви е необходима, за да се върнете в колежа и продължите образованието, за което толкова силно мечтаете! — Челси застина като ударена от гръм под арката, водеща към хола. Не се обърна, а само заби грижливо оформените си нокти в грубата платнена материя на чантата си. — Добре съм осведомена, нали, госпожице Рос? Възхищавам се на амбицията ви! След бакалавърската степен искате да защитите дисертация по психология! Вероятно възнамерявате да лекувате обърканите млади бегълци?

— Всъщност искам да съветвам семействата им — процеди през зъби Челси. — Избягалото дете винаги си има причини и в девет от десет случая те са свързани с дома.

Намекът ѝ бе напълно пренебрегнат от неуязвимата Беатрис Лъндън, запазила пълно спокойствие.

— Ще ви дам парите, от които се нуждаете, госпожице Рос. Половината сега, а останалото — след като върнете сина ми. Ще покрия всички разходи — учебната такса за три години, както и доста сериозна сума за всекидневни нужди. Дори ще ви съдействам да бъдете приета в Харвард!

— Не е необходимо! — гневно се извърна Челси. — Мога да се справя и сама!

— Зная! — последва нова ледена усмивка. — Завършили сте трета по успех в колежа в Маунт Холиуок със стипендия!

Челси трескаво обмисляше предложението. От шест години усилено спестяваше, за да продължи образованието си. През деня търсеше малките бегълци, а вечер работеше на бара. Предстояха ѝ още поне три години на икономии. Но ако сегашният ѝ хонорар покриеше всичко, тя би могла да инвестира спестените вече пари в собствен офис. Не се съмняваше, че ще открие Самюъл Лъндън. Но дали ще успее да го върне?

— Предложението ви е много щедро, госпожо Лъндън. Ще ви излъжа, ако кажа, че парите не ме интересуват. Но синът ви е зрял мъж. Освен, че съм руса, какво друго ви кара да вярвате в успеха ми?

— Пропуснахте, че сте привлекателна. Синът ми е представителен мъж. При това не е сляп. А като се добави и артистичната ви дарба, е, може да е силно казано, но мисля, че ще успеете да го прелъжете с комбинацията от външен вид и интелигентност.

— Не ви разбирам, госпожо! — промълви Челси сковано. Смътно подозрение се прокрадна в съзнанието ѝ.

— Напротив, госпожице Рос! Но щом желаете, ще ви формулирам ясно желанието си! Искам да използвате инстинкта си и да откриете сина ми. А с тайните си женски оръжия, както и с всички други, с които разполагате, трябва да го привлечете в Бостън!

— Значи искате да го съблазня!

— Не съм използвала тази дума! Не предлагам нищо евтино и обидно, а дори да бях предложила, Самюъл не е от този тип мъже. Той далеч не е без опит, но уверявам ви, не е и плейбой. Не, имах предвид нещо много по-деликатно и точно тук вродената ви интелигентност ще може да се изяви. Искам да го омагьосате, да го завъртите на малкия си пръст, както се казва. Да го накарате да закопнее да тръгне с вас накрая...

— Накрая? Колко време очаквате да остана в Мексико?

— Само колкото е необходимо.

— Но тук е бизнесът ми, работата ми в бара...

— От които няма да се нуждаете, предвид хонорара, който ще ви платя. Разбира се, изборът е ваш! Няма да станете по-млада и ако загубите още три-четири години в спестявания, а после и още четири-

пет за задочния курс — е, ще започнете да практикувате, когато навършите четирийсет. Ако приемете предложението ми, ще вземете дипломата на трийсет и три. Моментът е изключително подходящ, юни месец е — продължи тя, без да обръща внимание на мрачното изражение на Челси. — Имате на разположение цялото лято, за да го измъкнете от Мексико. Ще се върнете за есенния семестър.

Какво да отговори? Челси никога не бе получавала подобно предложение. Вероятно защото не бе попадала в лапите на създания като Беатрис Лъндън.

— Всичко сте премислили, така ли?

— Не съвсем. Вие ще трябва да се справите със Самюъл. В тази област не мога да ви помогна. Но той в никакъв случай не трябва да научи, че съм замесена! Ако и най-малката грешка в поведението ви го наведе на тази мисъл, ще стане подозрителен.

— Значи трябва да измисля обяснение? — Челси бе свикнала да се опира на истината, а не да я фабрикува. Отново я обзеха колебания.

— Да, но трябва да бъде съвсем правдоподобно! Може да се представите за студентка, изучаваща културата на маите. Или за отегчена млада дама, избягала от шумния град. Или дори за туристка, влюбена в Юкатан.

— Не зная, госпожо! — въздъхна дълбоко Челси. — Въпреки мнението ви, аз не съм актриса. Може и да съм се преструвала при определени ситуации, но едва ли бих могла да заблуждавам умишлено един мъж дни наред, а може би дори седмици.

— Ами ако увеличи хонорара ви с малка сума за дрехи?

— Не става въпрос за парите...

— Как така? Ако не бяха парите, отдавна да сте ми тръшнали вратата — тя стана и бавно се отправи към малка мраморна масичка. — Не ме разбирайте погрешно. Не ви критикувам. На ваше място бих приела предложението на секундата. Понякога, за да постигнем силно желана цел, трябва да правим неща, които не ни се нравят особено. А вие си имате причини да се стремите към тази професия — приближи до Челси и ѝ подаде снимка. — Нима няколко седмици в компанията на този мъж са прекалено висока цена за вашата съкровена мечта?

Челси се вгледа в черно-бялата снимка. Самюъл Прескот Лъндън беше с тъмна, безупречно подстригана коса и бледо издължено лице.

Носеше очила. Въпреки липсата на бръчки, в изражението му бе застинала суровост, която го състаряваше.

— Кога е направена? — пое Челси снимката.

— Преди две години. За стандартен рекламен материал. За съжаление нямам по-добра.

— А по-обикновена снимка? — Челси безуспешно се взираше, за да отгатне някои черти от характера.

— Да, може би... — поколеба се госпожа Лъндън. — Ще потърся в кабинета — тя излезе от стаята.

Снимката като че ли натежа в ръцете на Челси. Да, това бе ключът към бъдещето ѝ! Тя знаеше — не по-зле от проникателната Беатрис Лъндън — че не може да отхвърли предложението.

— Тези може би ще ви бъдат от полза — разнесе се познатият глас и в ръцете ѝ се озоваха три фотографии среден формат. Самюъл — с черна папийонка и фрак — застанал до елегантно облечената си майка. — От сватбата на племенницата преди четири години — на втората Самюъл, в компанията на още четирима души, седеше на блестящата палуба на луксозна яхта. — Приятели на семейството. От по-миналото лято, в Нюпорт — и отново Самюъл заедно с привлекателна млада жена. — Линда — последва лаконичното обяснение.

Челси ги прегледа отново. На всички снимки Самюъл Прескот Лъндън бе с неизменните очила, късо подстригана коса и застинало изражение. На нито една не изглеждаше щастлив.

— Мога ли да задържа тази? — вдигна Челси първата снимка и подаде на госпожа Лъндън останалите три. След това извади малък бележник и химикалка. Но Беатрис Лъндън бе вече до мраморната масичка и държеше тънка пластмасова папка.

— Тук ще намерите всичко, което ви е необходимо. Биографията му, името и адреса на хотела в Канкун.

— Искam и имената на някои приятели — Челси пое папката. — Разговорите с тях ще ми бъдат от полза.

— Не съм убедена... Могат да го предупредят.

— Не се безпокойте, ще се справя — измърмори Челси. Задачата не я въодушевяваше, но след като се бе съгласила, почувства увереност. — Ще се представя като позната на негов стар приятел — може би от колежа, с когото отдавна не са се виждали... — Беатрис

мълчеше скептично и Челси продължи: — Мога да кажа, че заминавам за Юкатан и съм чула, че синът ви е там. Или дори, че пиша за майте — след шестмесечен престой Самюъл би бил добър екскурзовод.

— И какво очаквате да научите от приятелите му?

— Местонахождението му или поне ориентировъчно къде се намира. Не можете да си представите колко безценни подробности изникват при невинен разговор. Всъщност след като трябва... да го очаровам, по-добре е да науча колкото може повече за предпочитанията му, преди да замина.

С безпогрешния си усет на бизнес дама госпожа Лъндън прецени ситуацията и отстъпи.

— Дейвид Макги, съдружникът му във фирмата на „Бийкън Стрийт“ — тя продиктува телефонния номер. — На същия телефон е и Норман Скиали. Партньорът му за голф, Хал Уошбърн, е юрист. Нийл Грапт е дългогодишен приятел, но не зная номера на телефона му.

— Ще го открия. Ами Линда?

— Бих предпочела да не я посещавате. Тя е чувствителна млада жена. Ако проявите прекален интерес, може да се засегне.

Прекален интерес... към Самюъл Лъндън? Челси едва потисна смеха си. Не след дълго госпожата отстъпи и неохотно даде телефона.

— Добре, а сега името на стар приятел от колежа.

— Елате с мен.

След обширния вестибюл и последвалия дълъг коридор влязоха в библиотеката. Масивното бюро, украсено с орнаменти и покрито с кожа, бе обградено от лавици с прилежно подредени книги. Госпожа Лъндън извади една и я прелисти — ежегодното издание на колежа със снимки.

— Ето това е Джейсън Инграм. Мисля, че завърши Станфорд. Не бяха много близки, но добре са се разбирали, ако се съди по надписа под снимката.

— На приятеля ми, устоял на стрелите на мадам Лафарж. Късмет, Дж. — прочете Челси на глас. — Коя е мадам Лафарж?

— Учителката им по френска литература. Езиците му вървяха.

— Ценна информация! Вероятно е научил вече испански!

— Може би — за нещастие. Самюъл е много умен.

— Мога ли да взема и годишника?

Беатрис Лъндън кимна, извади от чекмеджето на бюрото чекова книжка и бързо надраска нещо. Звукът от откъснатия лист прониза тишината.

— Надявам се да ме държите в течение до заминаването ви — подаде тя чека. — После ми остава само надеждата, че ще се справите. Този чек е ваш, независимо от изхода — е, освен ако не науча, че не си помръдвате пръста. Втората половина от сумата ще получите, когато се върнете двамата.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, госпожо! — Челси не погледна чека. Гордееше се с преценката си за хората и знаеше, че старата дама няма да я излъже. — Но не ви гарантирам успех. Ще открия сина ви, но може да се окаже, че единственият начин да го върна, е само отвличането.

— Ще се справите. А сега, извинете, трябва да отида в офиса.

Едва когато стигна до очукания стар шевролет, срамежливо чакащ в изрядно поддържаната алея пред входа, Челси видя, че още държи чека. Без да го удостои с поглед, тя го мушна в чантата си, отпусна се на седалката и потегли.

Пристигна в малкия си апартамент и установи, че изпада в шоково състояние — изправена бе пред прага на грандиозна промяна в живота си. След няколко седмици можеше да се върне в университета! Но дотогава...

Трябваше да преследва мъж! Почувства вина. Самюъл не бе невинно дете, отвлечено на път за училище. Нито заслепен тийнейджър, избягал от дома с надежда за блясък и слава. Самюъл не бе оставил зад себе си майка, съсипана от мъка. Дали наистина имаше право да зареже всички онези хора, които се нуждаеха от помощта ѝ, за които тя бе единствена утеха?

Но мисълта за дипломата и за работата, която тя би ѝ дала възможност да върши, я покуражи.

И въодушеви. И малко, съвсем малко, я поуплаши.

Следващата седмица бе дяволски натоварена за Челси — при това всеки ден редуваше дълги часове работа с малко сън. Прехвърли всички започнати разследвания на колеги и уведоми клиентите си —

не без угризения на съвестта — че ѝ се налага да заминее във връзка със заплетен случай.

Трескаво звънеше по телефона на десетките университети в района на Бостън, попълваше документи и мълчаливо се молеше да не се окаже прекалено закъсняла за класацията на свободните места. Дано работата ѝ през последните шест години събуди симпатия у приемната комисия!

Свърза се с всички познати на Самюъл, но информацията ѝ за него почти не се обогати, освен с факта за местожителството му — някъде между Канкун и древното селище Чичен-Ица. Деляха ги около двеста километра и многобройни малки селца. Предстоеше ѝ сериозно търсене. Установи също, че връзките на Самюъл с приятелите му са строго официални. Очевидно животът му — това бе работата! Нямаше почти никакви странични интереси, нито хобита. Беше самотник — мрачен и с пуританско възпитание, както личеше и от снимките. Как ли би могла да предразположи такъв човек, чудеше се тя с нарастваща тревога. Единственият лъч надежда дойде от Линда Хънтингтън.

Изтощена от безспирното тичане нагоре-надолу, Челси успя да отдели време и се отби в дома ѝ.

— Значи заминавате за Юкатан — усмихна се Линда неочаквано приветливо и предложи на Челси чаша лимонада. Седяха в градината на семейното имение, до басейна.

— Да, вдругиден! — отвърна Челси с подobaващ за ролята ѝ ентусиазъм. Всъщност нямаше нищо против Юкатан и с удоволствие би попитувала. Досега бе невъзможно да си позволи подобно пътешествие, но може би в бъдеще... — Както ви казах по телефона, пиша статия за майте. Предстоят ми проучвания по местата, където са живели!

— За списание ли пишете?

— Всъщност още не зная къде ще я публикувам, но тази тема отдавна ме вълнува и реших, че най-после моментът е настъпил! Случайно научих, че Самюъл Лъндън живее от месеци сред майте. Много искам да се свържа с него! Но не можах да разбера къде точно се намира. Казаха ми, че вие сте най-близкият му човек и реших да ви се обадя.

— Със Самюъл сме приятели от години — усмихна се мило Линда.

— Казаха ми — може би не съм особено тактична, че сте сгодени.

— Така ли било! — засмя се весело Линда, без да се обиди.

— Ако е вярно, сигурно поддържате връзка. Кажете ми къде да го намеря!

— Не зная! — Линда безпомощно разпери ръце. — Не ми се е обаждал. А и не сме сгодени.

Челси изпита облекчение. Отсега си служеше с измама, а какво ли щеше да бъде като намери Самюъл... Ако бяха сгодени с Линда, щеше да се презира непоносимо!

— Странно... Майка му намекна...

— Беатрис винаги е намеквала. От години мечтае да се оженим. Както всъщност и моите родители. Ние със Сам не ги разубеждаваме.

— Но... защо не сте се сгодили?

— Защото не сме влюбени. Или поне не в този смисъл, който е необходим за женитбата. Сам винаги е бил най-добрият ми приятел. Преди да замине, обсъдихме колко му е нужно това пътуване. Колко е уморен и...

Тя рязко замълча. Челси не се съмняваше, че Линда би продължила разказа си, ако внезапно не се бе сетила, че предава Самюъл.

— Какво ли прави там толкова дълго? — въпросът бе зададен с необходимата доза невинно любопитство.

— Предполагам, почива си. Беше съсипан от работа.

— Сигурно се забавлява чудесно! — усмихна се Челси. — Индианското селце може да е потискащо тихо, но Канкун гъмжи от туристи, ресторанти и дискотеки.

— Да, сигурно е така — въздъхна Линда.

— Това не ви ли притеснява? — стрелна Челси с поглед русата жена, която не бе красива, но излъчваше чар и елегантност. Защо ли между двамата не се бе зародила романтична връзка?

— Не, ни най-малко, макар да се съмнявам, че се забавлява. Сам е доста сдържан. Също като мен! — засмя се тя. — Двамата сме твърде отегчителна двойка досадници!

— Не ми се вярва! — чу Челси гласа си. Имаше двойки и двойки. Ако Самюъл се преуморяваше, а Линда успяваше да го накара да се разтовари, приятелството им наистина бе ценно и за двамата. При това

той бе умен и находчив, а тя — елегантна, с вкус и изискани маниери. Принадлежаха на една и съща класа.

— Е, истината е някъде по средата — замисли се Линда. — Бих искала да ви помогна, Челси, но наистина нямам представа къде е Сам.

— Ако трябва да отгатнете, след като познавате характера на Самюъл, според вас с какво ли се занимава там? — не й се искаше да си тръгне, без да се с добрала до ценни сведения.

— Знаете ли, ако беше в Лондон, щеше да следи сесиите на Парламента. В Рим би обхождал до припадък музея на Ватикана. В Токио щеше да се зарови из документацията на най-близкия завод. Но в Мексико... Юкатан... Селище на маите? Никога не е бил любител на природата. Изгаря много бързо на слънце. Убедена съм, че е посетил всички развалини в съседство, но... цели шест месеца? — тя повдигна рамене, толкова естествено на фона на ледената церемониалност на Беатрис Лъндън, та Челси мигновено установи, че я харесва. — Вие самата ще отгатнете не по-зле от мен!

Следващите два дни догадките по този въпрос не й даваха покой. За съжаление — без особен успех. Разговорът с Линда я покуражи и й подсказа, че в нейно лице Самюъл е имал добър приятел. Който несъмнено му липсваше. А Челси бе много подходяща за тази роля. Умееше да изслушва хората, както й подхвърли шефът ѝ в „Айкабод“, когато му съобщи, че напуска.

— Ти си най-добрата барманка, която сме имали от години, Челс! Мъжете те обичат! Те умират да говорят и да има кой да ги слуша. Ако отново поискаш да работиш, само ми се обади!

Не, нямаше да поиска... Не и такава работа!

Мислите ѝ не се откъсваха от Самюъл, а строгите му очи неспирно я следяха от бюрото, където бе снимката. Линда го бе нарекла Сам, но подобна фамилиарност не бе по силите на Челси. Той беше твърде скован и далечен — от пригладената коса до върховете на обувките си. С внушителния си ръст от сто осемдесет и пет сантиметра мъжът изглеждаше хладен и недостъпен.

Едва когато самолетът се насочи на юг, Челси призна, че се страхува. Самюъл Лъндън бе интелигентен.

Щеше да прозре играта ѝ. Такъв пуритан никога не би се влюбил в случайна туристка или писателка. А как ли би могла да се престори, че го харесва — та той изглеждаше тъй безчувствен и надменен!

Но Самюъл Лъндън бе пропускът към бъдещето ѝ! С тази мисъл тя пое коктейла от стюардесата, отвори книгата в скута си и се задълбочи в историята на цивилизацията на майте.

ВТОРА ГЛАВА

Валеше като из ведро, когато самолетът изскочи от облаците, снишавайки се над равнинното плато в североизточен Юкатан. Може би лоша поличба? Вярно, че бяха в дъждовния сезон, но Челси тайничко се бе надявала на подкрепа от страна на слънцето. Дори жизнерадостното обещание на пилота, че небето ще се проясни преди края на деня, не я успокои.

На всичко отгоре багажът ѝ беше изчезнал. Чака на летището в продължение на час, плувнала в пот в смазващата влага, за да научи, че или е останал в Бостън, или е заминал Бог знае за къде!

Установи също, че думата „спешен“ не фигурира в речника на мексиканците, нито в испанския или който и да било друг.

Трепереща от гняв, тя попълни формуляра, като отбеляза името на хотела. И въпреки множеството усмивки и кимания с неизменното „Си, сеньора“, на които отвърщаше през зъби, когато най-последно пристигна в „Камино Риъл“, бе толкова далече от багажа си, колкото и на летището.

За щастие резервацията бе направена. Стаята ѝ се стори много приветлива с покрития с плочки под, оригиналните местни украшения, декоративната покривка на леглото и хамака, вързан на балкона. Но поривите на дъжда не бяха стихнали и използването на хамака бе невъзможно.

Преливаща от самосъжаление, тя се тръшна на леглото и дълбоко въздъхна. Без бански костюм, шапка и плажен лосион. Без бермуди и сандали. Без нито една рокля. Без четка за зъби, грим и сешоар. Отвори ръчната си чанта и прегледа съдържанието ѝ — чекова книжка, паспорт, плик със записки и снимка на Самюъл Лъндън; тънък пуловер — ако случайно ѝ стане хладно в самолета; четка за коса, малко портмоне с червило, парфюм и огледалце; две дебели книги по история на майте, тетрадка, химикалка и тоалетни кърпи.

— Твърде неубедително, момиче, особено ако се надяваш да прельстиш четирийсетгодишен работохолик! — измърмори тя и с

искрено съжаление си припомни как на митницата опитна пътешественичка я посъветва да си вземе бельо в ръчната чанта. — Какво да правя като нямам опит! Никога преди не ми е изчезвал багажът!

Винаги пътуваше за ден-два, и то само с най-необходимото.

Тя нервно вдигна слушалката и се обади на летището — безуспешно заради езиковата бариера и типичното неангажирано поведение на четиримата служители, които се изредиха на телефона. От един до шест дни бе периодът за издирване на куфара ѝ! Как би могла да загуби толкова време!

И тъй като от опит знаеше, че безделието е най-големият ѝ враг, тя измъкна плика със снимката на Самюъл и реши да започне разследването. При пристигането си бе отседнал в същия хотел. Кое то бе потвърдено и от управителя, широко и любезно усмихнат, след кратка справка в регистъра. От заваления му английски, тя разбра, че Самюъл Лъндън десет дни е бил гост на хотела. След което платил сметката и си заминал — вероятно за вкъщи.

Пороят бе преминал в ситен дъждец, което окуражи Челси и тя излезе да обиколи плажната ивица. От хотел на хотел спираше управители, пикола, екскурзоводи с един и същ въпрос. Без никакъв успех. После се прехвърли на магазините в центъра. Нищо. Наистина, външният вид на Самюъл Прескот Лъндън би накарал хората по-скоро да се извърнат, отколкото да го погледнат. О, защо и тя не бе постъпила така! Толкова зле се чувстваше в подгизналата, отвратително прилепнала по тялото ѝ рокля и мокра слепена коса, че дори не можеше да се съсредоточи върху обещаващото бъдеще. Кеймбридж, финансовата независимост ѝ се струваха на светлинни години разстояние!

Прибра се в хотела доста обезсърчена. Нямахте и следа от багажа ѝ. За миг се поколеба дали да не се върне в центъра и да си купи най-необходимото, но реши, че щом изхарчи парите и куфарът ѝ ще се появи. Задоволи се само с четка за зъби от хотелското магазинче. Качи се в стаята си, изкъпа се и тъй като роклята ѝ не успя да изсъхне, поръча първата си мексиканска вечеря в стаята.

Какво да предприеме по-нататък? Що се отнасяше до багажа, бе напълно безсилна. Трябваше да чака. Но по въпроса за Самюъл Лъндън ръцете ѝ не бяха вързани. Сутринта най-напред ще отиде в

полицията. В Мексико туристическите карти за престой до шест месеца бяха задължителни и се получаваха без проблеми. Но за удължаване на пребиваването, се изискваше друг вид регистрация.

Ролята, която си бе избрала, не изискваше дискретност. Писателка на свободна практика, заинтригувана от живота на маите — същата, с която се бе представила пред приятелите му. Името на Самюъл било случайно подхвърлено като възможност за контакт, а майка му й бе казала, че той е тук.

Майка му! Беатрис Лъндън я бе предупредила да запази в тайна участието й в тази операция. Защо да не спомене името й измежду другите? Колкото по-близо се придържаше до истината, толкова по-малки бяха възможностите за провал!

След безсънна нощ — вероятно заради новото легло и климатика, който няколкократно се налагаше да превключва ту на по-топло, ту на по-студено — тя се зае със задачата.

Реши да наеме кола, тъй като й се налагаше да пътува. В гаража й предложиха истинска антика — малък фолксваген — модел, който отдавна не се продаваше в Щатите, и редом, с който нейният шевролет изглеждаше като луксозна лимузина. На въпроса й за надеждността му, агентът се усмихна широко — очевидно национален навик — и я увери, че е в отлично състояние. Тъй като в конкуренцията участваше само открит джип и предвид факта, че въпреки надзъртащото между накъсаните облаци слънце, дъждът не бе секнал през цялата нощ, Челси не се колеба.

В полицията бяха много любезни, но не откриха формуляр за удължаване на визата на името на Самюъл Прескот Лъндън. Канкун бе в щат Куинтана Ру, а Чичен-Ица — в Юкатан. Ако Самюъл живееше някъде по средата, можеше да бъде регистриран или в Шетумал — столица на Куинтана Ру, или в Мерида — столица на Юкатан. Сред пороя испански думи тя все пак успя да запише телефонните номера в двата града.

Прибра се в „Камино Риъл“ в добро настроение. Започваше рутинната дейност по издирването, с която бе свикнала — интелектуално, увличащо я предизвикателство. Докато ламята на езиковата бариера отново не размаха глава. В Канкун, който бе туристическо средище, голяма част от жителите имаха поне минимални познания по английски — за разлика от Шетумал и

Мерида. След няколко неуспешни опита да се разбере с човека от другата страна на линията, Челси изтича до хотелското магазинче и си купи разговорник. Оказа се, че единственото оправдание за този разход бе фразата „Някой при вас говори ли английски?“ Зададена на ужасен испански — вероятно с немски акцент, единственият изучаван от нея чужд език — тя свърши добра работа. Жената, която се обади след няколко мига, говореше на западен английски, с безброй повторения и заобикалки, но успяха да се разберат. Последва обяснението, че ако Самюъл е удължил престоя си над шест месеца, е трябвало лично да подаде документи в град Мексико.

Който бе доста далеч. Не можеше да се мисли за пътуване и Челси реши още веднъж да си опита късмета. Набра номера, даден ѝ от жената в Шетумал.

И ето че попадна на златно находище! От градския съвет в Мексико ѝ съобщиха, че Самюъл Лъндън наистина е бил при тях, но вместо точен адрес е оставил координатите на мексикански спонсор — професор Паредес от университета в Мерида. Професорът не си беше у дома целия ден — тя звънеше на всеки точен час. Междувременно направи няколко разходки по нажежения плаж, обади се на летището — без никакви добри новини, обиколи магазинчетата в колебание дали да си купи някои дрехи, но накрая се отказа. Багажът ѝ трябваше да се появи — също както и професорът от Мерида!

Професорът се оказа по-благосклонен. Откри го вечерта и като чу добрия му английски, не съжали за усилията си. Той ѝ събщи, че Самюъл се е установил в околностите на Екскен — на около деветдесет минути от Канкун. На въпроса ѝ какво означава „околности“, професорът поясни, че около шосе номер 180 — единствената връзка между Канкун и Чичен-Ица — са пръснати много безименни селца и малки ферми. Посъветва я да отиде в Екскен и да поразпита.

Тази нощ не спа по-добре, но вината не бе у леглото и климатика. А у Самюъл Прескот Лъндън. Вече не бе необходимо да се взира в снимката, за да види строгите очила, бледата кожа, хлътналите бузи. Образът му се бе запечатил в съзнанието ѝ — това бе нормално при всеки нов случай. Нетипичното бе, че не разбираше подбудите му.

На пръв поглед имаше всичко, а освен това не бе бунтар. Може би не бе издържал на напрежението — очевидно, не финансово,

помисли си тя с лека завист. Вероятно причината бе у майка му. Но защо бе чакал четирийсет години? И като се има предвид характерът му какво ли го привличаше в Юкатан?

Е, може би наистина една по-дълга почивка!

На сутринта Челси потегли с фолксвагена. Вроденият инстинкт ѝ подсказа, че нервността ѝ вероятно се дължи на усещането, че Самюъл е съвсем наблизо. Ще сграбчи плячката преди залез!

Не беше лесно да напусне Канкун. След немалко противоречиви съвети и многобройни обиколки из тесните улички — добре че движението не бе натоварено — тя се озова на шосе номер 180 и натисна газта. Колата се поколеба за миг, като че ли не ѝ се искаше да напусне града. Дали не я предупреждаваше? Не, нямаше време за размисли, чакаше я ясна цел!

След петнайсетина минути тя проклмнаше колата заради липсата на климатик. През отворените прозорци нахлуваше само прах и горещ въздух. Пейзажът бе убийствено монотонен и пред очите ѝ плуваше единствено образът на Самюъл Лъндън. Внезапно се появиха няколко схлупени колиби — първото индианско селце. Отпусна газта, но миниатюрното поселище вече бе изчезнало. Испита съжаление. Не след дълго любопитството ѝ бе удовлетворено — този път забави ход навреме. Пет-шест колиби с покриви от палмови листа и стени от привързани пръти. Вратите — ако изобщо ги имаше — зееха, но вътрешността тънеше в мрак.

Челси отново натисна газта, въпреки окаяното състояние на пътя и търпеливо изчака появата на следващото селце. Този път видя деца, заиграли се между колибите, пилета и измършавяло куче. Отзад надзъртаха по-масивни къщи с бетонни основи в ярки розови, сини и зелени цветове.

Челси продължи очарована. Всеки път откриваше нови детайли. Портокалови и бананови дръвчета, животни. Жена с ведро вода на главата. Старо колело. И електрически жици! Какъв контраст! За тези хора времето като че ли бе спряло преди много години. Живееха примитивно — също както прадедите си.

Но преди да успее да ги съжали, тя бе поразена от нещо друго. Те изглеждаха щастливи! Докато в Щатите неизменни спътници на бедността бяха отчаянието и мръсотията, по обърнатите към нея медночервеникави лица блестяха широки усмивки. Дори се учуди как

жените поддържат памучните си, украсени с многоцветни бродерии, рокли толкова бели. Потънала в размисли за тези непосредствени, миролюбиви хора, Челси забрави да следи имената на малките градчета по пътя.

В покрайнините на едно от тях забеляза бензиностанция и рязко спря. Момче на не повече от дванайсет години сръчно напълни колата ѝ, но когато го попита за Екскен, я погледна неразбиращо. Тя опита още няколко пъти, тъй като реши, че не произнася правилно името. Най-сетне успя — момчето размаха ръка, сочейки надолу по пътя — всъщност нищо ново.

Две момичета се приближаваха с широки усмивки. Едното носеше кошница плодове, а другото — чаша сок. Тъкмо мислеше да потърси разговорника в колата, за да попита дали продават напитки и по-високото момиче ѝ подаде сока:

— Един долар.

Челси не възнамеряваше да се пазари. Изведнъж ѝ се стори, че оцеляването ѝ зависи от мечтаната чаша сок. Бързо измъкна банкнотата и пое питието — пресен сок от грейпфрут, не леденостуден, но свеж и ободряващ. Пресуши чашата за миг.

— Благодаря.

Девоите се изкикотиха. Какво ли бе произношението ѝ?

Подмина още няколко селца и лицето ѝ засия. Нуево Екскен. Вероятно бе съвсем наблизо. Вниманието ѝ се насочи към камион, пълен с деца. Едва по-късно разбра, че е пропуснала табелата на Екскен. Със смъдящи от зноя очи тя влезе в голям град и установи, че е пристигнала във Валядолид. След като разпита около десетина души, най-после ѝ обясниха, че Екскен се произнася „Шкен“ и че го е подминала.

Изнервена от жегата, разочарована и гладна, Челси се настани да обядва в разкошната градина на големия хотел на централния площад. После поразпита със снимката на Самюъл Лъндън в ръка. Срещаше само неизменните усмивки и отрицателно поклащане на глава. Вярно, разследването я увличаше, но смазващата горещина и двете безсънни нощи си казваха думата.

Денят безмилостно напредваше и тя реши да се върне при фолксвагена, където с ужас откри, че една от гумите е спаднала.

Никога преди не бе сменяла гума. Дори не знаеше дали разполага с резервна!

За щастие, разполагаше. Упътването бе на испански. Тя безпомощно огледа пустия площад — време за следобедна почивка — и се залови да изучава последователността на операциите по чертежа.

След около час фолксвагенът изскочи от Валядолид. Кокалчетата на дясната й ръка бяха ожулени до кръв; яркожълтата й лятна рокля и почервенелите от слънцето ръце — нашарени с мръсни петна. Гърбът ужасно я болеше. Но колата се движеше! Това, че бе потна, мръсна и уморена, бе твърде незначително — всичко щеше да се оправи при завръщането й в „Камино Риъл“ тази вечер. А освен климатика, банята и прекрасното чисто легло, може би щеше да я изненада и куфарът с багажа...

Но първо ще трябва да открие скривалището на Самюъл Прескот Лъндън! До залез-слънце!

В този миг автомобилът утихна. Задави се, подскочи и загубил всякаква способност за придвижване, спря — самотен и нещастен на безлюдния път. Вбесена от предателството му, Челси гневно завъртя ключа, задърпа скоростите и смукача, най-сетне удари с юмрук по кормилото. И като не знаеше какво друго да стори, изруга. Фолксвагенът не се трогна.

Паниката бързо изместваше гнева. Наоколо не се забелязваше жива душа. Ужасена, тя си представи как, забравена далеч от цивилизацията, остава сама сред глигани, змии и други диви зверове, населяващи околните храсталаци. И всичко това заради безразсъдството на Самюъл Прескот Лъндън!

Челси затвори очи, пое дълбоко дъх и изброи наум до десет. Усети, че се съвзема — поне, доколкото бе възможно за човек при подобни обстоятелства. Огледа шосето в двете посоки. Бе задминала последното населено място преди десетина минути. Пеша, както бе изтощена, би й отнело най-малко час. Не, по-добре да изчака друга кола! Ако не се справи с автомобила, шофьорът би могъл поне да я откара до най-близкия град!

Тя се облегна на колата и миговете се занизаха като часове. Проклинаше безмилостното слънце и то виновно се скри зад облак. Проклинаше следобедната тишина и комарите. Но най-вече проклинаше Самюъл Лъндън.

След не повече от пет минути — които ѝ се сториха като цяла вечност — забеляза стар пикап. Приближаваше като мравка, но, слава Богу, спря! Надали би намерила сила да вдигне ръка! От кабината слязоха двама мъже. Носеха провиснали кафяви панталони, бели ризи, шапки и сандали. Бяха дребни като повечето туземци, с бронзов цвят на кожата и приятелски усмивки.

Проблемът на Челси бе очевиден и те, бърбрейки на испански, се наведоха над мотора. Недвусмислен бе и резултатът, когато, след като поровиха, се изправиха и поклатиха глави.

— Екскен — обади се тя. — Трябва да отида в Екскен.

Тя повтори още няколко пъти името на града, като красноречиво сочеше първо себе си, после мъжете и най-накрая — пикапа. Когато най-после шофьорът се усмихна и кимна, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение. Фолксвагенът се оказа луксозен автомобил в сравнение с друсация пикал с протрити и нетапицирани седалки. Притисната между двамата мъже, Челси подскачаше нагоре-надолу, вкопчила се в скъпоценната си чанта — единствената ѝ връзка с реалния свят!

Когато пристигнаха в Екскен, Челси знаеше, че ще страда от ужасните натъртвания дни наред. С многобройни кимания и водопад от благодарности тя предпазливо слезе от пикала и го проследи, докато го изгуби от поглед. Едва тогава се огледа.

По американските стандарти наименованието „град“ би било доста пресилено, но в сравнение с другите селища, които бе пресякла, Екскен бе доста по-внушителен. Имаше магазин за хранителни стоки, железария и малка църква. Встрани от пътя, оградено от пъстра смесица от дървени колиби и циментови къщици, надничаше училището. Докато се колебаеше кое бе по-неотложно — Сам Лъндън или фолксвагенът — тя реши да утоли жаждата си. Влезе в магазина и под любопитните погледи на посетителите изпи чаша кока-кола. После извади снимката.

Мъж, три жени и две деца се възряха внимателно във фотографията и подеха оживен разговор. Челси затаи дъх. Въпреки че не разбираше нито дума, тя усети, че са на различно мнение. Дали ще

научи нещо? Уви, не! Една от жените ѝ върна снимката с поглед, в който се четеше съжаление.

Следващата ѝ спирка бе железарията. Вътре бе само продавачът, който се люлееше на задните крака на стола си. Той посрещна Челси с усмивка, без да промени положението си.

— Говори те ли английски? — колебливо попита тя.

— Да. Малко — бе отговорът.

Заля я вълна на облекчение и младата жена се впусна в подробно обяснение на злополуката. Но неразбиращите очи на събеседника ѝ я накараха да се успокои и започне отначало:

— Моя кола спряла. Надолу по пътя — кимването му я окуражи.
— Някой може поправи?

— А, да, сеньорита, във Валядолид.

— Но Валядолид е много далеч! А колата ми трябва! Не може ли вие да я оправите? Само да погледнете?

Без да бърза, младият мъж размисли над думите ѝ.

— Не зная. Има работа тук. Без съмнение!

— Моля ви! Само един поглед!

— Аз няма кола — повдигна той рамене. — Ако имал, щях дошъл. Но мой баща дойде — след два-три часа.

— Два-три часа?! — изстена тя. Цяла вечност! Но каква полза да се ядосва — нямаше друг избор! А през това време... Тя му подаде снимката на Самюъл. — Виждали ли сте го?

Човекът леко се намръщи, почеса глава, премига. Вдигна очи към Челси и отново премести поглед върху снимката.

— Да, може би.

— Наистина ли? — сърцето ѝ подскочи, а умората сякаш се изпари за миг.

— Аха. Един американо живее тук наблизо. Може този.

— Къде? Знаете ли къде?

— Надолу по пътя. Пет-десет минути пеш. Има пътека... наляво — поколеба се той. — На край пътека — селце. Там пита.

Челси набързо пресметна наум. Очевидно времето щеше да ѝ стигне за отиване и връщане.

— Благодаря! Ще се върна да говоря с баща ви! — след което се обърна и потегли според указанията.

Самюъл Лъндън бе завладял изцяло мислите ѝ. Всъщност напълно нормално. Той бе в дъното на всички нещастия, сполетели я през последните дни — пристигането в Канкун; загубата на багажа; мъчителните опити да се разбере по телефона; повредената кола, предала я в най-тежкия миг; излишната разходка до Валядолид. А сега се влачеше по това подобие на шосе, натъртените бедра я боляха, по разранения ѝ гръб се стичаше пот, гладните комари я хапеха безмилостно, глезените ѝ постоянно хлътваха в дълбоките дупки по неравния път.

Самюъл Прескот Лъндън — със строгото си бледо лице и очила. Високият кльощав Самюъл, чието единствено удоволствие в живота бе работата! Мина ѝ през ум, че той се занимава с недвижими имоти. Неясно защо, но според представата, която си бе изградила, ѝ се струваше, че е счетоводител или компютърен програмист и контактува не с хора, а с ведомости или дискети. Може би той оформяше документите, а съдружникът му — Макги — сключваше сделките и разговаряше с клиентите.

Тя отметна мокрите кичури от челото си и продължи. Добре че слънцето се бе смилило и не печеше. Плътните облаци обаче като че ли притискаха жегата към земята. Въздухът бе тежък и задушен, а роклята неприятно лепнеше по влажната ѝ кожа. И всичко заради Самюъл Прескот Лъндън!

Изминаха пет, а после и десет минути, но пътеката не се виждаше. Няколко камиона и коли я задминаха с ръмжене, без да успее да ги попита. Безспир обхождаше с поглед джунглата отляво и отдясно — може момчето да се е заблудило с посоката! — нямаше и следа от път. Обезсърчена и ядосана тя спря. Зачуди се дали не е по-добре да се върне. Ще се добере до железарията и ще изчака бащата — може би той ще успее да вдъхне живот на онази стара бричка! А Челси възнамеряваше да наговори доста неща на служителя в гаража! Както и на Самюъл Лъндън!

Но... Изведнъж отметна глава и пое дъх на пресекулки. Не можеше да се кара със Самюъл Лъндън! Нали трябваше да го очарова!

Напуши я неудържим смях. Бе сметнала за нещастие изчезването на куфара! Ами сега — цялата потънала в прах и пот, както и в мазни петна от смяната на гумата. Коленете ѝ трепереха, кожата я сърбеше от

ухапванията на комарите, костите я боляха от натъртванията, а косата ѝ наподобяваше леговище на плъхове — ако плъховете обичаха руси, влажни и рошави леговища!

Единственото ѝ утешение бе, че не възнамеряваше да се среща със Самюъл Лъндън. Ако се добере до селцето, само ще поразпита. И ако разбере, че той наистина живее там, ще се върне в Екскен, а оттам в Канкун в „Камино Риъл“ да изчака багажа си и след като се освежи и преоблече, ще изненада нищо неподозиращия Самюъл!

Ако, ако, ако... Ако изобщо открие проклетата пътека!

Въздъхна и се опита да продължи. И ето че я откри! Наляво, точно по описанието! Ако не беше буйната растителност отдавна да я бе забелязала!

Не бе никак тясна — можеше да мине дори цяла кола! Но като пое по нея, Челси усети тежкото изпитание.

Сандалите ѝ се хлъзгаха по камъните много повече отколкото по шосето. Тръпки я побиха, като си помисли за дивите зверове, които я дебнеха от гъстия храсталак. Чантата режеше рамото ѝ, петите ѝ се подбиха и разраниха. Горещият влажен въздух болезнено разпъваше дробовете ѝ. Би дала всичко за лек полъх. Каква химера! Също както и селцето!

Извърна се назад и огледа пътя. Беше глупаво да се връща. Сигурно бе съвсем наблизо! Селцето щеше да изникне както пътеката! Освен ако не бе на грешен път! Освен ако...

Върху рамото ѝ тупна тежка капка. Още една. Челси застина и вдигна поглед към небето. Онемяла протегна ръка. Не че не бе виждала дъжд, но точно сега... Бе напълно беззащитна! Освен ако не се шмугнеше в джунглата, което бе невъзможно, напълно невъзможно...

След минути валеше като из ведро и тя бе мокра до кости. Спряла на криволичещата сред джунглата пътека, на километри от цивилизацията, тя избухна в истеричен смях. После, изтощена и безчувствена, се свлече на земята и заплака.

Сгушена върху чантата, тя остави сълзите да се леят на воля. Сълзи, дъжд... Нямаше особена разлика. Така бе потънала в нещастieto си, че не чу тропота от приближаващи нозе, докато почти не я премазаха. Пред очите ѝ преминаха ужасяващи картини на хищни ягуари и разярени глигани и тя рязко извърна лице, разкривено в неописуем страх. В следващия миг се озова всред група тичащи мъже,

един, от които се наведе и ловко я вдигна заедно с чантата, без да спира своя бяг.

Сълзите ѝ неусетно пресъхнаха.

— Какво правите? — изпищя тя и с все сила опита да се отскубне. Въпреки че бяха нежни, ръцете на мъжа я държаха здраво.

— Отиваме някъде на сухо. Няма да ви нараня!

Останалите мъже си подхвърляха неразбираеми реплики и неспирно се кикотеха. Спасителят на Челси им отвърщаше на техния език. Гласът му бе дълбок, кадифен и мил и по чудноват начин я успокояваше. Насърчи я и безупречният му английски — стори ѝ се странно познат.

Дъждът се стичаше по лицето ѝ, но тя вдигна очи. Несъмнено бе американец. Въпреки силния загар, кожата му не бе с тъмния керемиден цвят на туземците. Косата му бе гъста като на индианците, но светлокестенява и по-дълга. Най-силно впечатление ѝ направиха мустаците — старателно подравнени и по-светли от косата — и сивите му очи — в които проблясваха игриви, но топли искрици. Тя се отпусна. Усети, че е в ръцете на близък човек, неин сънародник, който въпреки че бе непознат, не я плашеше.

След няколко минути нахлуха в селцето, което Челси търсеше. Миг по-късно тя бе внесена в една от колибите и мъжът внимателно я остави да стъпи. Бързо изчезна в задната стаичка и само след миг се появи с две хавлиени кърпи. Подаде ѝ едната. Челси не успя да реагира, а стоеше и го наблюдаваше как попива лицето, ръцете и косата си. Мъжът забеляза погледа ѝ и застина.

— Хайде! — подкани я той.

Искаше ѝ се да зададе куп въпроси, най-натрапчивият, от които бе свързан с неговата самоличност, но езикът ѝ като че ли бе вързан. Какъв привлекателен мъж! Едва сега забеляза, че бе доста по-висок от нея и останалите мъже в групичката. Имаше прекрасно телосложение.

Мокрите панталони ни най-малко не прикриваха стройните му бедра, нито подгизналата риза — широките мускулести гърди и силните ръце. Но именно лицето му прикова погледа ѝ — с бронзов загар, високи скули, плътни устни, правилен нос и засмени сиви очи.

— Всичко е наред! — успокои я той, когато Челси се изчерви, разбрала, че огледът ѝ е забелязан. — Ти също ми харесваш. Всъщност мисля, че те обичам! Ти ми спаси живота!

— Спасих ти живота ли? — удивено възкликна тя. — Не... беше ли по-скоро обратното?

— Ни най-малко! Ти щеше да преживееш дъжда, но аз не бих се спасил от съдбата, която ме дебнеше, ако ти не се бе появила. Хайде, изсуши се! Мокриш килима!

Челси сведе поглед. Под нея се е образувала малка локвичка, но не върху килима — какъвто липсваше — а върху спечения пръстен под.

— Оо — включи се тя в играта, — съжалявам! — остави предпазливо чантата си на земята, взе кърпата и попита: — А какво ти готвеше съдбата?

Мъжът ожесточено подсушаваше косата си. Движенията ясно очертаваха великолепните му бицепси.

— Един от приятелите ми тук има дъщеря, с която се опитва да ме сватоса. Отблъсвах предложението доста дълго, но извиненията ми са вече на привършване.

— Толкова ли е грозна?

— Не, напротив! Тя е хубава, чаровна и е способна да нахрани мъжа и да го направи щастлив. Освен това е на петнайсет години!

— Оо! — възкликна Челси. Събеседникът ѝ изглеждаше на около трийсет и пет. Разбираше и дори уважаваше колебанията му. — Ясно! Значи все още се женят толкова млади?

— Разбира се. Сестрата на Хуана е с година по-малка, а вече има съпруг и бебе!

— Боже мой! — кърпата, която едва се плъзгаше по главата ѝ, замря. — На четиринайсет! Невероятно!

— Тук това е нещо съвсем естествено. Огромните семейства живеят заедно в малки селца. Деца, внуци и правнуци — посрещат ги с радост и ги обожават. Прекрасно е да ги наблюдаваш! Тези хора, толкова бедни на материални придобивки, са по-богати от всички други с любовта, която могат да дадат.

Възхищението, благоговението, изписани на лицето му, я развълнуваха. Но изведнъж изражението му се промени, изоставяйки маите и насочвайки се към нещо по-лично, неотложно и особено. Обхвана я много по-силно вълнение, което за миг заличи болките, сърбежите и умората.

Без да я изпуска от поглед, мъжът преметна кърпата на рамо и приближи. Разделяше ги едно дихание. Тялото ѝ се разбуди до неузнаваемост и тя с мъка овладяваше треперенето на коленете си. Ръстът му бе внушителен. Движенията му излъчваха първичен чар. Като че ли бе опитал от всичко в живота и знаеше, че сега този миг е най-важният!

Топлината, излъчвана от мъжа, бе съвсем различна от лятната жегата. Ароматът на тялото му побеждаваше мириса на влажна земя и джунгла.

— Искам да ти задам два въпроса — промълви той, а очите му нежно, но жадно, пиеха лицето ѝ. — Омъжена ли си? — онемяла от могъщото въздействие на мъжкото му присъствие, Челси само поклати глава. Тъмните му мигли се приведоха за миг, преди да запита повторно: — Имаш ли приятел?

Едва ли съзнанието на Челси би могло да асимилира друг въпрос. В света не съществуваше нищо, освен този мъж, който я привличаше сякаш с магнетична сила. Тя едва-едва поклати глава, притаила дъх.

Мъжът я докосна. Леко треперещите му длани обгърнаха лицето ѝ. Кърпата се изплъзна от ръцете ѝ и падна на земята. Едва доловимо, почти като полъх, пръстите му обходиха челото, носа, очите ѝ. В погледа му се таяха любопитство и удивление — като че ли тя бе видение, в което не бе готов да повярва. Челси бе като хипнотизирана.

Той се наведе и с безкрайна нежност я целуна. Но нямаше нищо нежно в мощната гореща вълна от желание, която я прониза. Тя залитна, притворила очи, но той пристъпи към нея и тялото му ѝ послужи за опора, а дланите му задържаха главата ѝ, докато натискът на устните му бавно нарастваше. Уверено я галеха, отдръпваха се и се връщаха точно в най-желания миг, с неоспорима убедителност, която я изпълваше с копнеж. Макар целувката да бе изключително съблазнителна, в нея нямаше нищо шаблонно. Челси усети, че е предназначена единствено за нея, за нейните желания, за нейния вкус. Когато непознатият плъзна език между устните ѝ, тя вече тръпнеше от нетърпение. Посрещна го с жар, отговаряща на неговата страст. Загубила способност да разсъждава, изцяло в плен на моментната наслада, тя зарови пръсти във влажната му коса и го притисна към себе си, като безрезервно приемаше всичко, което той ѝ предлагаше.

Челси никога досега не бе изпитвала подобно нещо. Бяха я целували. И любили. Но не бе попадала под властта на тъй мигновено и неудържимо влечение. Искаше ѝ се да прошепне името му. Но не можеше. Защото не го знаеше! Този факт я върна към действителността.

Тя сви юмруци и решително го отблъсна. Мъжът вдигна глава и я погледна. И двамата дишаха учестено. Удивлението в очите му не бе по-малко от нейното.

— Боже мой! — прошепна тя, все още замаяна от обзелото я желание. И разумът, и тялото ѝ искаха да научат повече за този мъж. — Дори не зная кой си!

Учуденият му поглед бавно се разтопи в сърдечна усмивка. Мъжът прокара палец по тръпнещите ѝ устни и с въздишка, стаила чувствата му, отпусна ръце и отстъпи крачка назад.

— Никога преди не ми се е случвало! — промърмори той, свел смутено поглед. — Съжалявам! Аз... всъщност... Не, о, по дяволите, не знам!

— Кой си ти? — попита Челси по-настойтелно.

Той сякаш размисли върху отговора. После вдигна очи и сви рамене:

— След преживяното днес вярвам, че ще остана твой покорен слуга за цял живот! — протегна ръка и добави: — Казвам се Сам Лъндън и съм безкрайно щастлив да се запознаем!

ТРЕТА ГЛАВА

Челси онемя.

Сам Лъндън?

Внезапно си спомни, че откак бе вдигната от разкаляната земя, нито веднъж не се бе сетила за своята цел. Взря се в мъжа. Незначителното разстояние, което ги делеше, не намаляваше силата на чувственото му излъчване. Да отпусне ръка в неговата би означавало отново да се хвърли в бездната на неукротимата лудост. Но... вероятно лудият бе той! Нима това бе Самюъл Прескот Лъндън — човекът, когото търсеше?

— Сам? — пое тя дълбоко дъх. — Ти си Сам Лъндън?

Той кимна неразбиращо. Челото му се набразди от ситни бръчици, а ръката му бавно се отпусна.

— Да не би да си чувала името ми?

Да го е чувала? През последната седмица тя живееше и дишаше чрез него!

— Аз... Аз къде ли не те търсих! — изумено се втрени в него. Не, не бе възможно! — Но ти не си Сам Лъндън! Виждала съм негова снимка. Изобщо не си приличате!

Мъжът избухна във весел смях.

— Заминах от Щатите преди повече от шест месеца. Така че всяка снимка, която си могла да видиш, е стара. Сега съм доста променен.

— Не, не е възможно... Косата, цветът на кожата...

— Косата ми е по-дълга и изсветляла от слънцето. А тенът ми е страхотен, нали? Да не говорим за въздействието на мустаците!

Челси поклати глава като в сън. Все още не можеше да повярва, че Самюъл Лъндън — човекът от нейните всекидневни кошмари — и този красив привлекателен мъж могат да имат нещо общо.

— Но Самюъл Лъндън беше с очила...

— Само докато работеше, което всъщност, неотдавна запълваше цялото му време. А тук е забравил какво е книга!

— Беше доста кльощав...

— Не е, само строен. Но в никакъв случай кльощав! — размаха той шеговито пръст. — А и през тези шест месеца е заякнал от здравословния живот. Физическата работа прави чудеса с мъжа! — и като изпъчи рамене, не без гордост добави: — Как мислиш? Не е ли страхотно?

— Да, да... — заекна тя, като не успя да прикрие искреното си възхищение. — Аз... очаквах да видя съвсем друг човек. А как да се убедя, че не си измамник?

— А аз откъде да знам, че не си шпионка на майка ми?

Неочакваният отговор ѝ отне дъха. Дали не пребледня? По лицето ѝ не се ли изписа издайническа вина? Наложил си да говори — нападението бе най-добрата отбрана.

— Разкажи ми нещо за себе си — предложи тя. — Убеди ме, че си Самюъл Лъндън.

— От Бостън съм — не се поколеба той. — Израснах в „Уелзли Хилс“ под бдителното око на майка ми Беатрис Лъндън и доста полюбящото, но слабохарактерно присъствие на баща ми Томас. Той почина преди четири години, след което майка ми официално obu панталоните, в които всъщност командваше от години. Но... Аз имам свои собствени панталони. Всъщност разполагам с вила на крайбрежието и фирма за недвижими имоти — „Лъндън и Макги“. Играя голф в клуба веднъж седмично, ако времето позволява. Достатъчно ли е?

Е, фактите можеха да се прочетат и от досието, но тонът и маниерите не можеха да се имитират! Нали познаваше Беатрис Лъндън! Освен това очите и носът бяха същите — но вече неподвластни на напрежението от снимката! Както и ръстът.

— Е, добре — промълви тя и тръсна глава. — Ще ми трябва обаче време да свикна. Имах съвсем друга представа.

— Много ми се иска да разбера защо, но ти си вир-вода. Искаш ли да вземеш душ?

— Нима вече не си го взех? О, изглеждам ужасно! Роклята ми е съсипана! — отчаянието ѝ бе напълно обяснимо. Та това бе единствената ѝ дреха!

— Нямах ли дрехи за преобличане? — погледна той към чантата ѝ.

— Не, нито тук, нито в хотела! — нервно се засмя тя. — Авиокомпанията загуби багажа ми! — и разпери ръце: — Изобщо, всичко тръгна наопаки! Куфарът, този проклет език, скапаната кола, която ми набутах, дъждът и...

— Хей, почакай! Всяко нещо по реда си! Първо — душът! Не, преди това — името ти! — дяволито проблеснаха очите му. — Имаш име, нали?

Устните ѝ бяха полуотворени и тя ги стисна с усилие на волята. Не бе за вярване, че той все още не знае името ѝ! След като самата тя знаеше за него толкова много! И след целувката...

— Челси. Челси Рос.

— Радвам се, че се запознахме, Челси Рос — той протегна ръце. Дланите му бяха топли, познати, омагьосващи и сладостни тръпки преминаха по тялото ѝ. — Е, вече можеш да преминеш към душа. Искаш ли още една кърпа?

Кърпа ли? Тя замаяно се огледа и съзряла кърпата на земята, използва случая, за да измъкне дланта си от опияняващата клопка.

— Тази е... достатъчна. Почти не съм я използвала — смотолевия и се извърна. — Там ли е душът? — посочи към задната врата.

— Аха. Излизаш и завиваш надясно — за миг мъжът изчезна в задната стаичка и се появи с чиста бяла риза в ръце. — Мисля, че на първо време ще свърши работа! — и плъзна поглед по тялото ѝ.

Тя пое дрехата, смутено благодари и забързано последва указанията му. „Душът“ — крайно примитивно приспособление — се помещаваше в малка барака. Челси не си правеше никакви илюзии за топла вода, така че липсата ѝ не я изненада. И без това ѝ бе задушно.

Ефектът се оказа поразителен. След като изпра мръсните си дрехи и изстърга петната и калта от тялото си, тя се вмъкна в ризата на Сам и установи, че съзнанието ѝ е прояснено. Всички лични чувства към Сам Лъндън — настрана! Чакаше я работа! Трябваше да го предума да се върне в Бостън. Строго погледнато, стартът бе страхотен — като се има предвид целувката. Е, може да беше и най-обикновен първичен инстинкт — нуждата от жена. Не градеше надежди върху думите му, че я обича и че за цял живот ще ѝ бъде роб — без съмнение думи на мъж, прекарал във въздържание цели шест месеца!

Тя усещаше, че нито сексуалният глад, нито дори лудото влюбване ще го принудят да си тръгне, ако усети, че е застрашено

правото му на свободен избор — вероятната причина за продължителния му престой в Юкатан. А какво по-точно правеше тук — това бе загадката, ключът към успеха ѝ.

Като начало трябваше да задоволи любопитството му. Прокара пръсти през косата си — сигурно изглеждаше ужасно, но беше безсилна да промени външния си вид. Провери дали всички копчета на ризата са надеждно закопчани. По природа не бе досадно целомъдрена, но нима досега се бе сблъсквала с по-агресивна мъжественост?

Влезе в колибата. Убеждението ѝ, че контролира изцяло емоциите си, веднага се срина. Всъщност не очакваше да завари Сам в това положение.

Стоеше с гръб към нея, подпрян на рамката на зеещата врата, пъхнал ръка в джоба на джинсовите бермуди — единствената му дреха. Краката му бяха дълги, стройни и силно загорели; раменете — широки и мускулести; тазът — необикновено тесен.

За миг ѝ се прииска да избяга. Увлечението ѝ би усложнило целия случай. Та нали Самюъл Лъндън трябваше да бъде скучен и скован! Не беше честно да се окаже толкова пленително мъжествен!

Когато се обърна и я погледна, краката ѝ се подкосиха. Той приближи широко усмихнат. Масивните му бронзови гърди я накараха да преглътне мъчително.

— По-добре ли си? — попита той мило и спря на сантиметри от нея.

Тя виновно вдигна поглед и едва след минута осъзна, че въпросът се отнася за душа.

— Да, беше чудесно — сведе поглед и се изчерви: — Благодаря за ризата! Дали дрехите ми ще изсъхнат бързо?

— В дъждовния сезон нищо не изсъхва напълно. Понякога вали по дванайсет часа. Обикновено следобед.

— Защо ми казваш чак сега? — подкачи го тя.

— Бих го сторил и по-рано, ако знаех, че си наблизко. Но аз съм в пълно неведение относно теб! — хвана я той за ръката и я отведе до ниската пейка. — Хайде, разкажи ми! Искаш ли бира? Май нямам друго за пиене.

— Чудесно! — бе забелязала миниатюрния хладилник в задната стаичка и мисълта, че ще подържи истински студено питие между

горещите си длани, я ободри. Тази картина — доста по-безопасна от огромното красиво тяло на Сам — така я плени, че тя не прецени височината на пейката и тупна доста силно. — Оох! И без това ме боли!

— Ръцете ти са доста зле! — отбеляза мрачно Сам и внимателно огледа драскотините.

— От смяната на гумата е. А това — посочи тя бедрата си — е от пътешествие с раздрънкан пикап. А ето и от комарите — пръстите й нервно разчесаха подутините по врата и ръцете, после спряха на разранените й стъпала — и от сандалите! Отмъщението на Монтесума сигурно би ми се сторило като галене с перце!

Сам се разсмя гръмогласно.

— Да се надяваме, че най-лошото е минало! — и излезе.

Под звуците на барабанящия по покрива дъжд Челси чу звъна от бутилки и хлопването на вратата на хладилника. Очакваше го с нетърпение — само заради бирата! Огледа се. Колибата тънеше в полумрак — единствената светлина се процеждаше през вратите и миниатюрните пролуки между прътите, изграждащи стените.

Предната стая бе доста обширна и почти празна — имаше само маса и няколко ниски пейки.

— Хайде на работа! — Сам се появи с две бири и пакет медикаменти. Прекрачи свободната част от пейката, остави бирите на земята и вдигна наранената й ръка. — Антисептичен крем — намаза той охлузванията й. — Ще се почувстваш по-добре.

За това бе напълно достатъчна и дълбоката му загриженост. Едната му ръка нежно поддържаше нейната, докато другата нанасяше крема. Челси изведнъж се почувства крехка и уязвима. Разтревожи се. Значи се нуждаеше от закрила — нещо неизпитвано досега.

— Не се и съмнявам! — прозвуча по-грубо, отколкото възнамеряваше, но не издърпа ръката си, а изчака Сам да я положи на бедрото й. И тогава съжали, защото мимолетният допир възпламени тялото й. И то преди да се е заел с ухапванията от комарите.

Когато най-сетне получи бирата, изпита искрена благодарност и нетърпеливо отпи голяма глътка.

— А сега, Челси, разкажи ми за себе си и защо ме търсиш!

Последва втора глътка. Имаше нужда. Не че щеше да се обърка, въпреки че близостта на Сам ужасно я разсейваше. Когато се наведе за

бутилката, коляното му докосна гърба ѝ.

Тя притисна бедра, наведе се и подпря лакти на коленете си с надежда, че позата изглежда небрежна и не издава напрежението ѝ.

— Писателка съм — започна тя. — Мисля да пиша за майките. Когато разбрах, че сред тях живее мой сънародник, реших да го открия на всяка цена!

— За кое издателство пишеш?

— На свободна практика съм. Но от малкото наблюдения, които имам, не се безпокоя за пласирането на материала.

Мислеше да се прехвърлят на майките, но Сам не бързаше. Очевидно мексиканският темперамент си бе казал своето!

— Кой ти каза, че съм тук? — отпи той нова глътка и тя не успя да откъсне поглед от танца на мускулите на загорелия му силен врат.

— Стар приятел. Мисля, че сте били съученици. Джейсън Инграм — в очите му като че ли присветна искрица почуда и тя забързано продължи: — Видях го в Бостън миналия месец. Разказах му за намеренията си и той ми спомена, че случайно срещнал познат, който знаел, че си заминал за Мексико.

— Име от миналото — проточи замислено Сам. — Как е старият Джейсън?

— Прекрасно. Изпраща ти много поздравя.

Сам кимна. Малко предпазливо, помисли Челси. Дали не са били само познати? Но нали всеки, дори враг, може да те поздравя?! Очевидно и Сам стигна до този извод.

— Поздравя го, ако го видиш... Но ти каза, че си видяла снимката ми — не вярвам да я е носил в портфейла си.

— Не. Обадох се на майка ти. Тя не бе сигурна къде си, но ми даде няколко други имена.

— Не се и съмнявам — процеди през зъби Сам. Челси не зададе въпроси. Колкото по-бързо изоставеха темата Беатрис Лъндън — толкова по-добре!

— Видях снимката в годишника на колежа. Един от колегите ти ми каза, че живееш между Канкун и Чичен-Ица. Когато пристигнах и започнах да те търся, попаднах на професор Паредес от Мерида, който ми обясни, че си в Екскен — завърши тя разказа си на един дъх. Теоретично, всичко бе свършено изпитано. Ако Дейвид Макги или Норман Скиали му пишеха, че е разпитвала за него, нямаше да се

изненада. Линда Хънтигтън и останалите попадаха сред имената, получени от майка му. А и проучванията ѝ в Мексико бяха вече обявени.

Доста довольна от себе си, тя допря шишето до устните си и отпи от хладната течност. Сценарият ѝ бе перфектен, защото Сам бе потънал в мисли. Пръстите му несъзнателно се плъзнаха по талията ѝ. С усилие на волята Челси потисна неудържимото желание да се отпусне в прегръдката му. Той неочаквано потърси очите ѝ.

— Коя си ти, всъщност?

Обзе я колебание. От една страна — или поне така ѝ се искаше да вярва — той изглеждаше като замаян от неочакваното привличане помежду им. От друга, ако разказът ѝ му се струваше подозрителен...

— Какво искаш да кажеш?

— Откъде си? Откога пишеш? С какво друго си се занимавала, преди да се приземиш в моя живот?

Успокоена от невинното му любопитство, тя се усмихна.

— Родена съм в малко градче в Ню Хампшир. Напуснах го, когато заминах за колежа. Завърших с отличие английска литература и преподавах една година в гимназия в Масачузетс.

— Само година ли?

— Преподавателската работа не ми хареса. Мисля, че не ми достигаше търпение. Или по-скоро — търсех нещо по-лично.

— Според мен преподаването е доста личен процес.

— Не и в моя случай — класовете бяха големи и децата не бяха твърде ученолюбиви. Мислех да се преместя в друго училище, но се отказах. Не бях сигурна какво точно искам. А ако не чувстваш като призвание преподавателската работа, проблемът с дисциплината те съсипва. Учениците не бяха много по-млади от мен и не успях да им вдъхна нужното уважение.

— И се насочи към писателска работа.

Челси мигновено застана нащрек. Дотук разказваше истината, като че ли най-естественото нещо на света бе да споделя живота си със Сам! Издърпа ръката си от дългите му пръсти. Но силната му длан веднага се плъзна по гърба ѝ.

— Да не ти е зле?

— О, не, нищо ми няма.

— Разтревожих се. Когато преди малко се присви... много хора получават неразположение при пристигането си в Мексико.

— Не и аз! — похвали се тя гордо. — Имам желязно правило. Никога не се разболявай!

— Радвам се да го чуя! Продължавай! — той докосна влажната ѝ коса. Нежният допир я разсея. — От самото начало ли ти потръгна?

— Не — преглътна тя. — Писателите имат удивително ниски доходи — беше го прочела наскоро във вестника. — Наложил се да открие други средства за припечелване. Станах барманка.

— Барманка ли? — той отдръпна ръка и очите му проблеснаха. Челси се изчерви. — Но това е страхотно! Разнообразието в живота е прекрасно нещо!

Ентусиазмът му бе заразителен и тя се усмихна.

— „Разнообразие“ едва ли е точната дума. Имаше нощи, когато, проклинайки, се прибирах у дома в два през нощта, воняща като алкохолик, а подутите ми крака бяха единствената награда за десетчасовата работа.

— Но сигурно си имала и хубави мигове! Срещала си интересни хора. Къде работеше?

Тя замълча за миг. Помисли си, че само преди час не бе и предполагала, че ще се впусне в оживен разговор, и то на такава тема, със Самюъл Прескот Лъндън. Но това не беше надменният бизнесмен, а съвсем друг човек! Между двамата сякаш нямаше нищо общо! Усети, че се е втренчила в него и отклони поглед към стената.

— Това електрически ключ ли е?

— Аха. Има по един във всяка стая.

— Колко странно! Видях електрически стълбове и канализация, а колибите са така примитивни! Четох за миналото на майките. Очевидно днешните им наследници следят напредъка на външния свят чрез радиото и другите придобивки, но защо не заменят прътите и палмовите листа с нещо по-съвременно?

— Вярно, че жилищата им не са се променили от петнайсет века. Но нима е необходимо, след като вършат чудесна работа? Палмовите листа спират дъжда и осигуряват чудесна вентилация. Също и прътите. Освен това са безплатни. Електричество и канализация има тук-там. Аз имах късмет. През нощта става доста тъмно и не мога да разчитам на газова лампа.

— Как се установи тук?

— Старецът, обитавал тази колиба, умрял малко преди пристигането ми. Аз сложих само душа.

— Не ти ли липсват удобствата на цивилизацията?

— Никак! Е, може би малко — от време на време. Но животът тук е така прост, така първичен! Научих куп неща. Дадох си сметка, че преди да дойда тук, съм пропускал някои от най-големите радости в живота.

— Какви например?

— Елементарното оцеляване. Да се храниш с това, което сам си отгледал. Да пиеш вода от кладенеца. Да се скриеш от дъжда.

— Не ти ли липсва работата?

— В някои отношения работя повече отпреди, но с много по-голяма радост.

Челси усети, че трябва да спре дотук. Нали всъщност изучаваше майте, а не критикуваше начина им на живот?!

— Разкажи ми още за тези хора!

— Не, ти беше започнала да ми разказваш за себе си! Ставаше въпрос за барманския ти занаят! Къде работеше? В Бостън ли?

Тя се поколеба за миг. Погледът ѝ се плъзна по силното му тяло и мускулестата гръд. Внезапната топлина, обляла бузите ѝ, отдаде на изпитата бира и остави бутилката настрана. Прегърна колене и замечтано започна:

— Работех в... „Айкабод“. На „Парк Стрийт“.

— Зная го. Страхотно местенце! Прочуто с коктейлите си.

— Да, така е — засмя се тя. Невинната забележка на Сам я върна към реалността. — Това е „Айкабод“. Но съм сигурна, че никога не съм те виждала там. Поне не в сегашния ти вид! — погледът ѝ закачливо се плъзна по тялото му и спря на малкия белег от вътрешната страна на бедрото — в близост до разръфания ръб на бермудите.

— Не — сподавено прошепна той и рязко пое дъх. В миг обхвана брадичката ѝ и се взря в очите ѝ. — Ако продължаваш да ме гледаш така, настоящият ми вид ще претърпи още промени. И тогава не отговарям за действията си.

— Като... Злия мъж — заекна тя в опит да се пошегува, но сърцето ѝ лудо заби. Устните му бяха полуотворени, топли и мамещи.

— Не съвсем — измърмори той и впи устни в нейните. Зарови пръсти в косата ѝ.

Челси усети как потъва в пламтяща бездна и се вкопчи в тези устни като удавник. Дъхът му изпълни дробовете ѝ. Но когато тези желани окови я освободиха, тя усети, че я обхваща невероятна слабост.

— Какво става с нас, Челси? Никога преди не съм се възбуждал така! — ръката му се плъзна по бедрото ѝ, но ненадейно спря. — Боже мой, та ти си без бельо! — Дланта му прогаряше кожата ѝ, но изглежда и той изпитваше същото, защото рязко се отдръпна.

— Всичко... бе мръсно, а... Искях да съм чиста...

Мъжът я притисна към гърдите си — толкова желани допреди миг. Челси усети възбудата му. Нямаше сили да се освободи от обръча на ръцете му.

— Трябва да предприемем нещо — изхриптя той. — Никога не съм те зървал, но сега те желая така, като че ли утре настъпва край на света! — придърпа главата ѝ и прикова очите ѝ с необичайна настойчивост. — Не съм такъв винаги, Челси! Не нападам жените по този начин! Но в теб има нещо... А също и в мен... Нещо помежду ни...

— Зная. Не го разбирам, но то е извън контрол. Никога не съм се чувствала така. Това ме плаши, Сам!

— Може би трябва да проверим докъде ще ни отведе — зениците му бяха разширени, гласът — дрезгав.

— Да се отпуснем — пръстите му докоснаха пулсиращата на врата ѝ вена, после се плъзнаха към гърдите ѝ.

— Искам да те разсъблека, да почувствам тялото ти, притиснато в моето, а после... О, по дяволите, желая да проникна в теб...

Думите му я възбудиха, както и всичко друго в този мъж! Под напора на мощната чувствена обсада ѝ се зави свят. Самюъл Лъндън бил стеснителен, ѝ каза Линда Хънтигтън. Този Сам обаче говореше откровено и пламенно! Беше по-невъздържан от всички мъже, които бе срещала!

— Не... можем — промълви тя, изплашена повече от всякога. Сам очевидно споделяше копнежа ѝ, но това не отменяше факта, че бяха напълно непознати. Нито специалната ѝ мисия...

Той въздъхна и допря чело до нейното.

— Зная, че не трябва... Но ти ще останеш, нали?

— Да остана ли? — очите ѝ се разшириха и гласът ѝ се извиси, а погледът ѝ уплашено се стрелна към вратата. — Боже мой, колата! Трябваше да се върна в Екскен и да уредя ремонта!

— Какво се е случило?

— Просто... спря. Майсторът вече трябва да се е върнал!

— В този дъжд? Не ми се вярва! Би било глупаво да излизаш! Колата е под наем. Ще се обадя утре на агента да се погрижи!

— Не, това е мое задължение!

— Сега вече е мое! Не се безпокой!

Тя се изправи и тръгна към вратата. Трябваше да се освободи от съблазънта на силното му тяло!

— Налага се да се върна в Канкун! Куфарът ми сигурно е пристигнал...

— Не се нуждаеш от съдържанието му! Тук ще ти намеря всичко необходимо. В тази риза изглеждаш чудесно!

— Но дори бельо за преобличане нямам!

— Не ми напомняй! Тъкмо се опитвам да го забравя!

— Помисли как се чувствам, полугола...

— Непрекъснато мисля за това и направо подлудявам!

— Трябва да се прибера днес, Сам! — тя се доближи и го изгледа умолително.

— Кажи ми поне една причина! Ще се погрижа за колата. Ще се обадя в хотела да задържат багажа ти и да приключат със сметката ти. Защо да плащаш, след като можеш да останеш тук безплатно? След един-два дни ще отидем да приберем багажа ти.

— Не, не мога да остана! — огледа се тя тревожно. — Дори не виждам къде спиш! А аз къде ще спя?

— Имам хамак в другата стая. Ще закача друг и за теб.

— Хамак ли? Та аз не мога да седна в него, какво остава да спя!

— И аз си мислех същото, когато пристигнах — засмя се той. — Но всички туземци спят така. В хамака е доста по-хладно отколкото в леглото, трябва само да свикнеш да се качваш и слизаш! Както си напълно изтощена, веднага ще заспиш!

— Май ще бъде по-добре да се върна в Канкун! Имаш ли кола?

— Джип. Но ако правилно съм отгатнал мислите ти, по-добре се откажи от намерението си! Няма да тръгна в този порой!

— Тогава аз ще тръгна. Моля те, дай ми джипа на заем...

— Невъзможно! Той е без покрив. Ще се измокриш до кости и ще се разболееш. Скоро се стъмва, а през нощта пътищата са ужасни, дори да не вали. Не си търси белята!

— Със сигурност ще я намеря, ако остана!

Мъжът се изправи, прекоси стаята и обхвана раменете на Челси.

— Наистина ли те е страх? — гласът му бе тих, без упрек или подигравка.

— Да. Страх ме е — ужасяваше я мощта на неудържимото магнетично привличане. Дори сега кръвта ѝ закипя, въпреки че дланите на раменете ѝ можеха да бъдат на добър приятел или брат. Забрави за поетата задача! Въпросът вече се свежда до оцеляване! Усещаше, че е на ръба на психическия срив.

Не, не можеше да се откаже от този случай! И в миг, независимо от железните аргументи, тя разбра, че е длъжна да остане. Точно това бе мисията на жената, търсена от Беатрис Лъндън — да опознае Сам, да се вмъкне под кожата му, да го промени, без той да усети, докато най-после го натовари на самолета за дома. Цялото ѝ бъдеще бе заложено на карта! Трябваше да се бори! Сам, изглежда, долови примирението ѝ, защото заговори тихо и нежно:

— Ако поживееш при мен, статията ти ще стане съвсем автентична!

— А и ти ще се отървеш от Хуана! — нацупи се тя, за да прикрие лъжата.

— Вярно — призна той с усмивка. — Е, какво реши?

— Ще ми дадеш ли от онзи крем? Ухапванията пак ме засърбяха.

— Трябва да си много сладка! — лицето му грейна. — Комари-щастливци!

— Сам? — прекъсна го тя. — За другото...

— Няма да те насилвам, Челси. Ако нещо се случи помежду ни, значи сме били готови.

— Не се ли притесняваш... че след като... сме толкова близо... и спим в една стая...

— Никога не съм се любил в хамак. Какво ли е усещането?

— На пода вероятно е по-безопасно — тя смутено покри лицето си с длани. — Не мога да повярвам, че го казах!

Но Сам със смях я притегли в прегръдките си.

— Ти си съкровище, Челси. Казвал ли ти го е някой досега?

Не, никой! За миг се почувства щастлива. Обожаваше Сам. Не само че бе физически красив, но бе и най-милият и непринуден човек, когото бе срещала. Не бе арогантен и разглезен, а открит, сърдечен, загрижен и с чувство за отговорност. Бе олицетворение на мъжа, за когото Челси бе мечтала цял живот. Тя се отпусна в обятията му и си каза, че дори когато всичко свърши и в Бостън житейските им пътища се разделят, ще ѝ остане приятен, незабравим спомен.

Той бе прав. Ще се получи фантастична, автентична статия... ако все пак реши да се заеме с писане!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Всяко нещо по реда си! — обяви Сам. — Първо, обзалагам се, че си гладна.

Челси се разхождаше из колибата и разглеждаше. Продължаваше да вали и небето бе по-мрачно от всякога. Мъжът запали лампата и въпреки че стана по-уютно, почти нямаше какво да се види.

— Хапнах на обяд във Валядолид. Но бях толкова изнервена, а и жегата ме измъчваше, та не можах да се насладя на ястието с пиле.

— Чудесно! Значи си гладна. И несъмнено уморена. Искаш ли да си полегнеш, докато намеря нещо за хапване?

— Къде отиваш? — не й се искаше да остава сама в това странно място. Чувстваше се твърде уязвима, когато не бе в прегръдките на Сам. — Каза, че няма да караш в дъжда!

— Така е. Е, поне не днес! Ще отида до Алдана за още един хамак и малко дрехи за теб. Жена му е най-добрата готвачка. Обикновено се храня с тях, но след неочакваното ти пристигане мисля, че ще ме разбере, ако я помоля да ми даде храна.

— Аз също мога да готвя — предложи Челси, като се престори, че не забелязва игривите пламъчета в очите му. — Но... Не виждам печка!

— Защото няма. Готви се на малко каменно огнище отвън — поне в тази жегата. През зимата, когато е по-хладно, маите струпват камъни в голямата стая и ритуалът се премества.

— Както някога — рече Челси. — Но, Сам, не искам да бъда в тежест на приятелите ти през цялото време! Освен това обичам да готвя! Все пак трябва да се реванширам по някакъв начин за гостоприемството ти! — очакваше двусмислен отговор, но сгреси. Остана изненадана, но изпита и облекчение, когато Сам не подхвърли многозначителна забележка.

— Не се безпокой! Ще ти намерим работа! Така най-добре ще опознаеш начина им на живот. А готвенето тук е съвсем различно. Не

мисля, че ще се справиш. Сега обаче си моя гостенка и ще си почиваш. Не забравяй, че ми правиш услуга с присъствието си.

Челси се замисли за петнайсетгодишното момиче, което щеше да си намери съпруг на своята възраст, но зарежаният, почти изненадан поглед на Сам я накара да попита:

— Какво има?

— Не мога да ти обясня — той седна на пода и подпря гръб на стената. — Странно! Мислех, че съм щастлив тук съвсем сам. Е, всъщност не е точно така, защото вратите са винаги отворени, а наоколо е пълно с хора — чудесни хора, Челси! Мълчаливи, но сърдечни, искрени и щедри. Но... Сега наистина се радвам, че си тук! И съм щастлив! Като че ли... нещо ми е липсвало, без да го забележа — когато очите му срещнаха нейните, в тях се четеше мило извинение. — Може би не трябваше да го казвам. Не искам да те притеснявам. Но за пръв път в живота си така силно желая нечия компания!

— Сигурно около теб е гъмжало от хора — чувстваше се поласкана от откровението му. Коленичи до него и седна на пети. Помисли за динамичната му работа в Бостън, партията голф всяка седмица, неизбежните приеми, на които Самюъл Прескот Лъндън задължително е трябвало да присъства. После си спомни, че по природа е саможив и опита да си го представи непрестанно обкръжен от хора, но не успя.

— Да, винаги съм бил сред хора, но се чувствах като в черупка. Преодолявах всички препятствия, без да влагам чувства. С никого не съм бил близък, освен може би с Линда — моя съучастник в престъплението — усмихна се той горчиво. — Само тя знаеше колко бях нещастен и ме насърчи, когато реших да замина. Убеден съм, че тя е единствената, която разбира защо не се връщам.

— Разговарях с нея — прекъсна го Челси, разкъсвана от непреодолимо желание да бъде колкото може по-искрена. — Тревожеше се за теб.

— Говорила си с Линда, така ли?

— Да, името ѝ бе в списъка, който майка ти ми даде. Линда е прекрасна. Не можа да ми каже къде си, но се надяваше да си щастлив.

— Бях щастлив. Нуждаех се от пълна изолация и я получих. Точно заради това... е толкова странно, че присъствието ти ме радва — не откъсваше поглед от нея. — Писано е било да си ти, Челси! Ако се

бе появил някой друг — някой от моите познати — щях да изпадна в ярост. Знам, че искат да се върна, но аз не желая и да чуя! Не мога да се върна!

— Никой не би могъл да те накара насила — чу се да казва тя. Ръката ѝ се озова върху неговата. Говореше му като на приятел, защото точно тази роля отчаяно и искрено желаше. Целта на пристигането ѝ тук — да го върне в Бостън — ѝ се струваше далечна и незначителна. — Когато си готов да го сториш, сам ще решиш!

— Проблемът е, че не знам какво точно искам — той разсеяно галеше ръката ѝ. — Като че ли виждам света само в бяло и черно. Разликата между предишния и сегашния ми начин на живот е от небето до земята. А какво ли има по средата?

Ще разбереш, помисли си Челси. Нали затова съм тук! Почувства дълбока и искрена нежност към Сам, въпреки че си припомни възложената ѝ мисия.

— Е, ако искаш да си излееш душата, аз съм тук. Казвали са ми, че съм добър слушател — поне според клиентите в бара.

— Сигурно са били прави — усмихна се смутено Сам. — Не съм говорил толкова, откакто пристигнах. Понаучих испански, както и езика на маите, но не е същото. Тези хора са далеч от проблемите ми, както всъщност и ти, може би. Сигурно мислиш, че съм богат разглезен негодник.

— Позна! — подразни го тя. — Богат и разглезен! Ето защо живееш в тази колиба без топла вода, телевизор и луксозни дрехи.

— Но затова пък имам прекрасен мексикански ликьор! Искаш ли да го опиташ? — притегни я той към себе си.

— Преди вечеря? Сигурно се шегуваш. Ще се възнеса над палмовия ти покрив! — и без това се чувстваше като с крила, но не искаше да му го признае. Когато Сам бе наблизил, той обсебваше мислите ѝ изцяло. Сигурно бе не по-малко луда от него!

— Сега се връщам! Ти си почини. И опитай хамака!

Останала сама, няколко секунди Челси безпомощно се оглеждаше. Събитията се развиваха с трескава бързина и колкото повече размишляваше, толкова повече се стъписваше. В Бостън бе непрестанно заета и нямаше време за размисъл, но тук... Вярно, че бе уморена, всичко я болеше, а от смазващата влага кожата ѝ бе покрита

със ситни капчици пот. Надникна през вратата, по през гъстата пелена на дъжда и спускащия се здрач зърна само няколко колиби.

Въздъхна и влезе в малката стаичка. Запали лампата и хамакът привлече погледа ѝ. Хамакът на Сам! Мястото, където се изтягаше всяка нощ. Прокара пръсти по грубата тъкан. Дали копринените чаршафи биха събудили по-силно усещане за интимност? Само мисълта за стройното силно тяло на Сам, изтегнато в плетената люлка, възпламеняваше кръвта ѝ.

Гледаше хамака и възглавниците едновременно с колебание и копнеж. Беше изтощена, но странно въодушевена. Дали ще успее да се качи и да отпусне умореното си тяло?

Върху малката масичка лежаха три книги — учебник по археология и два романа. А до тях — очила — добре познати. Тя се усмихна. Дано не се изкикоти, когато види Сам с очилата на Самюъл Прескот Лъндън! Каква гротеска!

Върху голям дървен сандък лежеше шах с изящни тъмносиви и искрящо бели фигури, изработени от оникс. Не по-малко грациозни бяха и статуетките върху полицата над сандъка — божество на майте, издялано от дърво и няколко предмета от оникс в същия стил. Триъгълни лица, обрамчени от пера и с извити като орлов клюн носове, в разнообразни одежди. Имаше и няколко глинени фигурки, едната боядисана във весели тонове. На различно майсторско ниво те всички бяха красиви.

Вниманието ѝ бе привлечено от огромния сандък. Какво ли имаше в него? И тъй като от Сам нямаше и следа, тя бързо свали шаха на земята и отвори капака.

Дрехите на Сам. Къси панталони и ризи, като тези, които носеше, чифт износени джинси. Искаше ѝ се да разгледа всичко, но се почувства като подлец и затвори капака.

Не ѝ остана много за разглеждане — само малкия хладилник и куфара, подпрян в ъгъла. Повдигна го — бе тежък. Пълен с „другите“ дрехи на Сам. Странно, но не изпита любопитство. Самюъл Прескот Лъндън принадлежеше на друг далечен свят. Ако успееше да помогне на Сам да открие онова средно положение, за което бяха говорили, може би другият образ нямаше да ѝ е толкова чужд!

Въздъхна и се огледа за последен път. Какво спартанско съществуване, толкова непривично и странно! Дали тя самата би

могла да води подобен начин на живот? Да се изолира в този първичен, лишен от удобства, свят? Дори сега се чувстваше неспокойна. Бе свикнала на събития, на движение. Само да можеше да върне Сам!

— Челси! Челси! Помогни ми!

Тя се втурна и го пресрещна на вратата.

— Горещо е! — извика той. — Чиниите парят!

Тя се поколеба за миг какво да вземе. На ръката му бяха праметнати дрехи от памук и сизал, а носеше и две димящи чинии с кафява каша, от които стърчаха царевични питки.

— Дай ми чиниите! — тя грабна едната. — Аах, напълно си прав! — едва успя да изтича до масата, без да я изпусне. Втората предпазливо хвана за ръба.

— Така е по-добре — въздъхна облекчено Сам. — Тоня искаше да се увери, че вечерята ни ще бъде топла, но май се престара — и като метна купчината дрехи на масата, започна да ѝ обяснява: — Роба — изпъна той по тялото си фина бяла рокля. — Или уипиле, както я наричат тук. Бродерията е изработена от сестрата на Тоня.

Челси засия, безпокойството ѝ се изпари. Присъствието на Сам ѝ действаше ободряващо, а подаръците, които бе донесъл, ѝ доставиха безкрайна радост.

— Прекрасна е! — възкликна тя и добави шеговито: — И много ти отива!

— Някой ден ще ти покажа! — усмихна се широко Сам и намигна. После ѝ подаде роклята заедно с още две. — Тоня каза, че утре ще намери и други дрехи!

— Но защо? И без това ми е неудобно да приема тези трите!

— Не ставай глупава! Тя е толкова развълнувана от пристигането ти! Хм, май не е искала да ме сватоса за Хуана — племенницата ѝ, дъщерята на Хулия. Настоява да ги вземеш. Жените тук имат необичайно разбиране за чистота. Сменят роклите си по няколко пъти на ден.

— Четох за това. И ми направи впечатление. Сигурно имат суперперални!

— Ще видиш! — многозначително повдигна вежди той. — Ето и шапка. На Фелипе е — братовчед на Алдана. Жените ходят без шапки, но не искам да изгориш от слънцето...

— Да изгоря от слънцето ли? — свали тя нахлупената шапка. — Та тук не спира да вали!

— Няма да е така през цялото време. Всъщност ако можеше да видиш носа си, щеше да разбереш, че вече си получила бойно кръщение!

— Господи! Почервенял нос като добавка към изранените крака, ухапванията от комарите и ситно фризираната от дъжда коса.

— Хубава си! — промълви Сам. Погледът му бе изпълнен с нежност. — Не фризирана, а само естествено накъдрена — очите му се впиха за миг в нейните, но бързо се отклониха към последния донесен предмет. — И най-накрая, но не на последно място по важност, е твоят хамак! Съжалявам, че не мога да ти предложа... бельо. Но не събрах смелост да поискам!

— Всичко е наред! Моето скоро ще изсъхне.

— Надявам се!

— Почакай! — посегна тя към купчината дрехи, която Сам понечи да отнесе, и измъкна робата. — Ще я облека!

— И в моята риза изглеждаш чудесно!

— Нея ще използвам за спане. Но докато вечеряме, искам да изглеждам... по-хубава — щеше да каже „женствена“, но по изражението на Сам отгатна, че той напълно я разбира.

— Не се бави! — подвижна след нея той, когато тя се отправи към така наречената баня. — Тоня ще ме удуши, ако яденето изстине!

Нима бе възможно — в тази жега?

— Удобен повод! — подкачи го тя. Тук очевидно всички го обожаваха.

Притича под дъжда във весело настроение. Бельото ѝ не бе изсъхнало и тя навлече роклята. Не би могла да ѝ се зарадва повече — дори ако година я бяха държали гола пленница. Бродерията около деколтето нежно галеше гърдта ѝ. Талията не бе очертана, но бедрата ѝ изпъваха меката материя. Коленете ѝ оставаха открити. Жалко, че кожата ѝ нямаше загар!

— Челси? Още ли си там? — тя се втурна към колибата. — О, изглеждаш чудесно! — възкликна искрено той и като я съпроводи до голямата стая, без да я изпуска от поглед, добави тържествено: — Вечерята е сервирана, сеньорита! — последва поклон.

Тя свенливо се усмихна и се настани на пейката срещу него. Искаше ѝ се да седне по-близо, но кръглата маса не позволяваше. Е, не биваше да забравят и благоразумието — между другото доста спорна тематика, защото да наблюдаваш Сам бе не по-малко възбуждащо, отколкото да го усещаш до себе си. Всъщност трябваше да обърне внимание на храната!

— Изглежда... интересно. Какво е това?

— Яхния със свинско, черен боб и още доста вкуснотии — той топна царевичната питка в гъстия сос. — Хайде, започвай! Искам да чуя мнението ти!

Челси опита да последва примера му, използвайки питката като лъжица. Каква ирония на съдбата! Ако бе срещнала Самюъл Прескот Лъндън, сигурно би взимала уроци по използване на малка, средна и голяма вилица!

— Не е лошо! — облиза устни тя. — Дори е много вкусно! — и отново натопи питката.

— Имаш късмет, че пристигна днес. Пилешко и свинско са двете основни лакомства тук. Но не се ядат всеки ден. Обикновено вечеряме каша от варен боб, която също е много вкусна. Физическата работа събужда вълчи апетит.

— Майте все още ли отглеждат всичко сами?

— Да, и се гордеят с това. Няколко пъти ходих до Канкун и им носих ястия от изискани ресторанти. Искях да видя как ще реагират — той замълча, потънал в размисъл.

— И какво стана?

— Ами, както очаквах! — отърси се той от унеса. — Със смях излапах всичко до трохичка. И безкрайно дълго ми благодариха. Но когато на другия ден с не по-малък ентусиазъм се радвах на приготвеното по тяхната традиционна рецепта пиле, останах изненадан. После разбрах какъв сноб съм. Не бих искал да променя нищо у тези хора. Те са толкова естествени и обаятелни. Чужди са на амбицията и завистта. Сами са избрали този начин на живот и са щастливи и здрави — лицето му се изопна. — Не страдат от главоболие, високо кръвно налягане и нервни кризи.

Трепването в гласа му накара Челси да попита:

— А ти страдал ли си?

— Е, не стигнах до нервните кризи, но бях на ръба. Главоболията и оплакванията от кръвното ми бяха постоянни спътници. Бях кълбо от нерви зад безупречна фасада.

— Защо? Каква бе причината?

Той въздъхна и отпусна ръце.

— Получи се постепенно. Трябваше да бъда изряден във всичко, с което се захванех. Но това е толкова относително! Постигах целта си и установявах, че не е това, което си мислил, забелязваш друга, по-добра, и се устремяваш към нея. Оказа се, че нямам критерий — крайна цел или човек, който да ми каже: „Хей, момче, стига!“ Нямах представа за напрежението, трупащо се в мен.

Ако всичките й бъдещи пациенти се окажеха толкова интелигентни, Челси щеше да си остане безработна.

— Сега, след като знаеш какво търсиш, не можеш ли да го намериш у дома?

— Не зная. Страхувам се, че онази мелница отново ще ме завърта. Забавиш ли се, объркаш ли крачката и си вън от играта.

— Дали наистина е толкова зле? Това, което ти смяташ за загуба, може би е мечтана цел за много други. Съжалявам! Не биваше да го казвам — и веднага зае страната на Сам. — Всички имаме мечти и стремежи, залегнали у нас още от раждането ни. Трудно е да ги променим.

— Точно така. Трябва основно да променя живота си. Но що се отнася до бизнеса, не мога. Свързан съм с други хора.

— Винаги можеш да се оттеглиш...

— Но това е моят бизнес! — прекъсна я той и Челси с ужас забеляза как чертите му болезнено се разкривиха. — Започнах от нищо, сключих най-перспективните сделки. Е, и Дейвид има принос. Без мен фирмата няма да пропадне, но ще загуби позиции. Казвам ти, че войната е жестока и в нея оцеляват най-издръжливите и гъвкавите — гласът му, извисил се неусетно, спадна изведнъж. — Челси, какво има?

— О, Сам — прошепна тя, съкрушена, — трябваше да се видиш! Напрежението се върна. Точно както на онази снимка. Докато говореше, само дето не скърцаше със зъби, а я си погледни ръцете...

— Ето, виждаш ли? — той замислено отпусна юмруци. Затвори очи и отметна глава. — Не мога да се върна. Нищо не може да се

промени. Ще бъде равносилно на самоубийство.

— Но ако си изградиш критерий...

— По дяволите — отметна глава той, — с възрастта ставам мрачен! Нали трябваше да празнуваме? Пристигането ти е такъв прекрасен повод! — срещна погледа ѝ, поколеба се и бавно се усмихна. — Така по-добре ли е?

— Доста по-добре. Другият човек ме плашеше.

— Е, след като не съм аз... — поде той намека.

— Плаши ме това, което ме караш да върша. Да ям яхния с питка вместо с лъжица, да спя в хамак... И без това съм достатъчно натъртена — как ли ще изглеждам сутринта, след като на всеки десет минути ще падам от хамака!

— Не е толкова страшно! — засмя се той. — Повярвай ми, Челси! Хамакът е дълбок и удобен. Обгръща те като пашкул. Няма да имаш проблеми, особено ако опиташ ликьора...

— Искаш да ме напиеш ли?

— Аз? В никакъв случай, особено след като утре е работен ден. Ще видиш как живеят майките. Но защо не си записваш нищо?

— Ще започна — отвърна тя закачливо и потисна обзелото я чувство за вина. — Но първо ще оставя всичко да отлежи в съзнанието ми. После, ако имам въпроси, ще те питам.

— Разбира се! — той сведе поглед към чинията ѝ. — А сега яж! Всички жители на селцето горят от нетърпение да те видят. Не искам да им се сториш кльоцава...

— Не кльоцава, само стройна — двамата весело се засмяха. — Колко са всъщност всички жители?

— Двайсет и шест по последни данни, но още един е на път. Те настояваха много да ги запозная с теб тази вечер, но им казах, че ще се стопиш на дъжда. Мъжете май повярваха. Нали те намерихме свита на земята.

— Боже мой! Не се топах, но бях отчаяна, уморена, ядосана и разранена. Мислех, че съм се загубила в джунглата и е само въпрос на време да попадна в ноктите на див звяр.

Сам отметна глава и гръмко се разсмя.

— Зверовете не са близо до селищата и нападат само ако ги предизвикаш. Не възнамеряваш да откраднеш бебето на някоя маймуна, нали?

— Разбира се, че не.

— Тогава си в безопасност. Е, добре е да внимаваш за гърмящи змии. Древните май са ги боготворели. Знаеше ли?

— Не, благодаря за предупреждението. Нещо друго?

— Нищо специално. Нахрани ли се?

— Да.

— Мога ли да доизям яхнията? — и протегна ръка.

— Разбира се! — но не можа да устои на изкушението: — Въпреки че един Бог знае какви микроби виреят в мен! Миналия месец върлуваше грип, а преди няколко дни клиент в бара ми кашляше в лицето.

Сам нетърпеливо топеше соса.

— Поех риска, като те целунах. Така че вече е късно — и с наслада продължи да яде.

Челси го наблюдаваше очарована. Той имаше съвсем момчешки вид — хранеше се така ентусиазирано, а от време на време й хвърляше закачливи погледи. И в същото време бе толкова мъжествен. Дали всяка жена го виждаше в този образ, или тя бе... заслепена?

Все още търсеше отговора, когато той събра празните чинии, остави ги на прага на колибата и отиде за ликьора. Върна се с бутилка, чаши и две възглавници. Хвърли възглавниците до стената, а после се отпусна върху едната и направи знак на Челси да седне до него. Поднесе й чаша ликьор.

— Това да не е поредната заплаха? — взря се тя недоверчиво в питието. — Да няма червей?

— Няма. Това е чудодейно питие — екстабентън!

— Екстабентън — повтори замислено тя и напрегна паметта си. — В древността са го давали на девиците, преда да бъдат принесеш в жертва. Но тъй като не съм девица, значи съм в безопасност. От какво се прави?

— Извлича се от мед, с аромат е на анасон. Утре ще видиш как събираме меда.

— О, Господи, пчели!

— Не се тревожи — не жият!

— Кой знае, както всичко ми върви наопаки... — тя предпазливо докосна с устни питието. Леко нагарчаше, но бе учудващо вкусно.

Кимна одобрително и отпи по-смело. Облегна се на възглавницата и по примера на Сам изпъна крака и закрепил чашата на корема си.

— Сам, с какви намерения пристигна в Канкун? Единствената информация от Бостън бе, че си отседнал в „Камино Риъл“. Мислеше ли да останеш по-дълго?

— Когато потеглих от Бостън, знаех само, че трябва да се махна. Имах резервация за седмица. Хотелът можеше да я удължи с три дни, но дори след това не се чувствах отпочинал. Почивката не е лесна работа, особено когато нямаш опит. Разхождах се из Канкун и се чудех какво да подхвана. Не можех да бездействам. Излежаването на плажа не ми помагаше, въпреки че бях физически изтощен и бих могъл да спя пет дни непробудно. Дори не успях да разгледам Канкун. Може би ще го сторим заедно, когато отидем да ти вземем багажа.

— Ще се радвам да обиколим Канкун заедно. И аз бях много заета — с багажа, с теб. Но напълно те разбирам, защото и аз не умея да почивам. Имаше ли определена цел, когато напусна Канкун?

— Знаех само, че не искам да се върна у дома. Поех към Мерида — може би с надеждата да открия нещо, което липсваше в Канкун. И донякъде успях. Градът е доста по-голям и много интересен. Но това, което наистина ме впечатли, бяха малките селища, които отминавах по пътя си. После срещнах Рафаел, професор Паренети и дълго разговаряхме. Той знае всичко за майките и успя да ме заинтригува. Негова бе идеята да поживея в някое от селцата, но в първото споделях колибата с шестчленно семейство, а във второто — семейството, чието жилище обитавах, се върна от посещение при роднини в Белиз. Така че най-после се озовах тук. И останах.

— Как те посрещнаха майките?

— Невероятно любезно и сърдечно. Може би помогна и настойчивостта ми да плащам наем. Но не е само това. Научих езика им. Върших моя дял от работата. Мисля, че ме приемат като приятел, не като страничен наблюдател. А това, което получих от тях в замяна, не може да се купи с пари!

— И какво е то, Сам? — Челси се извърна към него. Гласовете им бяха тихи, атмосферата — интимна. По вените ѝ пълзеше удивителна леност. Дали не се дължеше на чудодейния ликьор? Крайниците ѝ сякаш бяха от олово. Не, за изправяне и дума не можеше да става!

— Беше като скок във времето — очите му се впиха в нейните.
— Вчера бях наконтен в дрехи по поръчка, а днес се озовах в шорти и обикновена риза. Заклучих куфара си и оттогава не съм го отварял. Реших, че точно така трябва да приключа с миналото — изведнъж!

— Трудно ли беше?

— Няколко дни сякаш няха представа за действителността. Непрестанно спях, а когато се събудех, се реех като зомби — обезсилен и безплътен. Майте ме хранеха, но не задаваха въпроси. Постепенно, може би от скука, започнах да им помагам в работата. Най-доброто лекарство на света! Цял ден навън да напругаш мускули, за чието съществуване не си и подозирал...

— Вероятно си изгорял.

— Моля?

— Линда каза, че бързо изгаряш на слънце.

— Какво друго обсъдихте с Линда? — шеговито се намръщи той.

— Опитавме се да отгатнем какво те задържа тук и тя спомена, че бързо изгаряш. Но сега имаш прекрасен загар! Изглеждаш по-млад, отколкото на снимките... Странно.

— Защо?

— На снимките кожата ти беше съвсем гладка. Сега, когато се усмихваш, забелязвам бръчки. По челото, в ъгълчетата на очите, по бузите. Изглеждаш по-зрял... но с по-младежки вид. Виждаш ли смисъл в това?

— Не знам — отвърна той тихо.

— Сякаш... лицето ти сега е набраздено, защото е живо. Като че ли пиеш от живота с пълни шепи и върху лицето ти е отпечатка на удовлетворението ти — тя се изчерви, но продължи: — Мустаците също ми харесват. Придават ти авантюристичен вид — Сам дълго не откъсна очи от нейните. С едва доловим стон я прегърна и я притисна към себе си.

— Сам, не исках да кажа...

— Спокойно, Челс — той взе чашата ѝ и я остави на земята. — Само полегни до мен. Отдавна не съм се чувствал толкова спокоен.

Тя нямаше сили да спори. Гърдите му бяха много по-прекрасна възглавница от истинската. Силната му ръка я обгръщаше и я караше да се чувства желана, необходима и под закрила.

— Добре ли си? — дъхът му раздвижи косите ѝ.

— Чувствам се прекрасно — ръката ѝ се отпусна на широката му гръд. Допирът не бе чувствен, както и прегръдката му. По-скоро безгранична близост, сигурност, безопасен израз на пълната хармония в чувствата им.

След минути Челси спеше дълбоко.

Когато се събуди, утрото бе настъпило. Слънцето проникваше през пролуките по стените, но тя не го забеляза, шокирана от факта, че е приклепена в плътно затворена мрежа. Изтощена и загубила ориентация, тя изпадна в паника.

ПЕТА ГЛАВА

Челси инстинктивно започна да рита и да се мята в мрежестия си пашкул, подпря се на лакти, опита да го отстрани от лицето си. Стори й се, че капанът се затваря още по-плътено около нея и заби нокти, но без никакъв резултат. Премига в очакване да се озове лице в лице с гигантска тарантула, после внезапно се укроти. Въздъхна и отпусна глава на възглавницата.

— Не мога да повярвам! Постигнал е своето! Сам... Сам! — постижението на Сам бе пълното й обезопасяване — нямаше никаква вероятност да падне от хамака! Проблемът бе придобил съвсем ново измерение. — Как да се измъкна оттук? — простена тя, но отговор не последва. Не се чуваха и стъпки.

Дълбоко в себе си тя бе благодарна, защото би се чувствала неловко в негово присъствие. Сам щеше да умре от смях — и с пълно право! Несъмнено изглеждаше като пълна глупачка — гърчейки се в намачканата роба, с влажна коса, залепнала по челото, и пръсти, впити в грубото въже. Тя съсредоточено огледа коварната клетка. Хамакът я обгръщаше отстрани, но отгоре бе втъкната мрежа против комари, която създаваше неприятния ефект на пашкула. След старателни изследвания тя откри края и предпазливо я издърпа. После, решена да победи чрез изненада, рязко спусна крака и подскочи.

С въздишка на облекчение Челси се приведе и се протегна на воля. Усети слабост и вдървеност — може би следствие от ликъора? Не, пийна съвсем малко. Неразположението й се дължеше на напрежението, усилията и изненадите от вчера!

Колибата бе празна, но през вратата се виждаше как няколко деца играят на полянката сред селцето. И тогава си припомни предстоящото й запознанство с местните жители. Огледа се тревожно и забеляза другите две рокли, сгънати на масата. Грабна едната и се затича към душа. Върна се с повишено самочувствие.

— Събудила си се — посрещна я с усмивка Сам, подпрян на вратата. Носеше облеклото на майте — широки шорти, риза, извадена

над тях и сандали — изглеждаше невероятно привлекателен. — Добре ли спа?

— Да, като изключим ужаса, че съм попаднала в клопката на великански паяк, щом се събудих! — опита да се престори на раздразнена, но не успя.

— Все пак си успяла да излезеш!

— Случайно. Върху теб ли заспах снощи?

— Да. Беше прекрасно.

— Не... си спомням много.

— Затвори очи и сънят мигновено те отнесе. Как си днес?

— Още съм уморена, тук-там ме боли, но в общи линии съм добре. Знаеш ли, използвах твоя сапун, шампоана и гребена. Надявам се, нямаш нищо против?

— Използвай всичко, което ти е необходимо. Гладна ли си?

— Обикновено не закусвам. Колко е часът?

— Осем и половина.

— О, мислех, че съм спала поне до десет! Ти кога стана?

— Призори. Ходих с мъжете да огледам житото на нивите. Тоня сигурно вече ни чака. Готова ли си?

Челси се огледа и се завъртя на пети. Със сандалите, които бе почистила от набилата се вчера мръсотия, със свежото бельо под чистата бродирана роба, с блестящата още влажна коса, почувства, че изглежда добре.

— Предполагам! — въздъхна тя.

Той се приближи и я прегърна през раменете.

— Изглеждаш прекрасно, Челс! Ще бъдат омагьосани! — внимателно я побутна към вратата. — Само се отпусни и помни, че те са едни от най-приятелски настроените и непретенциозни хора на земята. Не се притеснявай!

— Малко съм нервна — призна тя, благодарна, че Сам я разбира. — Непрекъснато срещам нови хора, при това доста взискателни и претенциозни — например майката на Сам. Но когато влезе в „Уелзли Хилс“, не бе и наполовина толкова притеснена. Сега вероятно й влияеха огромните различия между нейната и тяхната култура, както и фактът, че тези хора означаваха твърде много за Сам. — Ще ми превеждаш ли? — вдигна тя умолителен поглед.

— Няма да се отделям от теб. Хайде, горе главата!

Справи се чудесно — за огромна нейна изненада. Маите се притесняваха не по-малко. Като че ли благоговееха пред нея, и то, защото бе със Сам. При друг случай би защитила независимостта си, но чувстваше, че в това общество свободата на жената е непознато понятие, затова остави всичко в ръцете на Сам.

Закуската от питки и плодове хапнаха на пейки, недалеч от каменното огнище на Тоня.

— Питките са от царевица — основната храна на индианците — която се накисва, смачква и изпича. Портокалите са от ония дървета — той кимна към далечния край на селцето. — Всяка сутрин има плодове — банани, ананаси или папая. Но винаги с питки.

Размениха си усмивки и се заеха с храната. Но Челси не можеше да се сдържи и оглеждаше скупчените хора.

— Те са красиви, Сам. Особено децата. Този прекрасен загар. И огромните очи. Всички имат такива разкошни очи! — тя се усмихна на малкото момченце, седнало наблизко и то веднага щастливо ѝ отвърна.

— Внимавай! — предупреди я закачливо Сам. — Ще те следва през целия ден!

— Няма значение. Толкова е сладък!

— Обичаш ли децата?

— О, обожавам ги! Толкова са искрени. А като си помислиш какви ужасни неща ги дебнат в този огромен свят, изпълнен с опасности и изненади! Предстоят им толкова тежки решения... — тя замълча навреме. — Но тук сигурно е по-различно. Тези хора изглеждат щастливи — тя улови погледа на младо момиче, което срамежливо сведе очи — разбира се, след като ѝ се усмихна. — На предния зъб има златна коронка. Забелязах го и у някои други. Като че ли четох нещо...

— Вероятно. Това е вид украса — много престижна и за двата пола. Вековен обичай. Злато, сребро. Древните са използвали дори нефрит.

— Сигурно бих умряла! Мразя зъболекарите!

— Зъбната украса е най-лекото мъчение! Според друг обичай — вече доста позабравен — кривогледството се смятало за признак на голяма красота. Майките закачвали диаманти между очите на дъщерите си с надежда да станат кривогледи — той се засмя. — Когато бях малко момче, ми слагаха превръзка на едното око, за да се подсили

мускулът на другото и да не стана кривоглед. Господи, толкова неприятно беше!

Челси внимателно се вгледа в него. Опасна игра. Той излъчваше такава неоспорима мъжественост, че за миг тя забрави целта на наблюдението си.

— Струва ми се, че ще имаш шокиращ вид — като пират.

— Пиратите възбуждат ли те?

— Не зная. Не ми се е удавал случай да проверя.

— Казват, че в Айла Муджерес ги има с десетки. Не си ходила там, нали? — Айла Муджерес бе близо до Канкун.

— Не съм ходила никъде.

— Дори до руините?

— Не, и дотам не съм ходила.

— Значи трябва да те заведе. Възхитителни са! Древните май са били необикновени хора — астролози, математици, инженери. Почакай и ще видиш!

Несъмнено ще очаква с нетърпение разходката, както всъщност всяко начинание със Сам.

— Днешните май почитат ли древните богове?

— По-голямата част са приели християнството преди векове. Аз знам повече за древните им прадеди и постиженията им, отколкото самите те. С изчезването на древната цивилизация книгите и писмената били унищожени. Намерени са релефни плочки със знаци, но преводът на голяма част от тях е невъзможен.

Хората наоколо започнаха да се изправят и за голямо съжаление на Челси разговорът бе прекратен.

— Ела — каза Сам, — искам да те представя на Рени. Живее от другата страна на пътя и говори малко английски. Щом разбра, че си тук, така настойчиво започна да ме моли да те разведе наоколо, че не можах да ѝ откажа.

— А ти къде ще бъдеш? — като че ли изпита необяснима несигурност.

— Ще работя наблизо. После ще се отбия в Екскен да проверя къде е колата ти и ще се обадя в хотела за сметката.

— Може ли да дойда с теб? — попита тя с надежда.

Той поклати глава, но се усмихна.

— Жените очакват да изгаряш от любопитство относно заниманията им. Не ги разочаровай! Ще се погрижа за всичко!

— Зная — но тонът ѝ не бе убедителен. Ако можеше да избира, или би тръгнала със Сам, или би се върнала да си доспи. Чувстваше странна отпадналост и като че ли не съумяваше да координира движенията си.

— Помисли само колко материал ще събереш за статията си! — припомни ѝ Сам и тя пресилено се усмихна.

— Прав си. Потънала в проблемите, като че ли позабравих основната си цел! — ако беше истински писател, трябваше да задава непрекъснато въпроси, да рови и записва всеки фрагмент от всекидневието на маите. Дали Сам не мислеше, че е небрежна в работата си?

Той я хвана за ръка и приближиха към мястото, където Тоня разговаряше с още две жени. Размениха няколко реплики на родния език на маите. Думите на Сам очевидно се харесаха на жените и Челси добави своите благодарности за закуската, които той преведе с лекота. Прекосиха поляната. Рени ги чакаше търпеливо в сянката на колибата. Беше съвсем млада девойка — с гладка кожа и дълга черна коса и също като другите бе облечена в роба с ярка бродерия. Очите ѝ блестяха, а лицето ѝ разцъфна в сърдечна усмивка.

— Рени, запознай се с Челси. Челси, това е Рени.

Рени не откъсваше поглед от Челси, която също ѝ се усмихна.

— Радвам се да се запознаем! — защо ли не поглеждаше към Сам, който бе значително по-интересен?

— Чудесно, Челси, тя иска да ѝ говориш на английски. Понаучи нещичко от мен, но е във възторг от възможността да има нов учител. Хайде, Рени! — каза той мило. — Знаеш какво да кажеш.

— Радвам се... да се... запознаем, Челси — отвърна девойката. В гласа ѝ се прокрадваше свенливост, съчетана с мълчаливо достойнство — качество, присъщо на маите. Произношението ѝ бе отлично, макар леко да заваляше „р“-то. — Ако дойдеш с мен, ще те разведе... наоколо.

— С удоволствие — отвърна Челси.

— Трябва да тръгвам — обади се Сам. — Ще се видим по-късно!

Челси кимна, без да го изпуска от поглед. Вървеше спокойно, като че ли денят му бе посветен на почивка. Тя опита да си го

представи облечен в костюм и забързан към офиса, но не успя и се отказа. Сам, когото познаваше, бе напълно чужд на другия начин на живот. Засега предпочиташе да остави нещата така — особено когато след няколко мига той се появи с шапката и шепа защитен лосион, който много нежно нанесе върху носа, ръцете и краката ѝ. Челси се възпротиви — можеше и сама — но Сам така се забавляваше, а Рени се заливаше от смях, че тя не успя да откаже. Е, не бе лесно да стои спокойна под грижливите му ръце, които изстрелваха нажежени трептящи стрели по цялото ѝ тяло. Когато той си тръгна с дяволита усмивка и весело намигване, Челси реши, че не би го заменила за никой друг мъж.

Рени се оказа приятна събеседничка. Преодоляла веднъж естествената си стеснителност, тя развеждаше Челси с ентузиазъм и желание, като че ли ѝ бе оказана особено висока чест. Двете бързо намериха средство за общуване, като се питаха и повтаряха многократно думите на двата езика. За Челси денят бе за отмора. Но тук никой не бързаше. С изключение на непрестанното готвене, всяка дейност преминаваше в друга бавно и без напрежение; ако ли не — се отлагаше за следващия ден.

Челси не можеше да стои и наблюдава безучастно или пък организмът ѝ не искаше да се пренастрои. Взе участие в стриването на листата сизал, окосени от мъжете и помогна да ги изпънат да съхнат на нишки, от които се усукваха въжета. Опита се да тъче, дори да бродира. Пренася с всички царевичните кочани и помогна в люпенето на зърната.

Рени с готовност ѝ обясняваше подробностите, но следваха и дълги периоди на мълчалива работа. Въпреки че от време на време жените спираха да си поприказват, очевидно не изпитваха нужда да поддържат разговора самоцелно. Тишината бе дружелюбна, окуражаваща и неимоверно приятна. Работата им харесваше. Те непрестанно се усмихваха и кимаха одобрително, за да насърчават Челси.

Сам се появи с другите мъже по обяд и остана в мъртвото време, когато слънцето, достигнало своя апогей, обезсмисляше усилията, вложени в работа. Двамата се разходиха и си поговориха за преживяното. Челси се радваше на присъствието му, защото бе уморена, а той като че ли ѝ вливаше енергия. Но скоро се разделиха —

Сам и Фелипе поеха за Валядолид. Сам се върна след няколко часа и я отведе в колибата, където ѝ подари гребен, четка за зъби, огромна фланелка с яркорозов надпис „Канкун“ и чифт шорти, както и бельо.

— Мислех, че няма да имаш смелост да купиш — пошегува се тя.

— Беше на рафта и нямаше нужда да питам — отвърна той. — Може и да не е фино като твоето, а и честно казано, предпочитам да не носиш...

— Благодаря, Сам! Много си мил, но нямаше нужда. Багажът ми сигурно вече е пристигнал...

— Не е! Обадох се в хотела. Ще звънна пак след няколко дни. Но ти ми изглеждаш уморена — взря се той в лицето ѝ.

— Да, прав си — призна тя. — Може би е от въодушевлението. Не, думата не е точна, когато трябва да се опише животът тук. Много е вълнуващо — а същевременно непосредствено, спокойно, почти неземно. Мислех, че борбата за оцеляване е тежка и мъчителна. Но тези хора се справят с лекота. И то без нерви и напрежение. Работят бавно, с желание. Май почвам да те разбирам. Завиждам им — по особен начин.

— Рени помогна ли ти с езика?

— О, да! Създаваше ми чувство за сигурност. Много е мила. И с широко отворени очи към външния свят, нали? Мислиш ли, че прави планове да замине някой ден?

— Не съм сигурен — той тревожно се намръщи. — Преди две години била омъжена за момче от Шетумал — събирач на сока, от който се прави дъвка. След три месеца се върнала вдовица — той катастрофирал с камиона си и починал на място.

— Горката Рени! Не спомена нищо!

— Няма и да го стори. Маите не се връщат към миналото си — те гледат напред. Още нещо, за което им се възхищавам, макар да е жалко, че не се интересуват от прадедите си. Живеят ден за ден — с изключение на Рени. Тя има по-различни мечти — от времето, когато е била със съпруга си. Тогава е понаучила и английски. Не бих се учудил, ако мечтае за Щатите в стремежа си към нещо по-мощно, а може би и по-вълнуващо — той тъжно поклати глава. — Не трябва да го прави, ще се провали.

— Не е сигурно. Предполагам, зависи къде ще попадне и с какво ще се захване.

— Е, хайде, Челси! Простодушно момиче като Рени ще загине в забързания истеричен свят! Та тя изобщо не е подготвена за него!

— Но е умна! Може да продължи образованието си!

— И после? Ще се чувства самотна. Тук е заобиколена само от хора, които я обичат. А дори да оставим настрана емоционалната изолация, ще трябва да изплува от самото дъно. Е, и животът по върховете не е много по-различен!

— Струва ми се, мнението ти е субективно! — промълви тя.

— По дяволите, прав съм!

— А тогава защо я насърчаваш да учи английски?

Сам застина с отворена уста. Повдигна рамене и зарови пръсти в косата си.

— Може би... защото е приятно и защото... образованието, натрупването на знания е втъкано в мен. Кое не означава, че е правилно! Животът тук е прекрасен! Няма да намери нищо по-добро!

— Животът тук е различен. Да, хубав е, но това не значи, че другият е лош! Отново мислиш в бяло и черно, Сам — всичко или нищо! Не си прав! Много от нашите сънародници са щастливи. Вярно, денят им е по-напрегнат — изпъстрен с тревоги и проблеми, непознати за хората тук. Но проблемите са неизбежен спътник на цивилизования свят, където и щастието от успеха е по-голямо.

— Въпросът е доста спорен — отсече Сам, а сивите му очи мятаха мълнии.

Челси замълча. Усети, че думите ѝ са били доста настойчиви, а ако се надяваше да върне Сам в Бостън, трябваше да действа предпазливо. Лицето му застина в напрегната гримаса. Мисълта, че му е причинила болка, я разстрои. Тя смутено сведе поглед.

— Всъщност — подметна тихо — мисля, че Рени няма да тръгне за никъде. Още е твърде млада...

— На осемнайсет е! Повечето от връстничките ѝ са съпруги и майки. Ако това не е работа за възрастни, дай ми по-сериозен пример!

Челси стисна юмруци. Не искаше да му противоречи, особено сега. Познанството им бе толкова крехко и уязвимо, независимо от силното привличане помежду им. Не трябваше да излага на риск приятелските им отношения.

— Аз... мисля, че ни чакат за вечеря — промълви тя, без да го погледне. Нямаше апетит, но не се сети какво друго да каже, за да разсее нарастващото напрежение.

За миг се възцари тишина. Когато най-после вдигна поглед, Челси установи, че Сам я наблюдава изпитателно.

— Добре — измърмори той, извърна бързо очи и рязко пое към колибата на Алдана.

Вечерята протече нормално, но Челси се чувстваше неловко. Сам говореше малко, разменяше усмивки с индианците, но не я поглеждаше. Тя опитваше да се справи с гъстата царевична супа, но щом усети, че може да се оттегли, веднага се възползва. Сам остана, което не я притесни — изтощена, тя мечтаеше за хладния душ, след което щеше да навлече ризата на Сам и да заспи. Стомахът я присвиваше, а имаше и главоболие. Качването в хамака бе като детска игра в сравнение с предизвикателството да се отпусне.

Изтощена, тя бързо заспа, но посред нощ се събуди с усещането, че е болна. В колибата бе тъмно като в рог, но платинено бялата луна осветяваше пътеката до бараката, където бе тоалетната. Когато се върна, спъвайки се в мрака, й бе толкова лошо, че не намери сили да помисли за Сам. Покатери се в хамака и присви колене, за да облекчи болката, разкъсваща стомаха й, но задушната нощ скоро я накара да се изпъне с надежда за хлад. Не се получи.

Очите я боляха — дори затворени — и тя ги закри с ръка. Обърна се още веднъж, но не получи облекчение. Не след дълго отново се отправи към бараката. Не разбра как се е добрала до колибата, а едва когато се озова в хамака с притиснати към стомаха ръце, помисли, че иска да умре.

— Челси...

— Сам! — подскочи тя. — Господи! Как ме изплаши!

— Какво има, Челс? Ставаш вече два пъти. Да не си болна?

Той отметна косата от челото й и долепи длан. Мракът й пречеше да го види, но гласът и допирът му я поуспокоиха.

— Чувствам се ужасно, Сам! Съжалявам, не исках да те събудя.

— Шшт! — ръката му се отдръпна от челото й и нежно погали пламналата й буза. — Къде те боли?

— Стомахът. И главата. И, о, Господи, ръцете, гърбът и краката.

— Добре. Изпъни се!

— Всеки друг път, но не и сега. Не съм в състояние — изпъшка тя.

— Искам да опипам стомаха ти и да разбера къде е болката — поясни той. Пръстите му нежно притиснаха стомаха ѝ. — Тук боли ли?

— Не.

— А тук?

— Да.

Оказа се, че болката не е локализирана.

— Добре, стой тук! Сега се връщам!

Челси се обърна настрани и се сви на топка. Като че ли можеше да помръдне?! След миг Сам бе до нея. Плъзна ръка зад гърба ѝ и я повдигна. Седна и облегна тялото ѝ на своето. Мълчаливо започна да разкопчава ризата ѝ.

— Сам, какво правиш? — изстена тя. Това бе един от редките мигове, когато не ѝ се искаше да я докосва.

— Ти гориш, скъпа, а ризата е мокра. Ще разтрия гърба ти и ще ти облека нещо сухо.

Челси нямаше нито сила, нито желание да говори. Чувстваше се ужасно зле — пламнала и потна — и хладната кърпа, която Сам притисна към челото ѝ, носеше божествено облекчение. Подпря глава на рамото му и се отпусна в ръцете му. Скоро влажната кърпа обхождаше пламналото ѝ тяло.

— Мислиш ли, че е грип?

— Струва ми се — започна той бавно и без колебание, — че е Отмъщението на Монтесума. Дължи се на бактерия.

— Но... аз мислех, че е само... Ами треската? И така ми се повдига...

— Прекарваш го в тежка форма — това е всичко — кърпата се плъзна по едната ѝ ръка, после по другата. — Защото си преуморена. Какво си правила, преди да пристигнеш тук?

— Работих! Не, не мога да разбера! Никога не се разболявам! Имам желязно...

— ... правило. Знам! А освен това работи и днес.

— Не мога само да стоя безучастно и да гледам! — едва-едва възрази тя.

— Звучи ми познато! — промърмори той и предпазливо се наведе да намокри кърпата. — Ако беше останала в Канкун, може би

нямаше да ти се случи! Храната и водата там са чисти. Но отклониш ли се встрани от пътя, веднага изпадаш в беда! — Той говореше тихо, почти шепнеше и Челси щеше да се унесе, ако стомахът не я присви жестоко. Тя изпъшка и кърпата внезапно спря малко над пъпа ѝ. — Ще използваш ли тоалетната?

— Не... засега — лава Богу, спазъма премина, защото се чувстваше ужасно неудобно. — Какво казваше? — със сетни сили се стремеше да отклони мислите на Сам от отделителната си система.

— За какво? — обхванал я с ръка под гърдите, той я обърна и се зае с гърба ѝ.

— За бактерията. Откъде идва?

— Ами от липсата на пречиствателни системи! Новодошлите нямат изградени антители! Продължителността на неразположението зависи от теб. Ако се бориш и искаш веднага да се изправиш на крака, ще те мъчи по-дълго. От друга страна — ако се отпуснеш и почиваш — ще се оправиш за един ден!

— И да искам, не бих могла да направя кой знае какво! — главата ѝ се люшна върху рамото му. Кърпата отново се намокри и пое своя път по стомаха ѝ, след което се плъзна по-нагоре — около едната гърда, после около другата.

— Строго професионално, Сам, като лекар! Моля те!

— Опитвам се. Опитвам се!

Платното върху дланта на Сам бе тънко — фина мокра ръкавица. За нещастие тя бе прекалено болна, за да откликне физически на докосването, което в друг случай би било неописуемо възбуждащо. Но съзнанието ѝ не бе напълно омаломощено.

— Сам, сърдиш ли ми се?

— За какво? Че си болна ли? Разбира се, че не! Вината не е твоя. Трябваше да го предвидя.

— Не, не за това. За... преди. Затова, че те вбесих.

— Кучетата побесняват. Хората се ядосват.

— Значи те ядосах.

— Аха.

— Съжалявам!

— Недей! Просто различие в мненията, това е! Иначе би било много скучно, нали?

Не изглеждаше ядосан. За миг тя си спомни думите на Линда, че двамата били скучна двойка. Значеше ли това, че за Челси и Сам има надежда? И нима тя го желаше? Ами мисията ѝ? Не, сега не можеше да мисли. Съществуваха само ръцете на Сам, които се бореха с болката ѝ. Ето, положила я по гръб в хамака и тя чу гласа му:

— Отивам за лекарства и чиста риза. Тук съм след минутка.

Чиста риза! Тя плъзна ръка по гърдите си. С изключение на бикините бе съвсем гола. Сам бе видял всичко!

Всъщност наоколо цареше пълен мрак. Дали бе запазила поне мъничко от достойнството си? Как ли бе облечен самият той?

Отново я изправи и този път приближи до устните ѝ хапче.

— Какво е това? — успя да извърти глава тя. — Не мога, Сам, повдига ми се! Ще повърна!

— Аспирин. Хайде, гълтни го! Бъди добро момиче!

Нямаше сили да се противопостави и покорно се подчини. Последваха още две хапчета, поети също така безропотно.

— Сам, мисля, че ти харесва да играеш ролята на лекар! Откъде знаеш толкова много?

— Ами знам! Защото вече минах по този път! — пресегна се той да остави чашата и взе чистата риза.

— Значи и ти си бил болен?

— Да, при пристигането ми — той изпъна ризата.

— Не е възможно! Изглеждаш толкова здрав и силен!

— Забравяш снимките, които си гледала! Когато се озовах тук, бях блед и преуморен. Също като теб. Три дни прекарах на легло. Това бе чистилицето към новия ми живот.

— Три дни? Нали ми каза, че ще се оправя за един?

— Ако не се съпротивляваш! Каквато бе моята грешка. Бях свикнал на непрестанна работа и не можех да забавя ход. А нямаше и кой да ми каже да лежа. Не се вслушах в зова на тялото си, затова състоянието ми се влоши. После вече няхах избор — той мушна ръката ѝ в ръкава, но след миг я извади.

— Какво правиш?

— Малко въздух няма да ти навреди — остър съскащ звук съпроводи откъсването на единия ръкав. След миг го последва и другия. — Така е по-добре — той ѝ облече ризата, положи Челси по

гръб в хамака и започна да закопчава дрехата. — Сега затвори очи и се опитай да заспиш, а аз ще ти разтрия краката.

Грижите на Сам бяха облекчили болката ѝ. Челси затвори очи, но преди да заспи, имаше да свърши още нещо.

— Сам? — прошепна тя. — Благодаря ти за всичко!

Той замълча и тя усети, че я наблюдава. Гласът му прозвуча тих и искрен:

— Аз трябва да ти благодаря. Никога не съм имал възможност да се грижа за някого. Струва ми се, че ми харесва.

Силите ѝ бяха изчерпани и тя само се сви на възглавницата. Унесе се под топлите му думи и успокояващия хладен масаж.

Тази нощ ѝ се наложи да става още два пъти, и всеки път Сам бе до нея, за да я разтрие и преоблече. Призори стомахът ѝ се поуспокои. Треската не бе преминала и тя бе ужасно изтощена и уморена. Но като че ли най-лошото бе зад гърба ѝ.

Когато отвори очи и се обърна към Сам, видя, че е буден, изтегнат в хамака си, с вперен в нея поглед.

— Ти не можа да мигнеш, Сам. Сигурно си много уморен!

— Ако още веднъж кажеш, че съжаляваш, ще ти покажа, че наистина има за какво! — опитваше се да бъде строг, но не успя. — Как се чувстваш? — приближи той.

— Май... по-добре.

Но ръката му, опряна о челото ѝ, бе отново хладна. Той излезе за още аспирин, а тя се огледа. Ризата ѝ бе широка и удобна. Припомни си как Сам я събличаше, обтриваше тялото ѝ и отново я обличаше. Нова вълна жар обля и без тона горящите ѝ бузи.

— Струва ми се, че отново пламтиш — забеляза Сам.

— Ризата е виновна — измърмори тя. — Малко по-широки дупки за ръкавите и щях да бъда порнографска гледка!

— Всичко е наред! — изкикоти се Сам. — Подхождаме към въпроса строго професионално, нали?

— Хм — за да избегне погледа му, тя направи грешката да сведе очи. — Сам, в какво си облечен?

— В шорти.

Тя не преставаше да се взира. Плажни шорти ли? Бяха така идеално изпънати, че липсата на копчета или цип бе повече от очевидна.

— Плажни шорти ли?

— Аха. Не се шокирай. Много са удобни! Държат по-прохладно от памучните, които се впиват...

Тя вдигна очи, а бузите ѝ добиха моравочервен оттенък. Затвори плътно клепачи, но образът остана. Е, може и да бяха малко по-широки от слипове, но му стояха прекрасно. Той бе прекрасен!

— Сигурно се оправям! — измънка тя. Преди малко дори мисъл за секс не можеше да се мерне в съзнанието ѝ, но сега...

— Моля?

— Нищо — очите ѝ се отвориха, но този път внимаваше накъде да ги насочи. — Имаш ли нещо за мен?

Сам стисна аспирина и се усмихна.

— Съмняваш ли се? — леко повлечените думи прозвучаха двусмислено.

Тя се изправи на лакът, което не бе лесно, тъй като пропадеше в широката мрежа.

— Няма да ме оставиш сама, нали?

— Само докато кажа на Тоня, че си болна. Ще ти направи чай от лайка — навлече той бермудите си. — Винаги ли си толкова неспокойна?

— Не съм свикнала да боледувам.

— Няма да те изоставя. Знаеш го, нали? — от очите му струеше топлина.

— Зная... но от години никой не се е грижил за мен — и си спомни думите му: „Струва ми се, че ми харесва!“

— Винаги ли си била сама — след като завърши училище?

— Не е имало никакви мъже, ако това имаш предвид.

— Никога ли?

Имаше право да знае. Челси искаше да му каже. Така като че ли компенсираше онова, което бе обещала да пази в тайна.

— Никога не съм била омъжена, нито сгодена. Имала съм приятели, някои — доста сериозни, но не съм живяла заедно с мъж. Още по-малко с някой, който би се грижил така за мен.

— Как изглеждаха... твоите приятели?

— Бяха приятни — замисли се тя за миг. — И интелигентни. Но повърхностни. Малко егоисти — като че ли е по-точно.

— Като че ли не си разочарована.

— Така е. Сигурно не съм била влюбена. Може и да ме е боляло тогава, но сега вече — не — скромният ѝ запас от енергия се изчерпи и тя уморено притвори очи.

— Е, в живота има и други важни неща. Непрестанно съм заета...

— Но днес ще почиваш! Ще се видим в пет!

Тя повдигна ръка да му махне, но той вече бе излязъл.

ШЕСТА ГЛАВА

Възстановяването на Челси отне два дни. Първия ден бе толкова зле, че не можеше да помръдне. На втория треската отмина, но все още се чувстваше отпаднала и уморена. Мозъкът ѝ обаче работеше на пълни обороти и ако не беше Сам, щеше да ѝ бъде много тежко. Глезеше я и това ѝ харесваше. До леглото ѝ присъстваше неизменната чаша чай, а когато стомахът ѝ се поуспокои, ѝ поднесе сухар.

Седеше до нея с часове и ѝ разказваше за майте, като подробно описваше местата, които щяха да посетят, щом оздравее. За приятелите си в Мексико говореше с нескрито уважение и любов. Само веднъж спомена за разногласието, породило се между тях, и то с мек, приятелски тон:

— Моля те, Челси, не насърчавай Рени да заминава за Щатите!

— Не бих го направила! — отвърна тя. Позасегна се от съмненията му, но не можеше да отрече, че той има основание. — Не мисля да се намесвам в живота ѝ, а освен това тук е много красиво и спокойно. Разбирам те напълно, Сам! Но какво да ѝ кажа, ако ми задава въпроси за кинотеатрите, луксозните ресторанти и модните дрехи? Да я лъжа ли?

— Не, но не влагай патос! Само за това те моля!

— Добре! Бъди спокоен! Това пък е моята молба!

— Бих искал — промълви той. Очите му не се отделяха от нейните. — Все пак почти не те познавам, нали?

— Знаеш повече, отколкото трябва! — единственият достоверен отговор. Виновна, неспокойна, изпълнена със съжаление, тя се усмихна кокетно: — Нито един мъж не ме е къпал като теб!

— Хм! — той я изгледа с укор. — И това — след всичко, което преживях! Мислех поне, че разбираш страданията ми! Лежиш тук — топла и съблазняваща... не всеки мъж би могъл да се въздържи като мен!

— Затова те обожавам! — потупа го тя по ръката. — Признавам, че си светец!

Той сграбчи ръката ѝ и я притисна към бедрото си. Заради горещината бе отново с бермуди.

— Този светец в най-скоро време ще съгреши! — избоботи три и сведе глава до нейната. — Въпрос на време! Знаеш го, нали?

Предателски тръпки разтърсиха тялото ѝ — безспорен признак на оздравяване. Как да му отговори?

— Плашиш ме.

— Да те плаша ли? О, не, ще бъде прекрасно!

— Ами после, Сам? Какво ще стане после? Все някога ще трябва да си замина, а ти ще останеш тук — поне така трябваше да мисли на този етап. — Тогава какво?

— Ти си писателка. Разполагаш с времето си.

— Е, не напълно! — помисли си за есента и учението, което се надяваше да продължи. И за работата, която ѝ предстоеше, за да задвижи целия механизъм. Дали да настоява повече пред Сам за завръщането му в Бостън? Инстинктът я възпираше. Първо, трябваше да укрепне приятелството им... Отново изплуваха думите му, че е само въпрос на време, преди да се любят. Усещаше, че е прав, но водеше война със себе си. Мисията, с която се бе нагърбила, не ѝ позволяваше да спи с него! Но това, което я караше да копнее за близостта му, бе много по-силно и в миг Челси осъзна, че желанието ѝ да върне Сам у дома би могло да има много по-дълбоки корени от заплащането на госпожа Лъндън.

— Всъщност — изправи се той е въздишка, — всяко нещо с времето си. Не е нужно отсега да се тревожа за бъдещето!

— Не ти се и налага, нали? Май че болната съм аз!

— Подобряваш се с всяка минута! — очите му отново заблестяха. — Дори тази вечер ще ти разреша да похапнеш! Надявам се, че това малко премеждие ти е създало антитета!

Сам се оказа прав. На следващия ден Челси се присъедини към общата вечеря. Посрещнаха я с радост. Заниманията ѝ от първия ден очевидно бяха спечелили сърцата на жените, защото всички останаха разочаровани, когато няколко дни по-късно Сам обяви, че ще я заведе до Чичен-Ица.

Тя очакваше с трепет разходката. Работата с жените ѝ харесваше, но искаше да остане насаме със Сам. Откак бе оздравяла, прекарваха заедно само вечерите, и то доста сдържано, тъй като и двамата се мъчеха да укротят страстта, припламваща помежду им. Челси се чудеше дали Сам не се пренатоварва през деня, само и само за да потисне сексуалното напрежение, което всяка нощ застрашително се покачваше. С всеки изминат ден Сам ѝ се струваше все по-привлекателен.

Потеглиха рано с надежда да изпреварят жегата. Небето бе ясно и Сам настоя Челси да си вземе шапката.

— Какво странно усещане! — възкликна Челси, когато джипът ускори по магистралата.

— Вятърът ли? — той рошеше косата му, но Сам като че ли не усещаше. Беше възхитителен — освободен, спокоен и волен.

— Не, не — отвърна тя. — Напускането на селцето. Като малък рай е. Доста си свикнал с живота там, нали?

— Аз — да, но ти не се ли чувстваше като в затвор?

— Само когато ме заклеци в хамака! — усмихна се тя. — Но все пак, не ти ли омръзва? Аз съм само от една седмица, а ти — от цели четири месеца! Не се ли сещаш понякога за дома?

— Опитвам се да не го правя. Освен това получавам писма от офиса — чрез Рафаел. От тях научавам всичко.

— Че бизнесът върви прекрасно?

— Че съм щастлив тук! — поправката бе съпроводена с широка усмивка.

— Но къде е състезателното ти чувство? Не мислиш ли да се върнеш? — настоя тя.

— Не, не мисля. Казах ти и преди — не мога да се върна към оня начин на живот. А по-далечното бъдеще все още не е в плановите ми!

От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Очевидно ще ѝ струва доста усилия да спечели хонорара си! Сам не искаше да мисли за бъдещето. Тя трябваше да му даде повод за тези размишления!

И то не след дълго!

Пристигнаха в Чичен-Ица и Сам паркира пред „Хотела на майките“.

— Колко е красиво! — възкликна Челси, скочи от джипа и огледа високите арки, водещи в огромната каменна сграда.

— Погледни натам! — приближи Сам зад гърба ѝ и като я прихвана за раменете, я обърна обратно.

— О, Господи! — пред очите ѝ се възправи друга, по-отдалечена каменна постройка — куполообразна, внушителна и така очебийно древна, че пулсът ѝ неволно се ускори. Факт, в основата, на който може би лежеше докосването на Сам. — Обсерваторията.

— Точно така! Невероятна е! Но всяко нещо по реда си! — пусна раменете ѝ и взе от джипа чантата, която бе приготвил. След миг извади пластмасово шише противоиноктициден крем, туба с плажно масло и чифт износени сандали.

— На Тоня са — поясни той, — но тя самата настоя да ги взема. Съгласих се, защото — повдигна вежда той — аз лекувах изранените ти стъпала.

— Точка за теб! — отстъпи тя, като си припомни какъв добър специалист бе. — Знаеш ли, май че е трябвало да станеш лекар. Добре се отнасяш към хора на легло!

— Харесва ли ти отношението ми в леглото? — поде той играта на думи. Бе толкова близо до нея, че тя усещаше очертанията на тялото му.

— От друга страна — нанесе тя от крема по ръката си, — забрави за докторската мечта! Ще си навлечеш неприятности с пациентките! Пипаш не съвсем професионално!

В следния миг ръката му бе върху бедрото ѝ, откъдето ловко се плъзна нагоре. Дланта му сякаш прогори кожата ѝ.

— Харесва ли ти отношението ми в леглото? — гласът му бе тих, но настойчив.

— Ами... поносимо е.

— Каквоо? — ръката му падна като покосена — симулация на засегнато самолюбие. — Какво искаш да кажеш? Мисля, че беше страхотно! А тя — „поносимо е“! — опитваше се безуспешно да размаже крема по крака си, като мърмореше престорено възмутено.

Челси избухна в смях.

— Краката ти са твърде космати, а освен това си изстискал прекалено голямо количество!

— Зная — процеди той през зъби, измъкна хавлиена кърпа от джипа и избърса крема. — Ти си виновна! Отвлече ми вниманието!

— О, когато си смутен, си невероятно очарователен! — засмя се весело тя.

— Не съм смутен.

— Защо тогава вратът ти е червен? Става такъв, когато...

Внезапно тя се оказа притисната до вратата на джипа, а Сам — надвесен над нея.

— Вратът ми е червен, защото се заяждаш, а аз съм прегладнял и всеки миг ще те метна на рамо и ще те отнеса в една от ония стаи горе, където ще те любя, докато се стъмни!

— Ами... руините?

— Да вървят по дяволите! Ще се качим ли?

— Не. Предпочитам да разгледам града. Нали ти развихри любопитството ми с разказите си?

— Значи се заяждаш, защото тук се чувстваш сигурна, така ли?

— Само се пошегувах — за да е по-весело! — на лицето ѝ бе изписана вина, въпреки че се бореше със смеха. — Весело ми е, Сам! Не съм се чувствала така от години! Видя ли какво направи с мен... — тя пое дъх, защото отново бе притисната. — Сам! — едва прошепна, защото този път възбудата му я помете като вълна. Усещането за мъжката му мощ бе така всепоглъщащо! Като след дълъг пост, той изостряше сетивата ѝ. Мъжът, който я желалаше!

— Целуни ме — промълви той, а дъхът му опари бузата ѝ. — Издържах, докато беше болна, но ми се стори цяла вечност. Целуни ме, Челси!

Тя обви ръце около врата му и се притисна към тялото му. Стори ѝ се, че се разтапя. Краката ѝ внезапно се подкосиха, но мъжът я прилепяше към джипа и тя се отдаде на страстния, потискан досега изблик. Устните ѝ рисуваха неговите — нетърпеливи и ненаситни. Когато езикът му се плъзна покрай зъбите ѝ, тя го улови. Едва си поемаше дъх, а телата им като че ли се бяха слели в едно.

— Ще взема стая — изхриптя той, отдръпнал се пряко сили.

— Не... бързай... Сам! Все още не...

— Ти също го желаш, Челси! Чувствам го!

— Зная, зная — опря тя чело о брадичката му и затвори очи. — Но искам да изчакаме!

— Но защо, Челси? — тялото му неволно потръпваше, въпреки че той с всички сили се опитваше да го овладее.

— Не мога да ти обясня, Сам! Просто не искам... да се случи! Не преди да му дойде времето!

— Но моментът е настъпил, Челси! Ще бъде прекрасно, любов моя!

Тя вдигна очи и той прочете терзанията ѝ. Не можеше да обясни — само знаеше, че прекалено скоро бе мислила за Беатрис Лъндън, парите и училището. Би се чувствала ужасно евтина, ако оставеше Сам да я завлече в най-близкия хотел.

— Моля те, Сам! Умолявам те!

Въздухът изсвистя от гърдите му на пресекулки.

— Съжалявам, Челс! Сигурно съм доста нетърпелив! — изправи се полека и се вгледа в далечината. — И нервен! Страх ме е, че ще заминеш, преди да мога... Преди да успеем...

— Сексът означава толкова много за теб?

— Не толкова — промърмори той. — Не исках да кажа това.

— А какво?

— Между нас има нещо изключително силно — изглежда я той настойчиво. — И ти го знаеш — вече говорихме. Струва ми се, че е много важно да се насладим на страстта.

— Прав си — преглътна с усилие тя и продължи: — Но защо да бързаме? Тук съм само от седмица.

— Понякога една седмица е цяла вечност.

— Сам — допря тя ръка до гърдите му, — няма да избягам. Всичко това ме вълнува не по-малко от теб.

— Наистина ли? — проблеснаха загадъчно очите му.

— Да — кимна тя. Беше самата истина. За тази единствена седмица той бе придобил за нея по-голямо значение, от който и да е друг мъж в живота ѝ. Сърцето ѝ нашепваше много неща, но ѝ трябваше време да ги преведе и осъзнае. И да ги свърже с бъдещето. Тя неволно остави крема настрана.

— Няма ли да се намажеш? — присви очи той. — Ако искаш, мога да те заместя.

— Не, не — размаха тя ръка в знак на отказ. Имаше опасност отново да нагазят в опасни води. — Мога и сама — изстиска върху ръката си, а после и в протегнатата длан на Сам. — Мисля, че в теб изригва половия нагон, Сам Лъндън! Наистина ли щеше да ме метнеш през рамо и да ме отнесеш?

— Някой ден ще го сторя — само почакай! Преди не знаех, че мога да изпитвам всичко това, но животът тук е различен и кара мъжете да се чувстват силни, да желаят да закрилят.

— И да властват!

— Може би — да!

— Вратът ти отново почервения!

— Така започна всичко преди малко! — веждите му се сключиха.
— Внимавай, Челс!

Тя се вслуша в съвета. Не подхождаше към секса с лекота. Въпреки че понякога интимността със Сам ѝ се струваше неизбежна, Челси искаше да бъде сигурна в това, което прави, особено като се имат предвид истинските причини за присъствието ѝ в Юкатан.

След като се намазаха с крема, Сам я хвана за ръка и я поведе към древния град. Огледаха дървото, от чийто сок се правеше дъвка, съпроводи я с усмивка полета на пъстрия тукан. Сам така разпалено разказваше историята на града, та Челси не можеше да не го слуша с увлечение.

Внезапно пътеката изскочи от джунглата и пред тях, в сред грижливо подстригана трева, се възправиха руините на някогашния център на цивилизацията на майите. Бяха само пет-шест постройки, но с такива размери и причудливи форми, та Челси със страхопочитание затаи дъх.

— Невероятно! — прошепна тя. — Едно е да четеш, а друго — да ги видиш!

— Чакай, още нищо не си видяла! — поведе я Сам към първата постройка — най-голямата, с форма на пирамида. — Главният храм — „Ел Кастильо“ — е на Кукулкан — змията, покрита с пера. Наистина е невероятно, Челси! Виждаш ли стълбите, от четирите страни? Стъпалата на всяка са деветдесет и едно и обща площадка на върха — общо триста шейсет и пет, колкото са дните в годината. Има и петдесет и два гравирани каменни блока — колкото са седмиците. И осемнайсет тераси, съответстващи на броя на месеците в календара на майите. Всъщност постройките са две една в друга. Вътрешната е издигната от майите и има по-изгладени линии — както околния равнинен пейзаж, а външната отразява влиянието на толтеките — планински народ — оттук и пирамидалната ѝ форма.

— Удивително как в онези времена е издигнато нещо толкова внушително!

— Същото се казва и за Египетските пирамиди и единственият отговор е чрез къртовски труд. Строежът на „Ел Кастильо“ е продължил сто и дваайсет години!

— Но какъв е бил мотивът на тези три-четири поколения?

— Страхът! Жреците и учените са всявали страх у работниците чрез религията. „Ел Кастильо“ е издигнат в прослава на Бога на слънцето. Като по чудо учените са изчислявали настъпването на слънчевите затъмнения. В уречения ден те казвали на простолудиято: „Вижте, Богът на Слънцето е разгневен! Ако си замине, няма да може да отглеждате царица и всички ще умрем!“ Хората изпадали в ужас, хвърляли се да работят и не след дълго слънцето отново се показвало.

— Доста умно!

— Виж — посочи Сам, — главата на змията в долния край на централните стълби! И терасите! Астрономите на маите направили такива изчисления, че два пъти годишно, на дваайсет и първи март и дваайсет и първи септември — дните на пролетното и есенното равноденствие — падащата сянка на терасите върху стълбите имитирала тялото на извиваща се змия, идеално прилепнало към главата. И досега на тези дни хората се тълпят, за да видят чудото, продължаващо цели три часа и дваайсет минути!

— Възхитително! — поклати замаяно глава Челси.

— Можем да се качим по стълбите, но нали беше болна...

— Ще се справя, Сам!

— Може, но не и с тези стълби! Погледни колко са стръмни! Не е случайно! Архитектите решили, че когато изкачва храма на Бога, човек трябва да е в поза на смирение. Знаеш ли, единственият начин да потеглиш нагоре е лазейки. Ето, там някой се опитва! А да слезеш, е още по-тежко. Хайде, ще те заведа на по-лесни стълби!

Изкачиха „Храма на воините“. Пред очите им се разстла цялата околност. Застанал зад Челси с ръка на рамото ѝ, Сам ѝ сочеше забележителностите. Беше истинска съкровищница от знания! Дали древните май не му създаваха интелектуален облик, който иначе би му липсвал? Както и да е, сега тя бе с този ентусиазиран и търпелив екскурзовод, който не забравяше да се интересува и от физическото ѝ състояние.

— Измори ли се? — попита той, като стигнаха върха. — Слънцето май е прекалено силно? — рече след малко, докато наблюдаваха Площада на Хилядата колони. — Искаш ли да поседнеш върху Шак-Мул, преди да поемем надолу? — и посочи гравиранията фигура на пратеника на Шак, бога на дъжда.

Тя прие — не защото бе уморена, а защото не искаше да се раздели с чувството на благоговение, което вдъхваше местоположението им на върха на храма. И понеже гледката на стръмно спускащите се стълби никак не ѝ се нравеше.

— Не мога, Сам! — изхленчи тя, когато най-последен мигът настъпи. — Завива ми се свят само от гледане!

— Най-лесно е да слизаш като змия — по спирала — стисна ръката ѝ той. — Не е толкова страшно!

— Твоите крака са просто по-дълги! Казвам ти, че ще се подхлъзна, а до долу е само камък!

— Бих те носил, но не съм чак толкова силен. Ще залитна — и край! Хайде, Челс! Не можеш да прекараш живота си там!

След продължителен оглед и колебания тя взе решение да слиза по дупе — стъпало по стъпало. Сам я изтупа.

— Предпазливо, но резултатно! — оцени той откритието ѝ. От сексуална гледна точка ръцете му не бяха никак предпазливи. Тъкмо се канеше да отбележи този факт и той я поведе към кладенеца по дълъг черен път.

— Такива кладенци има навред из североизточен Юкатан — рече тя.

— Да. Под тънкия горен слой почва има пластове варовик, а отдолу — извори. Водата издълбава скалата и ето ги кладенците! В Чичен има два — долният, в Стария град, се използва за пиене. Този е свещеният, където девиците са били принасяни в жертва.

— Дълбок ли е? — взря се Челси в зеленикавата гъста вода.

— Не много.

— А девиците защо не са изплували? Или са били доброволки?

— Някои — може би. Но други сигурно биха се опитали, ако са били в съзнание. В началото на века направили няколко опита за пресушаване на този кладенец. Намерени били сечива, кости и черепи, много от които счупени или пробити. Самите май не били жестоки

хора. Смята се, че жертвоприношението и насилието се дължат на толтеките.

Следващата спирка бе игрището — обширна правоъгълна площ, оградена от две страни с високи каменни стени, върху всяка от които на доста голяма височина имаше по един кръгъл обръч.

— Играели два отбора с по седем играчи. Седем се смятало за щастливо число — символ на плодовитост.

— А знаеш ли какво общо има седем с плодовитостта?

— Не, хвана ме! Ти знаеш ли?

— Не. Затова те попитах! — засмя се тя. — Като че ли получих слънчев удар! Какви са симптомите?

— Унася ли те?

— Не.

— Повдига ли ти се?

— Не.

— Сигурно просто си се уморила да ме слушаш!

— Не, в никакъв случай! — разминаваха се с други туристи, но Сам като че ли бе най-осведоменият. И най-привлекателният, разбира се, според мнението на Челси. Но не бе ли то единствено меродавно, защото тъкмо нея Сам бе избрал за компания? Тя се подпря на ръката му и заличи глуповатата си усмивка.

— Продължавай! Говореше за седемте играчи!

— Хм, сигурна ли си, че си добре?

— Да, напълно!

— Погледни там — вдигна той ръка и посочи пръстена, — целта на играта била да го улучиш с топката. Майте първи използвали гумени топки.

— Много е високо! По-високо от баскетболен кош?!

— Малко по-високо. А играчите не можели да използват ръце — удряли топката само с колене или хълбоци.

— Та това е невъзможно!

— Не съвсем. Но много, много трудно! Понякога игрите продължавали с дни — и свършвали при отбелязване на първото попадение. Тогава — обърни внимание! — най-добрият играч на загубилия отбор бил обезглавяван от най-добрия представител на победителя и главата му била забивана на кол ей там! — Челси проследи посоката до място извън игрището. — Маите вярвали, че

земята, напоена с кръвта на този доблестен играч, ще стане плодородна.

— Отново плодовитостта! Ужасно варварско, ако питаш мен!

— Съгласен съм. Но чуй! — той плесна с ръце.

— Ехо.

— Да. А сега — преброй! — последва ново пляскане.

— Седем? — той се усмихна и кимна. — Но как са го направили?

— Били са гении! Ела! — поведе я той към гравюрите по стените на игрището.

По пътя обаче с Челси се случи нещо. Не слънчев удар, но вероятно интелектуално пресищане. Дългите пръсти на Сам, които галеха гравюрите, я впечатляваха много по-силно, отколкото самите рисунки. Погледът ѝ не можеше да се откъсне от изопнатите мускули на силната му ръка и да се съсредоточи върху „Стената на черепите“. Шията му, докато се взираше към небето през тесните процепи на купола на Обсерваторията, я заинтригува повече от факта, че древните май са съставили карта на звездите с удивителна точност. А когато се изкачваха към Женския манастир, служил за училище, единствената картина, завладяла съзнанието ѝ, беше гъвкавото движение на бедрата и прасците на Сам.

Не, сигурно бе слънчев удар, защото не ѝ се мяркаше нито една разумна мисъл! Вместо като писателка да попива всяко късче информация и успоредно с това да се опитва да разсее овладялата мъжа магия на древността, за да може евентуално да го склони да отпътува, тя мислеше единствено колко е възхитителен и как непреодолимо желае да бъде с него, наистина с него! Когато се върнаха при джипа, единственото ѝ желание бе да се хвърли в обятията му и да го помоли да изгаси пожара, изгарящ тялото ѝ. По дяволите разумът! Сетивата ѝ отдавна бяха поели управлението!

— Уморена ли си? — попита той.

— Не! — вдигна поглед тя, зашеметена от сребристото сияние на очите му.

— Горещо ли ти е?

— Ужасно! — чакаше го да я метне на рамо и да я отнесе на хлад в хотела. Вместо това, той ѝ отвори вратата на джипа. — Къде отиваме? — попита тя объркана.

— В пещерите — настани се той зад кормилото.

— Пещерите ли? — представи си мръсна дупка в скалата, гъмжаща от гърмящи змии. Не особено съблазнително!

— Ще видиш!

Обезсърчена, тя погледна към пътя. Дали Сам усещаше настроението ѝ, лудостта ѝ? Изглежда го крадешком. Лицето му бе спокойно, профилът — зашеметяващ. Тъмни кичури лепнеха по челото му. Аристократичният му нос бе правилен и съразмерен. Под гъстите мустаци се издаваше волева брадичка, затъмнена от лека отсянка на набола брада — придаваше му вид на пират, но идеално подходеше с тъмния тен на кожата.

— Добре ли си? — изглежда я той.

Гласът му бе дрезгав.

— Да, прекрасно! — отвърна тя тихо. Почувства се още по-добре, когато той положи ръката ѝ на бедрото си. Плътта му бе топла. Челси не успя да се овладее и плъзна длан, за да усети по-осезателно мощта му.

— Челси? Знаеш ли какво правиш?

— Нищо не правя!

— Дано не се обърна в канавката! — той премести ръката ѝ по-нагоре, докато не докосна разръфания край на бермудите му.

— Да ти помогна ли с кормилото?

— Ами... не. И без това правиш достатъчно! — той не я погледна, но тя съзря издайническата червенина по врата му.

Не изпитваше никакви угризения. Нали той я целуна първия ден? Нали той започна всичко?

— Къде е пещерата? — попита тя с нетърпение. Твърдата скала не би могла да бъде по-голямо зло! Е, можеше и без змиите...

— Не... — прочисти гърло той. — Недалеч.

— Кажи ми, Сам! — не бе в настроение за загадки.

Той само лукаво се усмихна и плъзна ръката ѝ под изтърканите бермуди.

Челси въздъхна дълбоко и отчетна косата от челото си. После подпря глава на седалката и затвори очи. Искеше да заличи образа на Сам от съзнанието си и да успокои възбудените си сетива. И вероятно би успяла, ако чувствителността на ръката ѝ не се изостряше

главоломно бързо. Вече усещаше възбудата му. Още миг и щеше да се възпламени. Преглътна и пое дъх.

— Челси?

— Добре съм, добре! Пристигаме ли?

— С теб съм! Почти сме там.

Не говориха повече, но дори ветрецът не успя да ги разхлади. Челси чакаше тялото ѝ да се успокои, страстта ѝ да утихне. Моментът бе отминал, нали? Тези неща не можеха да се удължават и да се задържат на високо експлозивно ниво, нали?

Стори ѝ се цяла вечност, преди джипът да се отбие от главния път и най-после да спре. Бяха на малка полянка в джунглата. Наоколо не се виждаха скали.

— Не съм убедена, че ще ми хареса — измърмори тя почти неразбираемо.

Сам, който ровеше в багажника, се изсмя тихо.

— Ще останеш очарована! — и като кимна към малка пътечка, добави: — Ела!

Тя го последва, като непрестанно се оглеждаше с тревога. Но Сам убедително крачеше напред и тя най-после се съсредоточи в очертанията на тялото му. Копнежът и възхищението ѝ избликнаха с нова сила. Раменете му бяха невероятно широки. Прекрасно оформените ръце се люлееха непринудено. Тесните му хълбоци едва се полюшваха. Сам бе най-грациозното създание, крачило някога през джунглата!

— Справяш ли се? — подметна той през рамо.

— Идеално! — бе на по-малко от метър зад него. Гласът ѝ потрепери и тя се опита да го овладее. — Изглежда познаваш добре тази пътечка. Често ли идваш тук?

— Винаги, когато мога. Мястото е много специално.

— Нямам търпение. Далеч ли е?

— Не! — след миг той рязко спря и тя се блъсна в него. Не отдръпна ръката си от гърба му — чудесно извинение за мечтания допир. — Виждаш ли я?

— Не — взря се тя в скупчените отсреща скали. Той се обърна, дръпна ръката ѝ от гърба си и я побутна пред себе си.

— Не гледай напред. А надолу. В основата на скалата.

— Има дупка.

— Начало на тунел.

— О, Сам, не обичам тунелите! — отстъпи тя, но се допря в твърдата му плът. — Ами ако страдам от клаустрофобия?

— Ще се справиш! Както в „Храма на воините“. Най-трудно е на входа, но после няма да съжаляваш. Ако беше по-широка, щяха да я знаят много хора. Така ще бъдем съвсем сами! — Челси се облегна назад, като черпеше увереност от силата му. В този миг не би имала нищо против да я обладае на мекия килим на джунглата. — Отпусни се! — шепотът му я окуражи. — Веднага след входа всичко е великолепно! Спускам се пръв, за да ти помогна.

Преди да успее да възрази, той вече се промушваше — напред с краката — в зейналата неизвестност. За нейна изненада, но и успокоение, дупката се оказа доста широка. Сам най-спокойно се повдигна и я подръпна за глезена.

— Седни и се плъзни. Ще те хвана.

Тя колебливо се подчини, мушна крака и се спусна в ръцете му. С учудване установи, че Сам е прав и като се вкопчи в раменете му, се огледа наоколо.

— Има ли прилепи или други гадини?

— Не. Съвсем сами сме! — усмивката му проблесна на процеждащата се слаба светлина. — Това е само началото — той бръкна в джоба си и извади фенерче. Лъчът освети каменен тунел — тесен, но висок и не така заплашителен като входа. Здравно стиснала ръката на Сам, тя го следваше по петите. Скалата се спускаше стръмно надолу — тук-там стъпаловидно, но имаше и гладки, почти отвесни участъци. При всеки такъв случай Сам се обръщаше, сваляше я на ръце и продължаваха. Два пъти тунелът зави рязко. Дневната светлина отдавна бе изчезнала.

— Доста злокобно — прошепна Челси и се прилепи до него, доколкото можеше, вкопчвайки се с две ръце в рамото му.

— Само е тъмно. Почакай — ето, последния скок. И още един завой.

В миг тунелът остана зад гърба им. Бяха на прага на огромна пещера, чийто свод се извиваше на не по-малко от десет метра, а ширината ѝ дори надвишаваше височината. Сам угаси фенерчето и го мушна в джоба си.

— Е, какво ще кажеш?

Челси бе онемяла от възхищение.

— Мисля, че е неповторимо, изключително красиво! — възкликна тя. От едната страна на пещерата бяха скупчени огромни бели скални отломки. Зад тях се забелязваше кристалночисто езеро, осветено от естествена светлина, която се процеждаше през тънка цепнатина на тавана и обливаше цялото пространство в синя мъгла. Гигантски сталактити се къпеха в единия му край, а изящните им пипала ясно се открояваха в неподвижната прозрачна вода. — Как го откри?

— Заслугата не е моя. А на едно прасе.

— Прасе ли?

— Местен фермер забелязал, че прасето му изчезва нейде с часове. Веднъж го последвал... и право в пещерата!

— Невероятно! — промълви Челси, покорена от тишината, девствеността и мистичността на мястото.

Когато Сам тръгна към най-голямата и плоска скала, тя го последва.

— Искаш ли да поплуваме? — обърна се той.

— Може ли?

— Защо не?

— Тази пещера е тук вероятно от стотици, стотици години. Струва ми се, че е... свещена.

— Плувал съм тук и преди. Водата е чудесна — богата на калций. Когато излезеш, усещането по кожата е много приятно.

Погледът ѝ се отмести от Сам към водата. Изглеждаше доста подканяща. При това тялото ѝ бе потно. Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Не се съмнявам, че ще се почувствам страхотно! — усмивката ѝ се стопи. — Но... нямаме бански костюми.

Укорителният му поглед не остави съмнения за мнението му по този проблем. Когато посегна и измъкна фланелката си, очите ѝ се разшириха.

— Сам? — желанието отново я завладя, и то е пълна сила. Страстта, избутана на заден план по време на спускането, избликна с отмъстителност, от която тръпки разтърсиха тялото ѝ. Пулсът ѝ учестено заби. С много естествено — и чувствено — движение Сам си съблече фланелката през главата и я пусна на скалата.

Погледът му я пронизваше, докато бавно, но уверено стопяваше скромното разстояние помежду им. Протегна ръце и погали раменете ѝ.

— Не се срамувай, любов моя! — прошепна пресипнало той. — Нека ти помогна! — той бавно приведе глава и я целуна по бузата, по носа. Коленете ѝ застрашително се разтрепериха и Челси се вкопчи в кръста му, но близостта му я развълнува още повече. Тя притвори очи, докоснати от устните му. Обожаваше милувката на дългите му пръсти, изследващи гърба ѝ; мамещата топлина, разляла се по тялото ѝ, когато той интимно я притисна към себе си.

И тогава разбра, че няма връщане назад, че неизбежното ще се случи и ще бъде прекрасно. Разбра още, че независимо от повода и последиците, или може би, по ирония на съдбата, бе лудо влюбена в Сам Лъндън!

СЕДМА ГЛАВА

Целуваше я все по-настойчиво. Убеждаваше я, възпламеняваше я — докато най-сетне тя остана без дъх. Точно този тласък ѝ бе необходим и когато Сам посегна към фланелката ѝ, желанието ѝ да я захвърли бе не по-малко от неговото.

След миг дрехата ѝ се озова до неговата, дланите му бавно обхождаха ръцете ѝ, но вниманието му бе погълнато от гърдите ѝ — болезнено втвърдените зърна копнееха да бъдат докоснати. Дишането му ставаше все по-тежко, а когато срещна погледа ѝ, гласът му бе станал неузнаваем:

— Ти си съвършена, Челси! Възхитителна и съвършена!

Тя знаеше, че я бе виждал и преди, но при съвсем различни обстоятелства. Сега, в центъра на този романтичен декор, чувствено възбудена до краен предел, тя изпита гордост, задоволство и бе обзета от страст, каквато не познаваше.

— Ти също — прошепна тя и бавно плъзна длани по гърба му. Изгаряше от влудяващо нетърпение, но същевременно искаше мигът на изживяваната наслада да се проточи до безкрайност. И поде борбата за търпение, а разтворените ѝ пръсти бавно погалиха мускулестите му гърди и рамене.

Той тихо изстена и затвори очи, но ръцете му възбуждащо се плъзнаха по тялото ѝ. Когато докосна гърдите ѝ, тя потръпна под леко грубите му, изкусителни пръсти, които потриваха зърната ѝ. Вкопчи се в раменете му, а неспирните ѝ въздишки му въздействаха като стимулант. Притисна тялото ѝ с неподозирана сила. От допира на горещата кожа до втвърдените зърна, сладостни тръпки разтърсиха тялото ѝ. Дланите му обхванаха бедрата ѝ, пръстите му нежно се плъзнаха към разгорялата се жарава на нейната женственост. Дъхът ѝ спря и тя инстинктивно се отдръпна, но Сам отново я привлече към себе си.

— О, Сам...

— Спокойно, мила! Не се плаши! — продължи ласките той, като потъваше все по-надълбоко.

— Като... огън е...

Той леко отслаби натиска, но само за миг. И тя осъзна, че копнее за милувките му — по-страстни и всепроникващи. Изстена и ръцете ѝ се спуснаха по стегнатите мускули на гърба му, надолу към кръста и колана на шортите му. Ароматът на кожата му я упойваше и изтласкваше всички мисли от главата ѝ, а нежните му ласки я тласкаха към неизследвани висини.

Нетърпелива, тя плъзна ръка по шортите. Усети силната му възбуда. Мъжът внезапно се отдръпна и свали ципа.

— Погали ме, Челс — изхриптя той. — Искам да усетя ръцете ти... Сънувал съм ги... Докосни ме...

Тя изпита непреодолимо желание за интимност, мощ, удовлетворение. Вярно, понятието за „добро“ бе относително. Докато доскоро бе щастлива само да държи ръката му, да го целува и гали по гърдите и раменете, сега внезапно изпита остра нужда да отиде по-нататък. Пръстите ѝ бавно се плъзнаха между бедрата му.

— О, Челс — изстена той, а тялото му се сви в конвулсия. С тих шепот я насърчи: — О, Господи... Да! — собствената му ръка бе замръзнала неподвижна, но Челси нямаше нищо против, защото неговата жар изгаряше пръстите ѝ, пълзеше по ръцете ѝ, нажежаваше гърдта ѝ. Възбудата ѝ бе по-силна отпреди, а доколкото усещаше по реакцията му, и неговата страст бе неудържима.

Неочаквано той укроти ръцете ѝ и леко се отдръпна, за да свали шортите — последната бариера. В блестящите му очи кипеше бурна страст, и Челси безпомощно наблюдаваше това, което ръцете ѝ вече така добре познаваха. Почти несъзнателно съблече собствените си шорти, без да отклонява поглед от възбуденото тяло на Сам. Той я хвана за ръка и я поведе към брега на езерото. Спря и я обърна към себе си.

— Не те е страх, нали? — попита много нежно, с едва доловимо колебание.

— Малко — срещна тя очите му. — Но толкова силно те желая!

— Мен също ме е страх — ако това е някакво утешение — обхвана той лицето ѝ с длани. — Искам да ти бъде хубаво, но толкова отдавна не съм...

Тя положи пръст на устните му.

— Нямах повод за тревога — отвърна му с нежна усмивка. — Луда съм по теб! — тя се повдигна на пръсти и го целуна с копнеж.

Сам я вдигна на ръце и пристъпи в езерото. Устните им бяха като споени и едва по-късно тя осъзна, че той по чудо не е паднал. Но вероятно това бе техният ден на чудесата, защото мъжът се движеше не принудено — стъпка по стъпка — докато най-сетне много нежно позволи на тялото ѝ да докосне кристалната повърхност. Устните му се откъснаха от нейните само за да се гмурне за миг и после да излезе от водата като прекрасен бог. Повдигна покритото ѝ с капчици тяло и впи устни в гърдата ѝ.

Прохладата на водата мигновено бе отнесена от пожара, който устните, езика, зъбите и ръцете на Сам разпалиха. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, а гърбът ѝ се изви в дъга, за да се приближи колкото може повече към тялото му.

Дланите му обхванаха бедрата ѝ, а езикът му бавно се плъзна по корема ѝ и се устреми най-после към другата копнееща гърд. От гърлото ѝ се изтръгна вик на наслада, а устните му жадно се впиха в нейните.

— Желая те, Челси! — хълбоците му начеваха древния танц.

— Побързай, Сам! Моля те!

— Обхвани ме с крака, скъпа! — той насочи бедрата ѝ, увиващи се около неговите. — А сега ме погледни! Отвори си очите и ме гледай!

Тя се подчини. Обичаше го и още първия ден, на шега, той ѝ бе подметнал, че я обича. Но сега... изражението на искрено обожание, завладяло лицето му... Е, ако не бе любов, то бе нещо, за което мнозина мечтаеха през целия си живот.

Усети как ръцете му се плъзгат по бедрата ѝ. Бавно, нежно той проникна в нея. Собственото ѝ лице вероятно изразяваше учудване, защото, когато усети мощната му плът да прониква все по-дълбоко в нея, я овладя неописуемо усещане за цялост, пълнота и неземно щастие.

Той потръпна и отново плени устните ѝ. Целувката му сякаш я разтапяше и тя обви ръце около врата му, като се остави да я води в бавен ритъм, който не след дълго се ускори и премина в дивашки неистов танц.

Предусещаше и най-дребните ѝ желания, като че ли тялото му бе фино настроено към нейното. Кое то недвусмислено се потвърждаваше от тихите ѝ стонове и страстни въздишки.

Водата около тях се набразди, стените на пещерата погълнаха любовния им шепот. Светлосинята светлина ги обгръщаше като магически ореол и придаваше своеобразна безплътност на любовния акт, но те не забелязваха нищо — пленници в своя свят на неутолима страст.

Името на Сам — неусетно, но с могъща сила — се изтръгна от устните ѝ. Никога не се бе доближавала до подобен екстаз, който всеки миг щеше да я залее, и първичната му сила я изплаши.

— Отпусни се, любов моя! — насърчи я Сам.

Звукът на гласа му, осезаемото докосване на ръцете му ѝ вдъхнаха кураж, че той е там, за да я спаси, когато я напусне и последната искрица самообладание. И тогава всичко се срути — самоконтролът, трезвата мисъл, физическото и емоционално усещане — и тя полетя в царството на всепоглъщащия екстаз, заслепяващ и пулсиращ.

Сам бързо я последва. Тялото му потръпна, но ръцете му я държаха уверено, като без думи ѝ нашепваха колко безценна и скъпа е тя за него. Най-после, отмалаял, той внимателно я остави да стъпи и щастливо се усмихна. Не каза нищо — като че ли думите щяха да стопят магията на красивата емоция. Но я целуна и устните му бяха по-красноречиви в израза на възторга и благодарността му — и естествено, на любовта — от най-прекрасната поема.

— Беше невероятно... — прошепна тя, когато устните ѝ спечелиха свободата си и успя да си поеме дъх.

Той я държеше здраво и леко я полюляваше. Едва чуто се засмя и рязко се хвърли във водата заедно с Челси. Тя изплува, тръскайки глава, но очите ѝ се смееха.

— Мръсен номер, Сам Лъндън!

— Нали дойдохме да се поохладим? — той също се смееше и когато тя плисна вода срещу него, мъжът се гмурна. — Прекрасно е!

— Водата или аз?

— И двете! Ти си като фонтан жива вода! Не съм се чувствал така от векове!

— Не би ли трябвало да си напълно изцеден? — подразни го тя.

— Така е! Но, Господи, колко съм щастлив! — с един плясък той я настигна и я взе в обятията си, а мощните движения на краката му ги крепяха и двамата над водата. — Ти си чудесна, Челси! Знаеш ли?

— Да. Но не е зле да го чуя и от друг за разнообразие! — тя го погледна дяволито. Всъщност чуваше тези думи доста често — от благодарни родители — но сега другият забързан свят ѝ се струваше нереален и нежелан.

— Е, тогава ще го кажа още веднъж — по-тихо и с чувство. Ти си чудесна, Челси!

Тя отметна глава и се разсмя, но Сам я пусна, тя потъна и нагълта вода. Когато изплува, твърдо решена на отмъщение, той бе вече в другия край на езерото и спокойно плуваше. Тя го последва, но бързо се измори и излезе да го чака на скалата.

— Приличаш на Бог — промълви тя.

— Гол и мокър — той клекна на скалата до нея и полека се изтегна по гръб, като я притегли към себе си. — Как си?

— Чудесно!

— Радваш ли се, че дойдохме?

— Нима се съмняваш?

— Сърдиш ли се, че те попритиснах?

— Ти за нищо не си ме насилвал!

— Нали? — намигна ѝ той дяволито. После стана сериозен и в очите му се появи онази напрегнатост, която Челси познаваше. Като че ли се спускаше нейде в дълбините на душата ѝ. — Какво те накара да го направиш, Челс? Зная, че искаше да изчакаш.

За секунда тя изпита вина. Знаеше, че той има право да се съмнява. Но сега не бе времето и мястото да се впуска в подробности, затова подбра думите си грижливо, като се стремеше да бъде честна:

— Мисля, че беше прав, когато каза, че е неизбежно — проследи очертанията на тялото му — еднакво мъжествено при възбуда и покой. — И след като цял ден прекрасното ти тяло ме омайваше, реших, че изчакването е абсурдно.

— Тялото ми... те омайвало? Искаш да кажеш, че не си видяла нищо друго в Чичен?

— Разбира се, че видях! Всичко това... и още! — тя се притисна към гърдите му: — Нека кажем, че просто съм подценявала... апетита си!

— Значи си благодарна на прасето за откритието му?
Челси се протегна към дрехите си и въздъхна щастливо.
— Да... съвсем определено. Да!

По пътя обратно вървяха ръка за ръка, и докато вечеряха във Валядолид, и докато пътуваха към селцето, се прегръщаха и целуваха на воля. Любовният акт бе разтопил бариерата. Единствената спирачка бяха заобикалящите ги хора.

Когато най-после отбиха от шосето, беше доста късно. Паркираха и тичешком прекосиха тъмното пространство до колибата, сподавяйки смеха си като деца, нарушили вечерния час. Сам не запали лампата, а направо дръпна Челси в малката стаичка.

— Преоблечи се и се пригответи за леглото. Ще потърся вино.

— „Пригответи се за леглото“ — заучена фраза от миналото! Не е ли по-добре да кажеш: „Пригответи се за хамака“?

— Всъщност реших да пропуснем виното! И без това ми се струваш в приповдигнато настроение!

— Така е! — грабна тя ризата си от хамака. — Идвам след минутка!

Когато се върна, Сам се бе изтегнал в хамака в плажните шорти, събудили възхищението ѝ. Е, не толкова самите те, колкото начина, по който му стояха. Няколко мига тя остана неподвижна в мрака, без да откъсва очи от него. Той ѝ протегна ръка, но тя се поколеба.

— Никога не сме били заедно в хамак! — подсети го.

— Забравила си! Ами когато беше болна и те разтривах? — той я сграбчи за китката и я дръпна. Приземяването ѝ не бе от най-меките, но след известни маневри бе удобно настанена с гръб към гърдите му. Той я прегърна през кръста ѝ подпря брадичка на главата ѝ.

— Разкажи ми за детството си, Челси!

Тихите му думи, в хармония със спокойната нощ, я предразположиха.

— Всъщност имах голям късмет! Израснах в спокоен дом с любящи родители. Винаги се борехме да свържем двата края — баща ми бе работник, а майка ми — е, жените тогава не мислеха много за работа. Сега татко е пенсионер и мама вече не е самотна по цял ден — сърцето ѝ тревожно подскочи, предугаждайки следващия въпрос.

— Единствено дете ли си?

— Не, имах по-малка сестра.

Опита се да запази спокойствие, но не успя или може би Сам бе настроен към мислите ѝ, както към поривите на тялото ѝ.

— Имаше? Какво се случи?

Тя пое дълбоко дъх и усети, че ръката ѝ търси неговата.

— Сюзан бе седем години по-малка от мен. На шестнайсет избяга — или бе отвлечена. От тогава не сме я виждали.

— О, Господи, Челс, толкова съжалявам! — притисна я той към себе си. — И от тогава нямате вест от нея?

— Не.

— Полицията търси ли я?

— По стандартния път. Обявиха я за изчезнала след двайсет и четири часа и спазиха формалните процедури. Това бе всичко.

— Родителите ти сигурно са били съсипани от мъка!

— Аз също. Вече бях изкарала пет години в колежа и се обвинявах, че не съм била близо до нея. Всъщност голямата разлика винаги ни е раздалечавала. Тя бе кротко дете.

— Имаш ли някаква представа защо го е сторила — ако е било по нейно желание?

— От шест години си блъскам главата над този въпрос, но не мога да си отговоря. Аз бях щастлива у дома, Сам! Колежът и работата ме накараха да го напусна. Родителите ми са толкова тихи и разбрани хора. Може би майка ми бе прекалено мека, но винаги сме знаели, че ни обича.

— Има организации, които биха могли да помогнат...

— Не и тогава. Но аз опитах, Сам! — изстена тя. — Направих всичко възможно! Погрижих се снимката ѝ да се появи във всички поголеми градове. Пуснах обяви във вестниците! Звънях непрестанно на приятелите ѝ и на техните приятели, но без никакъв успех!

— Успокой се! — ръката му милваше челото ѝ. — Не се измъчвай! Вината не е твоя и ти го знаеш!

— Винаги ще ме гризе съвестта, че не ѝ бях по-добра приятелка — тя въздъхна и опита да се овладее. — В крайна сметка, не мога да направя почти нищо! Все още питам тук-там, но ако Сюзан е жива, сигурно би изглеждала съвсем различно! Опитваме да се примирим

със съдбата — доколкото е възможно, но за родителите ми е много тежко, защото непрестанно размишляват.

— Знаят ли, че си тук сега?

— Да, обадох им се, преди да тръгна — гореше от нетърпение да смени темата, защото, както винаги когато ставаше въпрос за Сюзан, потъваше в дълбоко отчаяние. — Разкажи ми за себе си, Сам, за детството си!

Той се поколеба за миг и Сюзан се замисли дали не бе казала нещо, което да събуди подозренията му за сегашната ѝ дейност. Но Сам се предаде.

— Много привилегировано, безупречно и програмирано.

— Звучи интересно.

— За някои — може би.

— Но не и за теб!

— Не. Приличах на баща ми. Обичах да майсторя за училището и лагерите. Най-спокойно можех да мина без другото — празненствата, морските пътешествия, приемите. Най-накрая те направо го влудиха. Не, всъщност майка ми го съсипа!

Челси можеше да изрази изненада, но нямаше да бъде честно. Затова запази мълчание и Сам продължи с охота — като че ли искаше да ѝ обясни как е стигнал до последното си решение.

— Майка ми е с много труден характер. Обичам я, защото ми е майка, но се държа възможно по-надалеч. Тя е студена и властна. Разпорежда се с живота на заобикалящите я с желязна ръка. И двамата с баща ми имаме амбиции, но когато майка ми го подгонваше, той просто се отдръпваше.

Сам замълча. Челси погали ръката му, за да го успокои и насърчи. Вътрешен глас ѝ нашепваше да го подтикне, но жената, която го обичаше, знаеше, че има нужда от време.

— Като завърших колеж, навлязох в семейния бизнес. Чувствах, че мога да стана съюзникът, нужен на баща ми, а и работа имаше не малко. Тогава се сблъсках с майка ми — бизнес дамата — и видях нещата отвътре. Тя непрестанно сновеше из офиса, мърмореше, командваше, пъхаше си носа навсякъде, критикуваше, когато работата ни не я задоволяваше. След няколко години разбрах, че повече не мога да издържам. Отидох при баща ми и му казах какво чувствам, че мисля

да напусна и че той трябва да ме последва, ако не иска тя да го погребее, защото вече бе на ръба — забелязваше се отстрани!

Значи това е било недоразумението, за което ѝ спомена Беатрис Лъндън! Нищо чудно, че никога не е разбрала подробностите!

— И как реагира баща ти? — попита тя тихо.

— Каза, че не можел да напусне бизнеса и майка ми! Че я обичал. По дяволите, и аз я обичах, но не можех да ѝ позволя да ми съсипе живота! Открих нова фирма, а татко остана! Преди няколко години получи масивен инфаркт и умря за секунди, може би — благословия! Майка ми никога не би му разрешила да намали темпото, а още по-малко — да се пенсионира!

— Изпитваше ли вина, че си го напуснал?

— Да, може би, но бе въпрос на оцеляване — гласът му стана поплътен. — Разбира се, после се оказа, че не съм тръгнал по по-добър път!

— Но компанията ти е отбелязала значителни успехи!

— Да, но на каква цена! Напрежение, непрестанни тревоги, главоболия — заради всичко онова, което не успях да свърша! Разбираш ли, Челси? Не майка ми, аз самият си държах ножа до гърлото — ето едно от откритията ми откак съм тук.

— Мислех, че много-много не разсъждаваш! — пошегува се тя.

— За бъдещето — да! — целуна я той нежно. — Но като се връщах към миналото, установих, че съм наследил дяволски много неща от майка ми!

— Хайде, хайде! Не си студен и властен! — внимаваше да използва неговите думи.

— Това — може би не. Но безграничната амбиция, лудата гонитба — стигнах дотам, че вече нищо в живота не ми бе забавно. Всичко, което вършех, трябваше да има цел!

— Не постъпваме ли всички така?

— Не и в такава крайност като при мен — единствената ми цел бе да работя повече, по-добре и по-бързо!

Предпазливо, съобразявайки се с хамака, Челси се извъртя, за да го погледне в лицето.

— Бягството ти тук е разрушило онзи стереотип. Не е ли възможно да се върнеш, да преосмислиш задълженията си и да ограничиш участието си в бизнеса? — опакото на ръката ѝ нежно

галеше бузата му. — Осъзнаването на проблема е половин спечелена битка. Ами ако се върнеш в Бостън с твърдото решение да редуваш работа и удоволствия?

— Не зная — очите му задържаха погледа ѝ.

— Не си ли струва поне да опиташ?

— Не зная! — повдигна се той и я целуна по бузата.

— Аа, ти си отчайващ! — измърмори Челси със смесица от разочарование и закачливост. — Тъкмо се доближим до същността, и отлиташ!

— А какво очакваш, като ме гледаш по този начин? — усмихна се той дяволито. — И без това ме омагьосваш, а като се вторачиш така в мен, мозъкът ми отказва да функционира!

Тя отлично знаеше, че той избягва темата, но погледът му също не я оставяше безучастна. Не трябваше да се обръща, но се налагаше, а тялото му бе така стегнато, възбуждащо и силно! Той потърси устните ѝ и я целуна. Следващата целувка бе наситена с повече чувства. При третата тя усети, че тялото му е напълно подвластно на вулкана страст, но и нейните ръце се обвиха около врата му, а копнежът ѝ бе храна за неутолимия му глад.

Целуваха се, галеха се и Сам докосна гърдта ѝ. Нежните му ласки я притеглиха с неподозирана сила и тя се притисна към него. Мъжът бавно разкопча ризата ѝ.

— Имаш толкова красиви гърди...

— Ти ги омагьосваш! — плъзна тя пръст по мускулестата му гърд и леко потърка зърното.

Той изстена и на лицето ѝ засия усмивка.

Сам вече сваляше шортите си. Когато разтвори бедрата ѝ, гласът му бе дрезгав от желание:

— Прекрачи ме... ето така...

— Нали каза — едва си поемаше дъх тя, — че не можеш да се любиш в хамак.

Той я притисна към себе си и понеже тя бе възбудена и топла, проникна в нея с невероятна лекота.

— Казвах... Чудех се дали би могла... О, Господи, Челс!

И двамата не промълвиха нито дума повече, защото телата изразяваха много по-добре чувствата им. Устните им вкусуваха и пиеха. Страстта им се разпалваше. Сам се движеше бавно, но въздействието

му върху Челси бе така експлозивно, като че ли я любеше с дива страст. Този бавен ритъм — монотонен, почти набожен, ѝ се стори невероятно възбуждащ.

Кракът ѝ бе подвит под бедрото му, а хълбоците ѝ се притискаха към неговите и се отдръпваха само за да се върнат с нова стръв. Постепенно темпото се засили, докато най-последно, с всеки мускул, изопнат до скъсване, двамата изпаднаха в екстаз почти едновременно.

Дълго след това сърцата им биеха силно и неравномерно до пръсване. Едва по-късно, приласкана до гърдите на Сам, Челси си помисли дали това не е пророчество за бъдещето. Защото, както не можеше да се бори с любовта, която я изгаряше, така не успяваше да потисне усещането за вина. Беше приела пари — половината, от които вече в банковата ѝ сметка — за да „прелъже“ Сам да се прибере. Той и не подозираше. Все някога обаче истината щеше да излезе наяве — но кога? И дали отзвукът нямаше да бъде гибелно разрушителен?

В следващите дни Челси правеше всичко възможно да подражава на Сам и да не мисли за бъдещето. Знаеше, че постъпва егоистично, но го обичаше до полуда и за нищо на света не би рискувала сегашното си щастие.

Сам много деликатно успя да убеди индианките Челси да прекарва повече време с него. Помагаше му да събира продълговатите сребристокрасни листа на сизала, редом с него коленичеше пред дървената статуя на древно божество на майките. С интерес наблюдаваше как по стар обичай издълбаха едно дърво, замазаха го отстрани с кал и му пробиха дупка, за да могат пчелите да влизат.

Всяка нощ си записваше впечатленията в тетрадка. Първата вечер ѝ бе много неловко — като че ли приготвяше нова клопка на Сам. Нали го бе излъгала, че е писателка? Но писането бързо ѝ хареса — искаше да си спомня за този чуден свят? Тя разказваше и за чувствата си към Сам и тетрадката се превърна в дневник. Може би подсъзнателно се надяваше Сам да я прочете, но той бе прекалено порядъчен за подобна инициатива.

Измина една седмица от пътешествието им до Чинен. Челси свикна с живота на индианците като че ли никога не бе водила друг. Всеки нов ден бе по-спокоен, по-интересен, по-благодатен от предишния. Сам винаги бе до нея — жизнерадостен и грижовен през деня, любящ през нощта.

След три седмици обаче нещо неуловимо започна да се променя. В съзнанието ѝ започнаха да се прокрадват мисли за дома. Тя упорито ги отпъждаше, но те все повече зачестяваха. Сам като че ли имаше същите проблеми — понякога Челси улавяше онова напрегнато изражение. На пръв поглед трябваше да е благодарна. Та това бе нейната задача! Но неизвестното я плашеше. Ужасяваше се от мисълта за раздяла.

Един ден, по средата на третата седмица, той предложи да се разходят до Канкун. Тя с радост прие. Да се върне там със Сам ѝ се стори интригуващо, като не на последно място стоеше и въпросът с куфара ѝ. Не че имаше нужда от нещо. Но би могъл да се загуби, след като бе напуснала хотела.

Челси с ръчната си чанта и Сам с все още неотворения си куфар паркираха пред „Камино Риъл“ и резервираха стая с намерение да останат няколко дни, преди да се върнат в селцето. За нейна радост куфарът пътешественик бе пристигнал, но когато пиколото го внесе в стаята, видът му ѝ се стори доста страховит.

— Странно — измърмори тя, когато най-после останаха сами. — Мислех, че без него съм загубена, а сега не ми се иска да го отворя.

— Напълно те разбирам — отвърна той тихо и пое дъх, като че ли за кураж. — Но тъй като е горещо, не вали и освен това е обедна почивка, защо не отидем на плажа?

Гледаше я и тя усети, че е обхванат от същата неувереност като нея. Нещо, свързано със стаята, хотела, американците в салона. За пръв път двамата заедно навлизаха в цивилизования свят. Дали магията, свързала ги сред индианците, ще издържи на изпитанието?

Сам предприе първата стъпка и нежно я прегърна през раменете.

— Измина много време откак напуснах това място. Случиха ми се толкова много неща, че сега ми се е свило сърцето. Ще ми помогнеш ли, Челс? Дали не сбърках, като се върнах тук с теб?

В този миг тя разбра, че магията не е отлетяла, защото в гърдите ѝ избликна такава нежност, та чак сърцето ѝ се сви. Вдигна дланта му и я притисна към бузата си.

— Разбира се, че ще ти помогна! Аз също се нуждаю от теб!

Мъжът я привлече в прегръдките си — без никакъв сексуален намек — и тази близост на душите дълбоко я трогна. Развълнувана, Челси последва примера му и потърси банския си костюм в куфара.

След петнайсет минути вече бяха на плажа — излежаваха се под слънцето, разхлаждаха се сред вълните, поръчаха си пина-колада и се шегуваха с пицното сервиране, което изглеждаше твърде екстравагантно след живота в селцето.

Когато се наситиха на слънцето, се прибраха в хотела, където се насладиха на горещите душеве — поотделно, заедно, поотделно и пак заедно — докато се уплашиха, че възмутената управа ще заудря по вратата. Почти срамежливо си облякоха чисти дрехи от куфарите: Челси — розово-бял къс гащеризон и нови сандали; Сам — къси бели панталони, жълта риза и маратонки. Погледнаха се неуверено, в един глас се засипаха с комплименти и най-последно избухнаха във весел смях.

Поеха към магазините, но в последния миг Сам я дръпна встрани:

— Къде отиваме? — попита тя, когато той я поведе по главната улица.

— Изведнъж ми се прииска нещо! — възкликна той с такъв плам, че тя се зачуди защо се движат в посока, обратна на хотела. — Прияде ми се хамбургер със сирене!

— Значи нещо ти е липсвало! — засмя се тя.

— Не! Далеч от очите, далеч от сърцето. Но като ги видях...

Сандвичите бяха прекрасни — с домати, салата, лук и кетчуп. Сам се пребори с три срещу два за Челси и когато отново се озоваха на улицата, въздъхнаха блажено.

Обиколиха магазините безцелно и спокойно. Сам настоя да ѝ купи две неща, от които тя остана дълбоко впечатлена. Първото бе кръгъл календар на маите, резбован от дърво в различни оттенъци. Не можа да го разшифрова, въпреки че Сам се опита да ѝ обясни някои от знаците, но си представи как чудесно ще украсява хола ѝ.

Второто бе много по-лично — пръстен от чисто сребро с плоска овална повърхност отгоре. След доста колебания избраха издължен заоблен шрифт и очаровани наблюдаваха как младият мексиканец гравира инициалите ѝ. Пръстенът бе красив и Челси не можеше да се сдържи да не го поглежда през минута.

На връщане поседнаха във фойето на хотела и се заслушаха в изпълнението на състав от певци и китаристи. Музиката бе местна — любовни песни в бавен ритъм. Сам хвана ръката ѝ и Челси усети как

между тях премина неочаквана тръпка — много нежна, но необяснимо тъжна — като че ли се бяха вкопчили в безметежно отлитащ сън.

След концерта отидоха да поплуват в басейна, после си взеха душ и излязоха да вечерят. Този път Челси бе в светлосиня рокля с гол гръб. С грим и на високи токове, Челси реши, че изглежда добре, докато не видя Сам.

В първия миг ѝ се стори странен, почти чужд и се стресна. Той беше в риза на широко винено и сиво райе, отворена покрай врата, сиви ленени панталони и черни кожени обувки. Косата му бе грижливо сресана, а финият аромат на лосиона му се носеше като дихание.

— Много си елегантен — отбеляза тя нервно.

— И ти също. При това си много красива! Мисля, че ще ни пуснат в ресторанта — усмихна се той и това ѝ бе напълно достатъчно. Ако се абстрахираше от всичко останало — дрехите и обстановката — той несъмнено бе мъжът, когото обичаше.

Излязоха от стаята под ръка и наеха такси. „При Максим“ се оказа елегантен френски ресторант с прекрасно приготвена храна, безупречно обслужване и приятна атмосфера. Шегуваха се безспир — колко е странно да ги обслужват; как несъмнено ще се разболеят от калоричната, лишена от бактерии храна. Разговорът им бе непринуден и приятен — за други курорти, за любимите ресторанти у дома. Но имаше и неловки мигове, когато всеки се уединяваше с мислите си и това само по себе си бе тъжно.

Когато се върнаха в хотела, Челси бе като на тръни. Стоеше на балкона, зареяла поглед над Карибско море и отчаяно желаше да се върнат в селцето, където всичко ѝ се струваше толкова просто и естествено.

От Сам я делеше не повече от метър, но нещо я възпираше да го докосне, въпреки че самотата неимоверно ѝ тежеше.

— Ще се справим! — промълви той толкова тихо, че тя се подвоуми дали не мисли на глас. Погледна го. Лицето му бе осветено от бледата луна, очертала трептяща пътека по водата, и тя видя, че е стиснал зъби. Тогава осъзна, че думите му са били по-скоро молитва и си спомни как сутринта бе потърсил помощ. Но тя бе така потънала в собствените си тревоги, че дори не помисли за изпитанията, които го дебнеха при завръщането му към цивилизацията. Любовта ѝ би могла да му бъде само утеха.

— Ще успеем! — тя преодоля опасенията си и обви ръце около врата му, а после нежно го целуна. Наградата не закъсня — ръцете му я притиснаха в непрестанно затягащ се обръч, докато най-последва си поемаше дъх.

— Ела! — поведе я той към стаята, където бързо се съблякоха в безмълвно съгласие. С всяка паднала дреха тя се чувстваше все по-добре. Когато се изправиха голи един срещу друг, клопките на външния свят избледняха, защото те, двамата, бяха както преди — мъж и жена. Познати и в безопасност. Неумолимо привлечени един към друг.

Любиха се страстно и дълго. За първи път на легло — шегуваха се — и се прегръщаха страстно без страх от нараняване или неудобство.

В един мимолетен проблясък на разум Челси се сети, че от Самюъл Прескот Лъндън се очакваше да бъде „несръчен“. Нима? Напълно немислимо! Тя самата бе преодоляла всички задръжки, като непрестанно, с ръце, устни и език, откриваше нови ерогенни зони по тялото му.

Достигнали екстаза, двамата започнаха отначало. Когато Челси мислеше, че е на предела на силите си, Сам й доказваше, че греши. Когато Сам се кълнеше, че не би се помръднал, тя го караше да си вземе думите назад. В един миг, когато тя бе с гръб към гърдите му, той я облада и я остави без дъх. Беше силен, но невероятно нежен, искащ, но неизмеримо раздаващ се, и когато най-сетне, призори, сънят ги понесе в обятията си, тя реши, че не би могла да го обича повече!

Сутринта спаха до късно, а после дълго се угощаваха с кексчета, потопени в сироп, сладки кифли с масло и конфитюр и всички онези лакомства, които отдавна не бяха вкусвали. Плажът бе необходимост. Пълните стомаси не им разрешаваха нищо друго, а и мускулите ги боляха от нощните приключения. Излежаваха се под слънцето, а хладната вода бе приятно облекчение. От време на време Челси поглеждаше към шезлонга на Сам и сърцето й преливаше от щастие. Строен, загорял и мъжествен, в доста скромнен синьо-бял бански, който й напомняше за шортите му и за нощите в селцето. Мислите й продължиха да блуждаят и тя се пренесе в бъдещето.

Утре щяха да се върнат в селцето, но колко дълго би могла да остане там? Отново и отново се връщаше към дилемата дали да притиска Сам с идеята за отпътуване и дали би я последвал, ако му съобщи, че заминава. О, разбира се, че го искаше до себе си! Потръпна, като си помисли какъв би бил животът ѝ без него. Не се съмняваше, че я обича, но дали любовта му би могла да го накара да се приспособи към всекидневните тегоби на големия град? Дали чувствата му биха устояли на обясненията, които им предстояха?

В един миг прокле Беатрис Лъндън, в следващия я благослови. Ако не беше тя, Челси не би се озовала в тази непоносима ситуация. Но не би срещнала и Сам, нали?

Сам сигурно също размишляваше, защото към обяд вече копнееше за промяна. Предложи да отидат на борбите с бикове и Челси с радост прие.

След спектакъла се поразходиха с кола из Канкун — съвсем млад град на не повече от десетина години. Освен магазини и ресторанти за туристите той приютяваше и местния обслужващ персонал. Сам бе прекрасен екскурзовод — сочеше ѝ различни паметници и непрестанно обясняваше.

Вечеряха в „Богарт“. Огромните вентилатори на тавана напомняха за филма „Казабланка“, но обстановката бе модерна, а храната — интернационална. Челси хапваше без удоволствие, защото я измъчваха странни предчувствия за нощта. Последната им нощ в Канкун — несигурност пълзеше по вените ѝ.

Сам бе необичайно мълчалив. Дали не го мъчеше същата неловкост? Особено след като в мига, в който прекрачиха прага на стаята, той силно я прегърна и започна да я люби със страст, граничеща със страх. Тя му отвърна с диво желание. Бе на ръба на отчаянието.

Този път нямаше нежни думи и тихи милувки. Но когато всичко свърши и Сам заспа, Челси му прошепна, че го обича — отново и отново, докато най-сетне очите ѝ се затвориха сами.

На следната утрин, когато се размърда до топлото му тяло, тя усети необяснимо напрежение, нямашо нищо общо със страстта. Отвори очи и се надигна. Мъжът срещна погледа ѝ — бе напълно буден — и Челси разбра, че мигът на истината бе настъпил.

ОСМА ГЛАВА

— Сериозно ли говореше? — попита той. Беше облегнат на таблата на леглото, а под очите му имаше дълбоки сенки. Лицето му бе непроницаемо, но изправените рамене бяха достатъчно красноречиви.

— Кога? — преглътна тя.

— Когато каза, че ме обичаш.

— Чу ли ме? — прошепна тя и бързо продължи след кимването му. — Да, обичам те, Сам! Повече отколкото си мислех, че изобщо мога да обичам друго човешко същество! — преди всичко, беше безкрайно наложително да разбере истинското ѝ душевно състояние. — Но трябва да ти кажа и нещо друго.

— Знам — промълви той, без да откъсва поглед от нея.

— Знаеш ли? — не бе очаквала такава реакция. Седна и придърпа чаршафа нагоре. Сърцето ѝ заудря като чук.

Когато най-после Сам проговори, гласът му бе равен и безизразен:

— Джейсън Инграм е мъртъв от три години. Загина при автомобилна злополука, Челси.

Джейсън Инграм — мъртъв?! Джейсън Инграм — нейната предполагаема връзка?! И Сам е знаел от самото начало?

— Защо не каза нищо? — задъха се тя. — Защо не ме разобличи като измамница? — с частица от себе си искаше да се бе случило точно така — тогава не би се застояла тук толкова дълго, не би успяла да се влюби. Или пък ако все пак бе останала, любовта им би била много по-свободна.

— Защото не исках да научавам нищо! И успях да забравя! До мига, в който каза, че ме обичаш!

— Така е, Сам! — извика тя. — Трябва да ми повярваш! Наистина те обичам!

— Твърде обвързващо твърдение, но искам да знаеш, че си играеш с огъня! По-добре ми разкажи всичко отначало! Истината, Челси!

Беше ядосан, макар че се владееше, и тя не му се сърдеше. Болеше я, защото го обичаше, но изпитваше също и чувство на облекчение.

— Всичко, което ти разказах за детството си, е вярно — започна тя, като го умоляваше с очи, глас и цялата си напрегната поза. — Израснах в Ню Хампшир, завърших колеж и бях учителка една година. Работата не ми допадна, но това не бе основната причина за напускането ми.

— А коя?

— Изчезването на Сюзан. Няколко месеца полагах неимоверни усилия да я открия — от сутрин до вечер. Бях поразена, че няма кой да ми помогне. Установих, че има и други семейства в същото положение и докато търсех Сюзан, открих няколко други деца — говореше бързо с надежда да я разбере, да ѝ повярва. Но лицето му оставаше непроницаемо и тя продължи: — Така реших да се посветя на откриването на изгубени деца — защото вече имах връзки и, Бог ми е свидетел, чувствах го като призвание, влагах всичко от себе си.

— Разбирам.

— Занимавам се с това от шест години, но през последните три спестявам, Сам, и дори през нощта работя допълнително в „Айкабод“. Реших да се върна в университета и да защита дисертация по психология, за да се опитам да предотвратя някои от тези бягства.

— Това е чудесно! — кимна той, очевидно в очакване на връзката между миналото и настоящето ѝ.

— В началото на юни ми се обади твоята майка. Срегнахме се в „Уелзли Хилс“ и тя ми заяви, че иска да се възползва от услугите ми.

В този миг в каменното лице на Сам настъпи промяна. Скулите му се изопнаха, очите потъмняха, ноздрите потрепнаха, а устните изтъняха.

— Срещала си се с майка ми? — процеди той. — С майка ми?!

— Би трябвало да си подозирал!

— Наистина, каза ми, че си ѝ телефонирала! Но си помислих, че те е изпратил някой от офиса. Никога не съм си и помислял, че си свързана с нея!

— Не знаех за какво ме вика. Когато разбрах намеренията ѝ...

— А какви бяха те? Точно!

— Искаше да те намеря и да те върна.

— По дяволите! Какво я засяга?

— И аз ѝ зададох същия въпрос. Казах ѝ, че си достатъчно възрастен, за да вземаш решения. Но тя, като майка, мислеше, че знае какво е добро за теб! Не исках да приемам, Сам! Казах ѝ, че това не спада към обичайните ми ангажменти.

— Почакай! Нали току-що ми каза, че точно с това си се занимавала?

— Но тя искаше да те убедя, Сам! Да те съблазня и да те накарам да се върнеш! Това бе част от сделката!

Сам скочи от леглото и закричи из стаята. В миг рязко се обърна и се втрени в лицето ѝ. В очите му се четеше гняв.

— И ти се съгласи! — рече възмутено той. — Как можа да паднеш толкова ниско!

— Бях принудена! Тя бе проучила всичко за мен! Знаеше какво работя, колко печеля, дори какви данъци плащам!

— И какво от това? Не е можела да те изнудва. Какво още не знам, Челси? Да се съгласиш да съблазниш непознат мъж? Защо?

— Не, не съм се съгласила! Когато разбрах какво иска, ѝ отказах!

— Така ли? Но всъщност ти го направи, Челси!

— Не е вярно! — той не разбираше. Челси бе обзета от отчаяние.
— Любовта ми към теб е причина за случилото се между нас!

— Глупости! Да съзаклятничиш с тази вещица! Хладнокръвно!

— Не е истина!

— А тогава защо прие? — той сви юмруци. Вените на врата му бясно пулсираха.

— Защото се нуждаех от парите! — би могла да го каже по друг начин, но в момента бе така смутена, че всеки миг щеше да се разплаче. — Майка ти ми предложи единственото нещо, което не бих могла да откажа! Опитай се да ме разбереш, Сам! Тя знаеше за мечтата ми, знаеше какви усилия би ми струвало осъществяването ѝ, и изведнъж ми предложи всичко накуп!

— Не е възможно да си била в такава нужда! Не си ли чувала за стипендии?

— Така завърших колежа. Но преди пет години почина вуйчо ми, който завеща на мен и Сюзан солидна сума, така че не мога да кандидатствам за стипендия. От друга страна, докато не стана на трийсет и пет, мога да използвам само лихвата — пращам я у дома

всеки месец! — тя преглътна мъчително, но Сам не показва признаци на съчувствие. — Много исках да взема тази диплома! А тя като че ли я размахваше под носа ми! Дори предложи да ми помогне за приемането!

— Не се съмнявам! — той се извърна и отвори чекмеджето. — Никога не си била писателка! Всичко е било лъжа!

— Не...

— Но си се продала на добра цена! — той навлече срязаните джинсови панталони. — Разбира се, това е един от начините за проспериране. Но не съм го очаквал от теб!

По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя не ги усещаше.

— Но ти не искаш да ме разбереш! И да ме изслушаш! Всъщност аз си те представях съвсем друг. Никога не съм предполагала, че ще се влюбя в теб...

— Което е още по-лошо! — прекъсна я той и облече фланелката. — Щеше да се отдадеш на човек, който дори не ти е приятен! Да му завъртиш главата и да го примамиш в Бостън! Отвратително, Челси! Знаеш ли, от майка ми очаквам всичко, но от теб... — зарови нервно ръка в косата си. — Мислех, че си различна!

— Но аз наистина не съм като майка ти! През тези три седмици ти виждаше истинската ми същност... Къде отиваш? — панически извика тя.

— Навън!

— Не си отивай! Моля те! Почакай да изясним всичко!

— Ти, ако искаш, остани! Пожелавам ти да намериш успокоение! За себе си съм дяволски сигурен, че не бих могъл!

— Сам, недей...

Но вратата се захлопна и Челси остана сама. Втренчи се в неподвижната бяла преграда с надежда да се отвори, но единственото потрепване се дължеше на замъгленото ѝ зрение. Младата жена се хвърли на леглото и зариде. Вкопчи се във възглавницата — неговата възглавница — но само за да улови аромата му, който ѝ върна рояк спомени. Прекрасни спомени, които я разкъсваха и отваряха дълбока бездна в сърцето ѝ. Тя плака, докато остана без сили и продължи да риде мъчително. Не можеше да помръдне — ръцете, краката, мозъкът ѝ отказваха да функционират.

Почукването на камериерката, дошла да подреди стаята, я извади от вцепенението ѝ. Седна и извика на момичето да дойде по-късно, после опита да дойде на себе си.

Избърса сълзите и си взе душ, а после се облече. Зачака, прикована във фотьойла. Сам сигурно се разхождаше, за да охлади гнева си. Невъзможно бе да не я разбере! Трябваше. Нали все пак я обичаше... А дали бе така? Нито веднъж не бе чула тези думи. Пошегува се първия ден, наричаше я понякога „любов моя“, но...

Но нали го бе прочела в очите му, нали го бе усетила в ласките на тялото му? Или бе сгрещила? Може би беше видяла неща, което силно желаше. Ако я обичаше, щеше да се върне. Знаеше го.

Минутите преминаха в часове и тя отпрати момичето още два пъти. Докато опитваше да се постави на мястото на Сам, отчаянието започна да я завладява. Сам се чувстваше предаден и манипулиран. Ако я обичаше, положението се усложняваше още повече! Не бе от мъжете, които се влюбват лесно и сега сигурно се проклинаше!

Стомахът ѝ бе свит на топка, краката — отмалели и вцепенени. Наближаваше обяд. Дали нямаше да ѝ изпрати поне бележка? Сети се, че бе изхвъркнал от стаята, облечен във фланелката и срязаните панталони. Може би изобщо не мислеше да се връща. И вече бе в селцето!

Като че ли бе попаднала в кошмар! Надигна се тежко и започна да събира багажа си. Натрапчива мисъл бе обсебила съзнанието ѝ — беше потопила Сам в болката и напрежението, от които той така много искаше да избяга! Отпътуването ѝ за Щатите може би щеше да го освободи! Така да бъде!

Куфарът ѝ бе готов и тя се зае с ръчната си чанта. И ето че попадна на малката тетрадка-дневник. Погали корицата и се поколеба. Дали да я остави на Сам — да опознае най-съкровените ѝ чувства. Не! Пусна я в чантата — ако не е повярвал на думите ѝ, каква полза от дневника?

Пред хотела чакаше такси. Пътят до летището мина като в сън. В последния момент хвана полета за Ню Йорк. Когато самолетът се издигна и пое на север, единственото нещо, което болезнено отекуваше в ушите ѝ, бе тупкането на сломеното ѝ сърце. Знаеше, че ще мине много, ужасно много време, преди да се свърземе.

Късно през нощта тя най-после отключи вратата на малкия си апартамент и хвърли багажа на земята. Вътре бе задушно, а отворените прозорци не промениха почти нищо. Юли безмилостно жареше града. Но в Юкатан не бе по-хладно, а защо ли не се задушаваше?

Не искаше да мисли. Беше уморена и съкрушена. Извади дрехите от куфара, хвърли ги накуп и се мушна под чаршафите — чисти, свежи и... стерилни. Стисна очи и се опита да забрави, да си представи, че никога за никъде не е заминавала, че това е само една от многобройните горещи юлски нощи.

Но не се получи. Спомените я връщаха към разкривеното лице на Сам — яростта, отвращението, разочарованието. Мислеше, че е изплакала всичките си сълзи, но те отново рукнаха и горещината се стовари отгоре ѝ с неподозирана сила.

Не можеше да се противопостави — мъката ѝ трябваше да отмине сама. Когато риданията позатихнаха, тя влезе под хладния душ — което само ѝ припомни примитивното съоръжение в бараката зад колибата — и сълзите отмъстително се върнаха.

Най-после заспа, като непрекъснато се стряскаше от сънища — съзнанието ѝ отказваше да напусне Юкатан. Спомените се нижеха, преплитаха се, пронизваха я като светкавици, следвани от мълните на отчаянието. На сутринта вече знаеше, че единственото ѝ спасение е в непрестанната заетост.

Затова бързо се облече и отиде до пощата да вземе писмата; до супермаркета — да зареди празния хладилник; до банката — да изтегли парите на Беатрис Лъндън. Бе решила да ѝ върне всичко, с изключение на разходите по пътуването — струваше ѝ се съвсем честно. След думите на Сам тези пари като че ли я омърсяваха — колкото по-бързо се отърве от тях, толкова по-добре!

Веднага щом се прибра вкъщи, тя позвъни в „Уелзли Хилс“. Беатрис Лъндън бе на работа. Откри номера на корпорацията „Лъндън“ — само за да ѝ съобщят, че госпожата е в заседание. Тя разочаровано затвори. Прегледа писмата. Малка утеха ѝ бе съобщението от Бостънския университет, че е приета. Е, въпреки че не можеше да започне тази есен...

С нетърпение чакаше звъна на телефона — чувстваше се нервна и потисната. Веднъж да приключи с това. Беше си у дома, но

апартаментът ѝ се струваше празен. Като душата ѝ. Луташе се — изгубена и съсипана от умора!

Най-после се отпусна на дивана и в опит да потисне самосъжалението, което я обземаше, реши да си направи равностметка. Имаше апартамента си — на доста разумен наем; работа, която я чакаше; шефът на „Айкабод“, който като приятел я покани да се върне; дори потвърждението от университета, което несъмнено би могло да се отложи малко... или дори да премине в задочна аспирантура. Ако ли не — щеше да продължи както преди онзи паметен ден, когато я повикаха в „Уелзли Хилс“. Ще работи и спестява.

Така че — какво бе загубила? Един месец... и част от сърцето си. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Сам ѝ липсваше толкова много! Когато се събуди без обичайното му присъствие, без да може да му поговори, да поработят заедно, ѝ бе така тежко! А мисълта за дните, седмиците и месеците, които щяха да последват, без да усети прегръдката и топлината му, обичта и нежната му загриженост я хвърляше в бездна от самота и безнадеждност.

Звънът на телефона я накара да подскочи. Избърса сълзите си и вдигна слушалката:

— Ало?

— Госпожице Рос, тук е Беатрис Лъндън — тонът бе по-студен и властен от всякога. — Разбрах, че сте ме търсили.

— Да. Искам да се срещнем колкото е възможно по-скоро!

— Аз също, госпожице Рос! Офисът ми е на площад „Бостън“ номер едно. Точно след половин час.

— Чудесно — отвърна Челси твърдо. Ако Беатрис Лъндън бе ядосана — може би заради самотното завръщане на Челси — в същото настроение бе и самата тя! Без повече обяснения Челси затвори, грабна чантата си и пое към метрото.

Опитваше да се съсредоточи върху предстоящата среща. На излизане от метрото беше бясна. Бе казала на Беатрис Лъндън, че Сам е възрастен мъж и има право да взема решения. С какво право се бъркаше майка му? Не разбираше ли, че тъкмо намесата ѝ бе причина за доброволното му изгнание? А и сега не спираше да го тормози — без Сам да има вина...

В асансьора, който я изкачваше към тринайсетия етаж, тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. Все пак се налагаше да спазва

приличие! Не трябваше да се излага!

Подозираше, че госпожа Лъндън ще я накара да почака — за да демонстрира превъзходството си — но щом се представи, младата секретарка отвърна хладно:

— Госпожа Лъндън ви очаква. Моля, заповядайте.

Челси едва прекрачи прага на кабинета, където зад огромно бюро седеше клиентката ѝ, и в същия миг дочу познатия глас:

— Затворете вратата, госпожице Рос! Не държа подчинените ми да чуят това, което ще ви кажа! — Челси изпълни нареждането и се обърна. Както и преди, Беатрис Лъндън бе облечена безупречно, но по лицето ѝ се четеше гняв. — Моля, седнете!

— Не, благодаря! — искаше да изглежда спокойна и самоуверена, което не ѝ се удаваше лесно. Жената пред нея я гледаше така високомерно, а ореолът на царственост бе тъй осезаем, та Челси разбираше напълно Сам — бягството му бе единствено възможният начин за оцеляване. Тя бръкна в чантата си, измъкна банковия чек, към който бе прикачила малко листче, и ги остави на бюрото.

— Ето парите, които ми дадохте, и подробен списък на разходите за самолетни билети, таксите и наем за колата. Отказвам предложението ви! Трябва да намерите друг да ви свърши мръсната работа!

— Малко е късно за това, госпожице Рос! — очите ѝ блестяха, хладни и твърди като диаманти. — Бих могла да ви дам под съд за нанесени щети, така че ако онази дисертация все още ви интересува, съветвам ви да размислите!

Челси се вцепени от изненада.

— Не разбирам... за какво говорите!

— Самюъл ми позвъни снощи. Беше вбесен, а честно казано и аз също! Мисля, предупредих ви, че по никакъв начин не трябва да разбере за моята намеса!

Сам ѝ се бе обаждал?! На майка си? Трябваше ѝ време да осъзнае чутото.

— Обстоятелствата бяха твърде необичайни — проговори тя най-после, но гласът ѝ леко трепереше. Изкашля се и опита отново. — Прекарах със Сам повече от три седмици. Накрая почувствах, че трябва да узнае истината.

— Сега целият план е провален! — повиши тон възрастната жена. — Благодарение на вас, той ме обвинява за всичко! Сега вече никога няма да се върне! Нито ще се довери на когото и да било друг! Объркахте всичко!

— Съжалявам! — смотолеви Челси. — Не се стремях към това.

— А към какво всъщност се стремяхте, госпожице Рос? Искате да го уловите в мрежите си! Един богат мъж би уредил бъдещето ви, нали?

Челси остана като зашеметена. От друга страна я напуши смях.

— Ако можехте да видите как живее Сам, не бихте го казали! През цялото време не ми е минало през ум, че е по-богат от мен!

— А какво ви минаваше през ум? Или само си почивахте? Очевидно не след дълго сте разбрали, че няма желание да се връща! Защо останахте? И с какво го разгневихте така?

Челси грижливо подбра думите си и опита да сдържи гнева си. Невероятно, тази жена изопачаваше всичко и искаше да я изкара злодей!

— Наехте ме да свърша тази работа и ми казахте да разполагам с колкото време преценя! Не е така просто — да отида, да му кажа и веднага да го доведа! В началото изобщо не искаше да говори по този въпрос! Когато се опознахме, стана по-откровен. И тогава му казах истината. Това е.

— Значи застанахте на негова страна! И му казахте, че ще е последен глупак, ако се върне!

— Не е вярно! И аз исках да се върне!

— Заради остатъка от парите, нали? — присви очи старата дама. — Но сега ми връщате всичко! Какъв е изводът? Че се чувствате виновна и не ви е удобно да ги вземете!

Всички намерения на Челси да запази благоприличие внезапно се изпариха. Коленете ѝ се подкосиха и тя впи нокти в чантата си. Тази ужасна жена само сипваше сол в раната ѝ!

— Да, изпитвам вина! Но не към вас! А защото пазих непочтената ви тайна цели три седмици! Влюбих се в Сам и съвестта ме гризеше, задето не съм искрена с него. Мислех, че той също ме обича и не можех повече да мълча. Но се страхувах от признанието и опасенията ми не се оказаха напразни — тя разтреперана пое дъх. —

Мисля, че нараних Сам много, много силно! Затова се чувствам виновна!

Около минута Беатрис Лъндън я пронизваше с изпепеляващ поглед. После проговори с трептящ от презрение глас.

— Колко трогателно, госпожице Лъндън! Влюбихте се в сина ми! И сте си помислили, че Самюъл ви обича? Наистина ли вярвате, че момиче като вас може да съблазни мъж с положението на сина ми?

— Оказа се, че в Мексико е възможно! Не съм мислила за бъдещето! И двамата избягвахме тази тема!

— Е, това поне е било по интуиция!

— Не е вярно! — гневно възкликна Челси. — Това е нормалният начин на живот там — ден за ден, с радост от настоящето, без поглед напред! Така бе почти до края, когато и двамата започнахме все по-често да се замисляме. Но преди да правим каквито и да било планове, трябваше да кажа на Сам истината. Той се вбеси и изхвъркна от стаята. Оттогава не съм го виждала. Много съжалявам, че му причиних болка. Всъщност като че ли бе започнал да мисли за връщане.

— Е, до блестящата ви намеса! А сега сте тук с разбито сърце. Също като мен!

— Не, госпожо Лъндън! И дума не може да става за сравнение! — преди да си тръгне, трябваше да изясни напълно всичко. — Аз обичам Сам от цялото си сърце! Без да съм длъжна да го обичам! Той не е плът от плътта ми, не се чувствам отговорна за него! Обичам го не защото се държи добре на приеми и ръководи успешен бизнес, а заради самия него — защото има прекрасна душа. Непокътната от цивилизацията! — пое рязко дъх и продължи: — Наистина е смешно да си мислите, че преследвам парите му. Богатият мъж, когото видях на снимката, никак не ми хареса. Когато срещнах Сам, не можех да повярвам, че наистина е той — нямаше и най-малка прилика! И ако се бе върнал с мен, не бе изключено да установя, че мъжът тук е съвсем различен от онзи, в когото се влюбих — обърна се да излезе, защото всеки миг щеше да избухне — обидена, разгневена, съсипана от мъка. Дори не се притесни, когато очите ѝ плувнаха в сълзи. — И последно — искам да знаете, че синът ви е най-финият, най-милият, най-грижовният човек, когото съм срещала. Остроумен, интелигентен и всеотдаен. И е много по-силен от вас и мен, защото е успял не само да види грешката в живота си, но и да го промени. За което го уважавам и

винаги ще го обичам! И ще се моля да намери покоя и щастието, които заслужава!

Загубила дъх, тя се втурна навън, прекоси коридора и скочи в асансьора, преди да се е строполила на пода. Току-що бе скъсала последната връзка, макар и косвена, със Сам. Не че сърцето ѝ щеше да я послуша, но мозъкът и тялото се подчиняваха и тя се почувства опустошена.

Измъкна огромни слънчеви очила — да скрие нещастieto си от околните — и пое пеша към вкъщи. Искаше да се измори, да не усеща нищо повече, да не мисли.

Така и стана. Въпреки че бе ранен следобед, тя се пхна в леглото с дрехите и придърпа чаршафа. Беше потна, но независимо от горещината, вътре в себе си усещаше хлад, който не можеше да бъде прогонен.

Задряма и се събуди след няколко часа — не отпочинала, но поне с усещането, че срещата с Беатрис Лъндън вече е минало. Със Сам обаче бе съвсем различно — времето не поставяше преграда помежду им. Спомняше си всяка подробност от живота им — все едно, че бе вчера. Лежеше и се чудеше какво ли прави в този миг той — може би работи с мъжете в селцето или вечеря у Тоня, или се е отпуснал в хамака, който споделяха.

Извади календара на маите и нежно го погали — нали Сам го бе докосвал! Погледна пръстена — знаеше, че никога няма да го сваля. Обу шортите и фланелката с надпис „Канкун“ и дори бельото, което ѝ бе донесъл от Валядолид. После се отпусна на леглото, прегърнала дървения сувенир, и зариде за Сам, когото бе изгубила завинаги.

На следната утрин изкара колата от гаража и потегли към Ню Хампшир да посети родителите си. Изпитваше отчаяна нужда да се прибере у дома, да се върне към всички прекрасни спомени, към топлотата и любовта.

Не мислеше да ги обременява с тревогите си, но след няколко часа всичко, което ѝ тежеше, вече бе изречено — вероятно бе имала нужда да сподели мъката си с хора, които наистина я обичат. Донякъде като че ли ѝ олекна — разказа им колко много обича Сам, а те я прегръщаха и обсипваха с мили думи на утеха. Но нямаха вълшебна

пръчица да излекуват разбитото ѝ сърце. Знаеше, че трябва сама да си помогне!

Върна се след два дни. Мъката продължаваше да тегне, но раната вече не кървеше. Успя да се нагоди към обичайната си работа — зае се с няколко случая за изгубени деца, обади се в „Айкабод“. Бе непрестанно заета — както преди да потегли за Юкатан. И невероятно преуморена.

Не спеше добре. Лежеше будна с часове, като се мъчеше да не мисли за Сам, но без особен успех. Събуждаше се всяка нощ с усещането, че е до нея — само за да преживее поредното разочарование! Дали нямаше друг начин да спаси любовта им? Един-два пъти — в пристъп на умопомрачителна мъка — бе готова да отлети за Мексико и да се опита да измоли прошка, но осъзнаваше, че Сам не би се зарадвал. Виждаше презрението в очите му в онази злощастна утрин. Не би могла да го понесе отново.

Стремеше се да мисли трезво. Беатрис Лъндън бе права. Челси и Сам принадлежаха на различни светове. Връзката им не би издържала на ритъма в Бостън. Обратно в офиса, с очилата на напрегнатото лице, Сам ден след ден щеше да потъва в работата, да рухва и да се отдалечава от нея. А тя бавно щеше да умира всеки ден, като го гледа как се съсипва — нали сама щеше да го е върнала от Юкатан, където бе така здрав, жизнен и щастлив?

Така стана по-добре, убеждаваше се тя. Но не можеше да го почувства, защото независимо от непрестанната си заетост, бе самотна. Винаги. Искаше да разкаже на Сам за работата си, да го прегърне и да му каже колко много го обича. Но той не беше тук!

Умората не я напускаше. Не си почиваше, не можеше да се храни, още по-малко — сама. Тенът ѝ избледня. Отслабна. Ако нямаше вътрематочна спирала, щеше да си помисли, че е бременна.

А колко много ѝ се искаше! Частица от Сам да живее у нея — каква утеха! За жалост, не бе така! Разбитото ѝ сърце не можеше да се съвземе. Оставаше да се надява, че с времето болката ще отслабне.

Този ден бе горещ и задушен и Челси се прибра нервна. Цяла сутрин тича насам-натам заради клиент, а и следобедните ѝ усилия не се увенчаха с успех. Бяха изминали две седмици от завръщането ѝ от Юкатан. Чувстваше се с двайсет години по-стара.

Небето се разцепи от ярка мълния и гръмотевицата я стресна. Но когато някой яростно заблъска по вратата, вече не на шега се ядоса. Нямаше сили да помръдне от дивана. Който и да е — да си върви! Не ѝ се говореше. Чувстваше се като изцеден лимон, а само след час трябваше да тръгне към „Айкабод“!

Чукането се повтори и тя изпъшка. Избърса потното си чело, олюля се и пое към вратата. Отвори.

Сигурно нищо нямаше да ѝ се случи, ако единствено виновни бяха жегата и умората. Ако беше хазаинът или съседът, или пощальонът, без съмнение щеше да се справи. Но появата на Сам бе последната капка, която преля чашата.

За пръв път през живота си Челси Рос припадна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Челси се съвзе бавно. Някой като че ли леко я пляскаше по бузите, зовеше името ѝ. Толкова силно приличаше на гласа на Сам — пропит с топлота и тревога — че най-вероятно сънуваше. Не искаше прекрасното видение да изчезне, затова остана със затворени очи.

В следващия миг плесниците станаха по-силни и клепачите ѝ инстинктивно се повдигнаха. Погледна, премига — сигурна, че халюцинира.

— Челси! Боже мой, Челси, добре ли си?

Беше Сам — наведен над нея и не по-малко загрижен от вечерта, когато се разболя в селцето. Тя се стресна и смути, сълзи изпълниха очите ѝ. Огледа се. Лежеше на дивана, а Сам седеше на ръба. Понечи да се изправи, но едва стъпила на крака, се олюля. Той я придърпа обратно, положи главата ѝ на коленете си и започна да масажира тила ѝ.

— Успокой се и дишай дълбоко! — последва дълга пауза и тя чу развълнувания му глас: — Какво си сторила със себе си, Челси? Изглеждаш ужасно!

Би се изсмяла истерично, ако цялото ѝ внимание не бе съсредоточено върху контрола на тялото ѝ. Виеше ѝ се свят. Когато най-после успя да се изправи, политна и седна на фотьойла отстрани — по-далече от Сам.

— Какво правиш тук? — прошепна тя с широко разтворени очи и ръце, вкопчени в дръжките на стола. Трепереше цялата.

— Върнах се.

— Но защо? Мястото ти не е тук! За мен си непознат! — въпреки че говореше под влияние на шока, в думите ѝ имаше известна доза истина. Сам бе облякъл тъмен строг костюм, снежнобяла риза, раирана вратовръзка. С непокътнати мустаци и тен, но с подстригана коса и напрегнато лице — агресивен бизнесмен! Тази мисъл я накара да се разтрепери още повече. Сам като че ли незабавно отгатна причината за реакцията ѝ и бръчките изчезнаха.

— Познаваш ме, Челс! — рече той с дълбока нежност. — Дрехите ми са по-различни, но под тях съм същият! — пристъпи към нея, но тя потръпна и мъжът спря. Нищо обаче не можеше да спре думите му. — Дойдох да ти кажа, че те обичам! Ти го знаеш. Влюбих се в теб от първия миг.

Тя затисна уши с длани и нервно поклати глава.

— Не говори така! Всичко друго, но не и това!

Той понечи да я прегърне, но младата жена инстинктивно се отдръпна. Сам покорно отпусна ръце.

— Това е истината. Защо да не я кажа?

— Но защо сега, Сам? — извика тя, сякаш беше в ада. От очите ѝ бликнаха сълзи и потекоха по бузите. Защо постъпваше така? Толкова силно го бе желала, а после мъчително и дълго се убеждаваше, че никога няма да го има. А сега и тази дълбока тъга, стаена в очите му? Стана ѝ непоносимо тежко.

— По-добре късно, отколкото никога — не е ли така? Не плачи, Челс, моля те! — този път решително приближи до нея. — Не разбирам...

— Боли ме! — изплака тя. — Толкова много ме боли! — изправи се рязко и изтича в спалнята, но залитна и се свлече на пода в ъгъла.

Сам се втурна след нея, но потънала в нещастията си, тя не го чу. Той коленичи, прегърна я и разтри челото ѝ, като шепнеше:

— Господи, какво направих? Челс, моля те, не плачи! Всичко ще се оправи! Обещавам ти, че ще направя всичко, което е по силите ми!

Когато я притегли в обятията си, тя отначало се възпротиви. Притворила очи, чуваше гласа му, усещаше аромата на тялото му, което ѝ бе толкова познато, така скъпо, че онази част от нея, която копнееше за Сам, надделя. Не можеше да се владее и сълзите ѝ не спираха да бликат, но притисна лице към гърдите му, а устните ѝ шепнеха името му.

Ръцете му я притискаха все по-силно и покровителствено, докато най-после бурята отмина. Сам заговори нежно и успокоително:

— Постъпих като глупак, Челси, но тогава ме улучи право в сърцето! Знаех, че криеш нещо! Предположих, че някой те е изпратил, но успях да се отърся от тази мисъл, защото те обожавах и не исках да повярвам — замълча за секунда и я погали по гърба. Тя безмълвно го слушаше. — Когато каза, че ме обичаш, усетих, че цялото ми бъдеще е

заложено на карта. Исках да те помоля да останеш с мен завинаги, но преди това трябваше да узная истината. А тя ме прободеше като нож. Зная, че прекалих. Но все пак съм човек — не съм безгрешен. Изпаднах в ужас, защото никога не бях изпитвал такива чувства към жена... А после изведнъж разбрах, че ме лъжеш, че тя те е изпратила... Не бях на себе си! — Челси го слушаше безмълвно. Всичко й бе ясно, но изтерзана от дългия трънлив път, който бе изминала, бе изцяло в плен на мъката. — Цял ден обикалях Канкун, Челси, без да зная как да постъпя. Не след дълго започнах да осъзнавам грешката си, но преминах в отбрана — той потърка буза в косата й. — Мъжете често постъпват така, когато са уязвими и страдат. А аз страдах дълбоко. Не спирах да се питам защо не ми каза по-рано. Би трябвало да си усетила любовта ми! Исках да си с мен всяка минута... и не само заради физическата близост. Доставяше ми истинско удоволствие да те въвеждам в живота, който бях приел. И изведнъж останах като гръмнат — изпитвах нужда да гледам света през твоите очи. Така той се избистряше, ставаше по-ясен и с неповторим привкус. Челси, слушаш ли ме?

Тя не можеше да отговори, затова само кимна.

— През онези последни дни започнах да се замислям за бъдещето. Знаех, че няма да останеш в Мексико, и в миг вече не бях сигурен дали и аз го искам. Повтарях си думите ти за пренареждането на живота ми тук, но не бях сигурен, че ще се справя. Исках те! Нуждаех се от теб! — той нежно я целуна по косата. — Постепенно осъзнах, че ти бе права — трябваше да остана и да изясним всичко. Гневът и обидата избледняха. Но когато се върнах в хотела, от теб нямаше и следа. Обадох се на летището — бе заминала преди часове. Чак тогава разбрах, че през целия ден съм мислил единствено за себе си — ръката му се плъзна по гърба й — по-скоро жест на утешение, отколкото сексуален намек. — Първата ми мисъл бе да те последвам. Но всъщност и двамата се нуждаехме от време. Чух грубите си думи, обвиненията, изригнах в пристъп на гняв. Какъв негодник бях! Как можах да ги изрека, след като не бяха истина и знаех, че ще те наранят?! — гласът му затрепери. — Имах още един проблем. На всяка цена трябваше да се убедя, че се връщам в Щатите по свое собствено желание — в противен случай бих се превърнал в предишния човек, който не ти беше особено приятен. И така, прибрах се в селцето. Пет

дни се оказаха напълно достатъчни. Без теб не бе същото. Бях изживял щастливите си дни там — пълно откъсване, което ми даде възможност да открия себе си — замълча за миг и продължи: — За съжаление не мога да кажа, че през деветте дни откак съм тук, реших проблемите си. Обсъдихме с Дейвид няколко варианта за промени, но още не съм взел окончателно решение. Всеки ден обаче следвах съвета ти — оставях работата недовършена само за да отделя време за истински отдих. Започнах да тичам, да правя дълги разходки по плажа и в планината. Но мисълта, че с теб би ми било много по-весело и приятно, не ми даваше покой. Всеки ден минавах оттук. Бих искал да ти оставя още време за размисъл, но не можах да се сдържа. А когато те видях на вратата — пребледняла и изтощена, и когато припадна в ръцете ми... О, Господи, Челси, кажи нещо! Какво има?

Все още трепереща, тя пое дълбоко дъх. Умората я смазваше.

— Няма да стане — подхвърли тя тихо.

— Какво няма да стане?

— Връзката ни няма бъдеще. Принадлежим на различни светове.

— Само доколкото ние ги направим различни!

— Но между нас се натрупаха много гняв и страдание!

— Ако мога да върна времето назад и да залича всичко, повярвай ми, бих го сторил, Челси!

— Но не можеш! — отвърна тя мрачно. — Казаното е казано. Винаги ще си го спомням и обмислям. Плаши ме.

— Няма от какво да се страхуваш, мила! Аз те обичам! До края на живота си ще ти го повтарям и доказвам — ако ми позволиш!

— Толкова съм уморена! — тя потърка буза о гърдите му — почти като милувка. — Греша, но не мога да споря точно сега!

Сам я повдигна и я отнесе на леглото.

— Полегни, докато събера някои неща! — и отвори гардероба.

— Какви неща?

— Малко дрехи и дреболии за пренощуване. Къде е сакът?

— Няма да тръгна с теб! Отивам на работа! Шефът ме чака!

— И дума да не става! Изтощена си до смърт! Кажи ми номера на телефона му!

— Няма да се обаждаш! — надигна се тя.

Сам незабавно я върна в леглото. Ръката на раменете ѝ бе нежна, но твърда.

— Преди половин час припадна, Челси! Имаш нужда от почивка, сън и добра храна! И възнамерявам да ги получиш! Ако става въпрос за пари, ще бъда щастлив да компенсирам загубите ти...

Тя подскочи, а от очите ѝ изскачаха искри.

— Не искам парите ти! Никога не съм ги искала! Разбираш ли?

Той онемя от ожесточението ѝ, избликнало така неочаквано.

— Не разбирам причината за реакцията ти, но това е само един от въпросите, който предстои да обсъдим. Първо обаче се нуждаеш от почивка. А тук е горещо като в ада!

— На мен ми харесва! Но не е като в селцето, нали? Жегата там не ти пречеше. Ето, променил си се, Сам! — язвително подхвърли тя.

Той затвори очи и стисна устни — опитваше се да запази самообладание.

— Да, променил съм се. Последвах съветите ти и осъзнах, че животът не е само в бяло и черно — всичко или нищо. Ще се старая да избягвам излишните напрежения, за да се спася от главоболието и високото кръвно налягане, но от друга страна — печеля добре и мога да си позволя някои разточителства като хубава кола, дрехи и климатик. Освен това — намръщи се той по момчешки — знаеш прекрасно, че горещината там е съвсем различна от жегата тук.

— Причината е в отвратителния ти костюм!

Сам отчаяно извърна очи към тавана.

— Ще ми дадеш ли номера на „Айкабод“, или да се обадя на „Справки“?

Каза му го, защото бе излишно да го тормози допълнително. Мъжът излезе и се върна само след минута.

— Шефът ти не остана изненадан, Челси! И той се тревожел за теб. Казах му, че ще се обадиш утре сутринта. Хайде, да тръгваме!

— Няма да дойда с теб, Сам! Не сме вече в Мексико! Тук съм си у дома и искам да остана!

Той седна до нея на леглото и взе ръката ѝ. В погледа му имаше топлота и настойчива молба.

— Не се плаши, Челси! Няма да те нараня отново! Моля те, повярвай ми! Обичам те и силно желая всичко между нас да е прекрасно! Но единственият начин е да бъдем заедно, да изясним всички недоразумения, да се опознаем по-добре — той погали мократа ѝ буза с опакото на ръката си. — Сега си на ръба на силите си и имаш

нужда от помощ. Искам да дойдеш с мен, защото така ще бъде по-добре за теб. А защо да не видиш и моя дом? Не е толкова лош!

Пред очите ѝ изникна „Уелзли Хилс“ и тя потръпна.

— Не, изобщо не си приличат! — Сам като че ли бе прочел мислите ѝ. — Но най-добре е сама да се убедиш! С нищо няма да те притеснявам. Само ще се грижа за теб!

Стисна ръката ѝ окуражително и се върна при гардероба. Дали не се опасяваше от отговора ѝ и затова не го бе изчакал? Е, така бе по-добре и за нея! Не знаеше какво да каже. Толкова силно ѝ се искаше да бъде с него! Но мъката се бе впила като змия в сърцето ѝ, а също и страха от нова болка... И, по дяволите, чувстваше се толкова слаба...

Тя се отпусна по гръб и закри очи с ръка. Усети поставянето на сака на леглото, чу звука от издърпани чекмеджета, шумолене на дрехи. Безмълвната ѝ неподвижност очевидно бе знак на съгласие. Застанал до вратата, със сак в ръка, той промълви:

— Ще те изчакам в хола.

Тя си взе душ и облече чиста лятна рокля. Когато влезе в хола, Сам ѝ се усмихна. Качиха се в колата и Челси облегна глава на седалката. Притвори очи.

— Май не си спала много напоследък.

— Да, така е.

— Заради жегата ли?

— Да.

Той сигурно бе отгатнал, че това не е цялата истина, но в този момент Челси нямаше намерение да се впуска в подробности.

— Да не ти е хладно?

— О, не!

Той се усмихна, но тя остана доволна, че не каза нищо. Забележките ѝ за климатика и костюма му бяха заяждане. Сам като че ли отново прочете мислите ѝ.

— Не е наистина „отвратителен“, нали?

— Не! — всъщност стоеше му много добре. Не бе необходимо да отваря очи, за да си го припомни.

Сам я остави да си почине. Когато спря на паркинга пред крайбрежните вили, мъжът нежно я докосна по ръката.

— Пристигнахме, Челси!

Пред очите ѝ изникна триетажна вила — нова или наскоро ремонтирана. Приятна на вид — както бе и очаквала.

— Коя е твоята?

— Хайде, ела да ти покажа.

Той се измъкна от колата, праметна сака през рамо и заобиколи да помогне на Челси — тъкмо навреме, защото краката ѝ трепереха. Вратата бе само на няколко метра, той отключи и покани гостенката си. Челси се озова в огромен хол, обзаведен в приятни оттенъци на синьо и кафяво — модерно и много по-семпло от очакванията ѝ. И да бе забелязал, Сам не коментира удивлението ѝ, а докато я насочваше към стълбите, каза:

— Отзад има кухня и трапезария — въведе я в по-голямата от двете спални на втория етаж. — Това е моята спалня, а другата е за гости, но мисля, че тук ще ти е по-удобно. Искam да легнеш и да затвориш очи. Ще сляза да ти приготвя вечеря.

Успя да кимне, да го изпрати с поглед и да установи, че Самюъл Прескот Лъндън има добър вкус. После се пхна в хладните чаршафи на огромното легло, отпусна глава на възглавницата и мигновено заспа.

— Челси? Събуди се, скъпа... Челси?

Тя бавно изплува към повърхността на реалния свят, издърпана най-напред от гласа му, после от ръката, нежно разтърсваща рамото ѝ. Усети хладината в стаята и леглото под тялото си. Повдигна глава и се огледа. Колко ли дълго бе спала? В стаята бе светло. А над нея се бе надвесил Сам... Сам... който ѝ се усмихваше. Погали я по косата и тя забеляза, че костюмът му е друг — от светлосин туид.

— Колко е часът? — намръщи се тя.

— Девет без петнайсет.

— Но... толкова е светло?

— Сутрин е! — усмивката му грейна още по-широко. — Как си?

— Сутрин?! —

— Да, сутрин е. Оставих те да поспиш, но трябва да тръгвам за работа. Не исках, като се събудиш, да си помислиш, че съм те изоставил. В кухнята има банани и кроасани. Хапни каквото ти харесва. Ще се върна в един и ще отидем да обядваме заедно.

— Да обядваме? Господи, Сам, не мога да повярвам, че съм спала толкова дълго!

— Имаше нужда, скъпа! — намести той възглавниците зад гърба ѝ. — Вече изглеждаш по-добре! — усмивката му се стопи, но на лицето му остана отпечатъка на дълбока нежност. — Челс, моля те, остани да си починеш тук още един ден! Не хуквай още днес да работиш! Използвай телефона колкото искаш, но ако нещо ти е необходимо, ще те закарам после да си го вземеш. Почивката ще ти се отрази добре, повярвай ми! Този път си се съсипала!

— Орисан си да ме намираш винаги изтощена?

— Е, този път аз съм си виновен! Обичам да те нося, когато си уморена, но предпочитам да те видя силна и здрава. Обещавах ли, че ще ме чакаш тук?

— Май не съм в настроение изобщо да помръдна — сгуши се тя във възглавницата. — Щом тръгнеш, отново заспивам!

— Но преди това ще хапнеш, нали? — и без да дочака отговор, я целуна и излезе.

Когато външната врата се хлопна, Челси осъзна няколко неоспорими факта. Първо, чувстваше се така щастлива както не си спомняше да е била от векове. Второ, бе с нощница — благодарение на Сам! И трето, усети смъртоносен глад! Отметна чаршафа и скочи, но ѝ се зави свят — и си спомни за кошмара, който бе изстрадала през последните две седмици. Устремът ѝ се поукроти и тя внимателно слезе по стълбите. За да открие, че Сам бе подредил масата — чиния, ленена салфетка, сребърни прибори, чаша, кутия с овесени ядки и разкошен банан. А до тях бе оставена бележка:

„Не сложих всичко в чинията, защото бананът трябва да се изяде веднага щом се обели. В хладилника има сметана, масло и конфитюр, яйца и сирене. Стопли кроасаните в микровълновата печка. Добър апетит! Обичам те!

Сам“

— Хапна ли? — бе първият му въпрос, щом прекрачи прага.

— Съвсем малко — усмихна се Челси. — Само овесена каша, банани и двата кроасана, бъркани яйца и резен сирене. А сега къде ще обядваме? — потри ръце тя.

— О, срещам изгладняла лъвица, но толкова се радвам! — засмя се той весело и я прегърна. — Вече изглеждаш по-добре! И дори бузите ти имат цвят! Не, не ми казвай, че си се изчервила, защото знам как изглеждаш тогава. А що се отнася до обяда — резервирал съм маса в „Джаспър“. Ходила ли си там?

— Не! — червенината по бузите ѝ потъмня.

Харесваше ѝ, когато я гледаше. Чувстваше се привлекателна и горда.

— Е, мисля, че ще ти хареса!

Сам се оказа прав, въпреки че най-много се радваше на присъствието му. Той деликатно заобикаляше темата за отношенията им — необходимо им бе още време, за да зараснат раните. Говореха си за работа — което се оказа не по-малко интересно, защото никога преди не бяха обсъждали „истинския“ си живот. Сам обясняваше организационната структура на фирмата и най-сериозните проекти, в които се бе включила. Сподели намеренията си за съкращаване на ангажиментите и искрено се заинтересува от мнението ѝ. Подробно я разпита за работата ѝ, като търсеше заедно с нея разрешение на проблемите ѝ, правеше паралел между отделни случаи, предлагаше нови идеи.

Когато излязоха от ресторанта, Челси бе в изключително добро настроение. Но щом Сам я остави във вилата си с обещание да се върне към шест, тя отново заспа.

— Не мога да повярвам! Спала съм цели два часа! — възкликна тя, докато пътуваха към апартамента ѝ.

— Преуморена си.

— Е, това вече е изречението на годината!

— В такъв случай, не можеш да отречеш силното ми влияние над теб, нали?

— Да — изглежда го тя колебливо.

И двамата знаеха, че тази вечер им предстои разговор, но слънцето още грееше и ги чакаха доста задачи. Челси набързо опакова голям сак с дрехи и по-малък с папки и документи. Обади се в

„Айкабод“ да откаже ангажимента за няколко дни и тъй като шефът ѝ я обожаваше, не се разсърди.

Докато Челси разопаковаше в „кабинета“ си — малка, но уютна и светла стая на третия етаж с остъклена стена и балкон към пристанището — Сам отиде да вземе вечеря от съседния ресторант за морски специалитети.

— Сигурно няма да свърша нищо тук! — пошегува се тя, когато Сам се качи при нея. — Цял ден ще седя и ще рея замечтан поглед над пристанището, пазара или летището.

— Ще свикнеш — успокои я той.

Заведе я в трапезарията, наля вино и вечеряха задушен омар, варена царевица, салата и кифли. Преместиха се в хола, където поседяха мълчаливо, докато накрая Сам хвана ръката ѝ.

— Трябва да ми кажеш нещо, Челси! За мен то е по-важно от всичко друго! — напрегнатият му поглед я зовеше с копнеж и настойчивост, недопускащи лекомислие. — Обичаш ли ме? След всичко, което казах и направих?

— Да — не можеше да постъпи другояче, освен да бъде напълно искрена — пред себе си и пред него.

Клепачите му се притвориха за секунди и тялото му видимо се отпусна. Беше се преоблякъл в джинси и спортна риза и толкова много приличаше на предишния Сам, че внезапно в сърцето ѝ нахлу прилив на нежност. Дошъл на себе си, той нежно погали ръката ѝ.

— Мисля, че това е основата на всичко — любовта между нас! А сега да обсъдим другите неща в живота ни. Какво става с твоето учение?

— Получих потвърждение от Бостънския университет, но реших да поотложя, докато спестя пари.

— Майка ми каза, че си ѝ върнала всичко.

Значи вече бе говорил с нея! Добре че го бе научил от госпожа Лъндън! Не ѝ се искаше сама да го осведомява.

— Не е трябвало да го правиш, Челси! Ти заслужи тези пари, дори останалата част! Нали ме върна?!

— Не, ти сам се върна! А не искам парите! Особено след онзи разговор!

— Значи си ги върнала заради мен?

— Не, заради себе си! Ако между нас не се бяха породили чувства, може би нямаше да мисля така. Но след като се влюбих в теб, би било ужасно долно да ги задържа!

— Е, майка ми несъмнено ти е казала колко благородно постъпваш! — саркастично подхвърли той.

— Благородството няма нищо общо с това! — тя за нищо на света не би желала да изостря и без това утежнените отношения между майка и син. — Беше въпрос на самоуважение. Изведнъж разбрах, че тази докторска дисертация означава твърде много за мен — не само за да помагам на хората, но и като доказателство, че присъствам в този свят и мога да постигна повече. Парите обаче трябва да спечеля честно!

— Но ти вече си постигнала толкова много!

— Ако продължа образованието си, ще постигна много повече. Ти едва ли можеш да ме разбереш, защото по рождение си се озовал на върха. Моите родители са прекрасни, но нямат образование и затова не са успели да разгърнат възможностите си. Длъжна съм да докажа себе си!

— Но нали си завършила колеж...

— А кой бе казал, че постигането на една цел е само начало на нова?

— Предавам се! — вдигна той рамене с виновно изражение. — Но бих могъл да платя обучението ти...

— Не...

— Ще ми достави огромно удоволствие! По дяволите, Челс, нали имам пари? Ако не мога да ги изхарча за неща, които смятам за важни, защо са ми тогава?

— Вложи ги, дай ги за благотворителни цели... но не и на мен!

— Така ли? Значи мислиш, че го правя само от благородство? Грешиш, Челси! Аз те обичам и знам, че това ще те направи щастлива. А тогава и аз ще бъда щастлив! Виждаш ли какъв егоист съм?

— Но това е моят живот, моето образование! Имам гордост!

— Знаеш ли, ако бяхме женени, това, което е мое, щеше да бъде и твое. Можеше да вземеш парите от общата ни банкова сметка...

— Ние не сме женени...

— Но аз искам да се оженим. Ще се омъжиш ли за мен, Челси?

— Не... все още.

— Не си сигурна, че любовта ни ще оцелее?

— Ще оцелее — моята поне, със сигурност! Но едно от нещата, които разбрах през последните седмици е, че любовта не е достатъчна за създаване на здрава връзка — думите на Беатрис Лъндън неизменно я преследваха. — Ние сме от различни социални среди, Сам! Влюбихме се Мексико — в атмосфера, коренно различна от тази тук. Вкусите ни могат да се окажат напълно различни — ти може да не харесаш приятелите ми, а аз — твоите. Може отново да потънеш в работата си, аз — също и нашата връзка да остане на заден план. Това ще ни отдалечи и ще ни причини болка — какво ще правим тогава?

— Това никога няма да се случи!

— Сигурен ли си?

— Животът никога не дава гаранции, Челси!

— Но аз ги искам — или поне сърцето ми! То копнее за цялата ти любов, топлина и всеотдайност — всичко или нищо!

Сам замълча. Обърна дланта ѝ и се взря в линиите, като че ли търсеше помощта на съдбата. После вдигна очи.

— Мога искрено да ти обещавам, че ще те обичам от цялото си сърце и съм готов да ти го доказвам през целия си живот — но дали ще ми повярваш? А защо не си дадем пробен срок? Да поживеем заедно, да се опознаем, да обсъдим всички проблеми. Няма да те притеснявам със сватбата, нито дори със секса, въпреки че, Бог ми е свидетел, много силно те желая, и то, защото това е друг начин да ти кажа колко много те обичам! Но ще бъда търпелив... Какво мислиш?

Предлагаше ѝ мост към неземното щастие. Челси знаеше, че може да се спъне и падне и тази мисъл я ужасяваше, защото колкото повече се доближаваше до небесата, толкова по-примамливи ѝ се струваха те. Но нима би могла да не опита? Пое дълбоко дъх и бавно се усмихна.

— Мисля, че предложението ти е страхотно! Наистина те обичам, Сам! И искам връзката ни да оцелее!

— Така и ще стане, мила, сигурен съм, че ще се справим!

Дните минаваха и Челси все повече мислеше, че Сам бе прав. Беше щастлива — дори повече, отколкото в Мексико. И въпреки че

отново се отказа от ангажимента в „Айкабод“, продължи да се занимава с издирване на изгубени деца.

Закусваха и вечеряха заедно, а когато Сам бе свободен, не пропускаха и обедите — поне един-два пъти седмично. Прекарваха вечерите в ту в спокойна домашна обстановка, ту на представления, а често се разхождаха по брега. През уикендите бяха неразделни.

Любовните нощи се превърнаха във висш израз на чувствата им. Тогава думите, усмивките и допирът ги издигаха по спиралата на екстаза. Но имаше и нощи, стаили не по-малък чар, когато заспиваха прегърнати.

Сам постепенно я представи на колегите и приятелите си и въпреки че някои ѝ допаднаха повече от други, тя откри, че са много по-достъпни и приветливи, отколкото предполагаше. Най-удобно се чувстваше с Линда Хънтигтън. Сам прие познатите на Челси по същия начин. Еднакво непринудено подхващаше разговор на масата в апартаментче в „Брайтън“ и в артистично ателие на площад „Девъншир“.

Често се връщаха към спомените от селцето на майките — веднъж Сам я изненада с думите, че ако Рени реши да пътува на север, ще поеме издръжката ѝ. Но основните им планове бяха свързани с настоящето и бъдещето.

Нещата като че ли наистина се нареждаха. След дълги душевни терзания и разговори с Челси Сам реши да ограничи дейността си в компанията само до отдела, занимаващ се с търговските центрове. Ангажиментите му намаляха и той изглеждаше силен, здрав и спокоен. И непрестанно ѝ повтаряше, че тя му е помогнала да открие критериите в усилията за постигане на крайната цел — точно по предписанието на лекаря.

След месец съвместен живот със Сам Челси бе по-влюбена от всякога. Започна да мисли за бъдещия семеен живот според представите на Сам — голяма къща сред природата, кънтяща от смеха на децата, които Сам толкова силно желаше — и разбра, че не може да мечтае за нищо друго.

Имаше само една пречка по пътя към истинското ѝ щастие. Нещо, за което не можеше да заговори първа. И тъй като Сам вече отлично я познаваше, тя не се учуди, когато веднъж ѝ каза:

— Днес говорих с майка ми. Поканих я утре на вечеря.

— О, Сам! Мислиш ли, че идеята е добра? — не остана изненадана, но сърцето ѝ запърха като уплашено птиче.

— Рано или късно трябва да го направим.

— Но... двете се разделихме доста бурно. Може би... да бяхме изчакали още малко... до есента.

Той я привлече в обятията си и нежно разтри раменете ѝ, сякаш да заличи напластилото се напрежение.

— Тя е единствената бариера помежду ни, Челс! Не си споменала и дума за нея, нито за вашите две срещи. Зная, че искаш да ми го спестиш и ти благодаря. Но добре я познавам и се досещам какво ти е наговорила. Езикът ѝ е доста остър.

— И ако е решила да го използва като оръжие да ни раздели?

— Не е възможно, защото такова оръжие не съществува. Аз не се поддавам на влиянието ѝ, Челс! Думите ѝ не могат да променят чувствата ми към теб, затова се успокой! Обявих независимостта си, когато преди години напуснах къщата ѝ. Сега съм като имунизиран към намеците и мненията ѝ. Нали доказахме, че се разбираме чудесно?

— Да.

— Е, тогава да ѝ покажем какво сме постегнали! Искам да се оженим, Челс, и то скоро! Трябва да преодолеем и последната бариера! Ти се страхуваш от нея и това ме тревожи. Не искам винаги да виса като заплаха в съзнанието ти. Ще я поставим пред свършен факт — сама ще се убеди, че се обичаме и ще видиш, че когато се налага, тя може да отстъпва.

— Ами ако не го направи? Ако се противопостави?

— Е, ако не може да приеме факта, че сега съм по-щастлив от всякога, това си е неин проблем! Казах ти, че я обичам, защото ми е майка, но не бих ѝ разрешил да се разпорежда с живота ми.

— Наистина ли си убеден, че тази среща е необходима? — гласът ѝ бе натежал от съмнения.

— Довери ми се, Челс! Зная какво правя!

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Зная какво правя!“ — бе казал Сам.

През целия следващ ден, петък, проточил се мъчително бавно, Челси се опитваше да му повярва. Измъчваха я съмнения, но погледнато от страни, Сам бе прав. Беатрис Лъндън — по ирония на съдбата причина за запознанството им — бе единствената сянка на безоблачния хоризонт на щастието им. Понякога избледняваше, но никога не изчезваше. „Момиче като теб“, „мъж с положението на сина ми“ бяха все изрази, които непрестанно изплуваха в съзнанието на Челси и не й даваха покой.

Тя не бе съвсем сигурна какво очакваше. Госпожа Лъндън не би си взела думите назад. Но може би... може би... би дала някакъв знак, че я приема. Дано! И то само заради Сам — въпреки твърдението му, че мнението ѝ не го интересува.

Отдели голямо внимание на тоалета. Избра рокля, която бяха купили заедно със Сам предишния уикенд — от розова коприна, без ръкави и с дълбоко остро деколте. Падаше свободно, на богати гънки до ниската талия, а до коленете беше права. Широк бял шарф пристягаше ханша и подчертаваше модерния силует.

Изправена пред огледалото на Сам, тя изпитателно се взираше в образа си — косата ѝ бе чудесна, гримът — подходящ. Но колието от перли потъваше в деколтето ѝ. Смени го с друго от ярки корали, но ѝ се стори много семпло.

— Защо е тази недоволна бръчка? — Сам прекоси стаята и застана зад гърба ѝ. Изглеждаше прекрасно в тъмния си костюм и вратовръзка.

— Тези колиета ми се струват неподходящи. Трябваше да го предвидя, но нали не обичам да правя покупки, а освен това не предполагах, че ще излизаме, при това с майка ти...

Сам се взираше в отражението ѝ и в очите му потрепна колебание. Сведе поглед и прочисти гърлото си.

— Имам нещо, което ще отива на роклята ти.

— Нещо?

— Да — посегна през рамото ѝ, издърпа най-горното чекмедже на тоалетката и извади продълговата, плоска кутия. — Заповядай. Отвори я и ми кажи мнението си.

— Купил си нещо за мен?

— Толкова ли е странно? За мен беше удоволствие да го избира.

— Никога досега не съм получавала подарък от мъж.

— Аз не съм кой да е мъж, а бъдещият ти съпруг! Хайде, Челс, отвори го!

Очарована и развълнувана, тя вдигна капака, само за да открие втора кутия, този път кадифена. Извади я, бавно я отвори — и затаи дъх.

— Сам! Толкова е красива! — Челси възхитено вдигна огърлицата — масивна златна верижка с блестящ диамант в средата.

— Харесва ли ти? — попита неуверено той. — Разгледах и други — по-пищни и натруфени, но тази ми се стори семпла и елегантна — като теб.

— О, възхитителна е! — стиснала здраво огърлицата, тя се хвърли на врата му. — Благодаря ти, Сам! Прекрасна е! — отдръпна се и закопча колието, което сякаш прилепна към кожата ѝ, святкайки с диамантеното си око. Не би могло да ѝ стои по-добре — дори да бе направено по поръчка.

— Изглеждаш чудесно! — възкликна той с искрено възхищение. Тя понечи отново да го прегърне, но ръката му вече бе потънала в чекмеджето. — Виж, това е част от комплекта!

Изненадана, тя се отдръпна и съзря в ръката му нова, по-малка кутийка. Не можа да се стърпи и бързо я разтвори. Пред погледа ѝ заблещукаха прекрасни златни обеци с форма на полумесец и диамант, трепкащ загадъчно на върха. Когато погледна Сам, очите ѝ сияеха с блясъка на скъпоценните камъни.

— Все едно е Коледа — въпреки че никога не съм получавала такива подаръци!

Сам вече бе взел обеците и предпазливо ги окачваше на ушите ѝ. Повдигна брадичката ѝ и се усмихна.

— Отиват ти! — обърна я към огледалото, за да прецени сама. Обеците проблясваха тайнствено под косата ѝ. Обзе я гордост — бе по-красива и изтънчена от когато и да било.

— Не зная какво да кажа! — промълви тя.

— Не казвай нищо, преди да видиш и последното!

— Последното?

За трети път ръката му — като на вълшебник — се озова в чекмеджето. Този път кутийката бе подозрително миниатюрна. Сърцето ѝ заудря учестено и тя се поколеба.

— Хайде! — подкани я той. — Отвори я!

Тя се подчини, но игривите пламъчета на диаманта под треперещите ѝ пръсти многократно се умножаваха от спонтанно бликналите сълзи.

— О, Сам!

Той взе пръстена и нежно го плъзна на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— Искам да го носиш, Челси! — гласът му бе дрезгав. — Искам всички да знаят, че скоро ще се оженим! Обичам те! Толкова много те обичам! — устните му с благоговение докоснаха пръстите ѝ, а след миг тя вече бе в обятията му.

— Аз също те обичам, Сам! — едва успя да се пребори със заседналата в гърлото ѝ буца. — Пръстенът е разкошен!

— Купих го миналата седмица, но исках да изчакам подходящия момент да ти го подаря. Не го правя заради майка ми, а единствено заради нас!

— Зная — прошепна тя. Беше толкова щастлива. Сам Лъндън бе най-красивият, най-милият и най-любящият мъж, за когото изобщо би могла да си мечтае. Невероятно бе, че е истински, че е неин!

— Ако продължаваш да ме гледаш така — промълви той, — май ще накараме майка ми да ни чака не по-малко от час!

— О, не! — дойде на себе си тя. — Не можем да постъпим така! — грабна ръката му и се взря в часовника. — Седем и петнайсет? Резервацията е за седем и половина!

— Не се безпокой! „Лок-Обер“ е на три минути път с кола. Изглеждаш великолепно!

— О, Сам, ласкаеш ме! — грабна чантата си и хвана Сам за ръка. Годешният пръстен ѝ вдъхваше смелост, от която несъмнено се нуждаеше. Въпреки прекрасното начало на вечерта, не очакваше с нетърпение второто действие.

Седяха вече пет минути, когато се появи Беатрис Лъндън, предвождана от оберкелнера. Движеше се бавно, с царствена походка. Дали не се дължи на възрастта ѝ, помисли Челси. Странно, но макар да бе олицетворение на безупречно възпитание, аристократично богатство и непоклатимо обществено положение, тя като че ли не ѝ се стори така страховито респектираща.

— Добре ли си? — измърмори Сам.

— Да — кимна тя, без да откъсва поглед от Беатрис Лъндън.

Той се усмихна и я стисна за ръката. Пусна я едва когато се изправи да поздрави майка си. Целуна възрастната жена по бузата, после се обърна към масата.

— Мамо, нали си спомняш Челси?

— Как сте, госпожице Рос? — кимна госпожа Лъндън.

— Челси, моля ви! — усмихна се тя колкото може по-сърдечно. По лицето на Беатрис не се забелязваха следи от гняв — доста окуражителен факт. — Чувствам се чудесно!

Масата бе за четирима. Сам настави майка си срещу Челси и се отпусна на стола си. Повика келнера и поръча шампанско.

— Имаме повод за празнуване — двамата с Челси се сгодихме! Искахме първо ти да научиш.

Челси не бе сигурна коя първа ахна от изненада — тя или госпожа Лъндън. Знаеше, че рано или късно възрастната дама ще забележи пръстена, въпреки че лявата ѝ ръка бе свита в скута. Но никога не бе предполагала, че Сам ще поднесе новината веднага.

— Сгодени? — възрастната дама бавно премести поглед от Челси към Сам и обратно. И да бе поразклатено за миг, самообладанието ѝ бързо се възвърна. — Не е ли малко неочаквано?

— Познаваме се повече от два месеца — Сам сияеше. — Откакто се върнах, положих доста усилия да я убедя и най-последно успях — гледаше я с такова искрено възхищение, че тя се изчерви и усмихна.

— Тогава поздравления и на двамата — госпожа Лъндън не се усмихна, но съвършените ѝ маниери не можеха да не събудят възхищение.

— Има и новини около работата ми — продължи Сам и се впусна в подробности около плановите си, прекъснати от пристигането на шампанското. — За Челси — започна той, а очите му преливаха от

любов и гордост, — която ми разкри толкова истини за самия мен и ми донесе удовлетворение и щастие! — отпи от чашата и закачливо ѝ намигна.

Тя се усмихна и поклати глава. Той беше непоправим!

Майката и синът продължиха оживено да обсъждат работата на двете фирми. Сервираха им основното ястие. Челси похапваше и слушаше разговора, като от време на време подхвърляше въпроси с увереност, придобита след часове, прекарани със Сам над проектите му.

Изведнъж госпожа Лъндън любезно я попита как върви собствената ѝ работа. Челси отвърна смутено и лаконично, но Сам я подтикна с въпроси. Той уважаваше заниманията ѝ и тя ценеше високо вниманието му. Госпожа Лъндън я слушаше и кимаше учтиво, но Челси знаеше, че дори тези незначителни движения ѝ струват немалки усилия. Може би Сам бе прав — това бе подходящото време за среща. От нейна страна не можеха да очакват радост или въодушевление от годеща, но Челси би се задоволила и с най-обикновена търпимост.

И тогава Сам я изостави. Чакаха десерта, когато мъжът внезапно каза:

— Струва ми се, че Малкълм Уейн е седнал там, в дъното. Ще отида да го поздравя — остави салфетката си на масата и стана. — Дами, ще ме извините ли за минутка? — и изчезна.

Челси нервно проследи отдалечаването му. Преглътна мъчително и забодде поглед в ленената покривка.

— Направи го нарочно, нали се досещате? — отбеляза Беатрис Лъндън. — Даде ни възможност да поговорим насаме.

— Мисля, че сте права — погледна я притеснено Челси.

— Да, в този случай. Но невинаги и за всичко — бавно и неуверено Челси вдигна очи. — Ще бъда откровена с вас, Челси. Бих избрала съвсем различна жена за съпруга на сина ми. Не възнамерявам да се извинявам за случилото се между нас. Нищо не беше казано случайно!

На лицето на Челси се изписа болка.

— Много съжалявам, че го чувствате по този начин! За нищо на света не бих искала да нараня Сам. Между вас може да има разногласия, но вие сте негова майка и той ви обича.

— Но той обича и вас, нали?

— Да!

— А и вие, съвсем очевидно, го обичате! Това бе най-яркото впечатление, останало след последната ни среща! Онова, което ми наговорихте непосредствено преди да си тръгнете — какъв човек е Самюъл — бе много красиво. Като майка не съм безразлична към комплиментите ви.

— Не бяха комплименти, госпожо Лъндън, а факти! Ако ми се удаде случай, ще ги повторя, а мога да добавя и нещо ново.

— Не се съмнявам! Разкажете ми за учението — ще започнете ли тази есен?

— Не! — вирна тя брадичка. — Не съм събрала парите.

— Сам не може да не е предложил да плати таксата.

— Предложи, но аз отказах. Независимо от вашето мнение, аз не се омъжвам за него заради парите му. Това дори е една от причините, поради които му отказвах толкова дълго!

— Но накрая се предадохте!

Челси вдигна рамене и неловко се усмихна.

— Аз наистина го обичам! Искам да живея с него, а мисля, че и той се нуждае от мен — гласът ѝ постепенно укрепна. — Може и да нямам възпитанието на жената, която вие бихте му избрали, нито парите на неговата социална прослойка, нито обноските. Но мисля, че мога да направя Сам щастлив, а в крайна сметка, не е ли това най-важното?

Беатрис Лъндън изпитателно я изгледа.

— Никога не съм мислила, че ще го кажа, но вие може би сте права. Самюъл не е изглеждал така добре от години. Е, имам някои забележки за мустаците и дългата коса, но щастието му е очевидно — тя се намръщи. — Все още обаче не разбирам какво го правеше нещастен. Несъмнено бе нещо сериозно, за да избяга в джунглата за седем месеца! Ако не бяхте вие, сигурно още щеше да е там! Така че вие спечелихте онези пари, мила, и аз мога да...

— Не! — избухна Челси и веднага сниши глас. — Моля ви! Нито дума повече за това!

— Както желаете — вдигна рамене Беатрис. — Но да се върнем на темата. Стигнах до извода, че предпочитам Сам да е тук — при каквито и да е условия — отколкото заточен в самоволно изгнание — в очите ѝ проблесна примирение. — Няма да се противопоставя на

женитбата ви, Челси! След като Самюъл желае този брак, ще има подкрепата ми!

— Благодаря! — повече не би могла да очаква. — Много съм ви задължена. — За нейна изненада, на устните на госпожа Лъндън заигра слаба усмивка.

— Трябва да призная, че несъмнено ще имате хубави деца.

— Надявам се — изчерви се Челси.

Сам се появи и седна с безгрижност, която Челси възнамеряваше да обсъдят по-късно. О, колко бе хитър! Но тя го обичаше. Господи, колко много го обичаше!

Няколко седмици по-късно двамата лежаха прегърнати. Ала не на двойното легло в апартамента ѝ, нито на огромната спалня в крайбрежната му вила, а в леглото с балдахин в селската къща, където преди няколко дни бяха сложили тапети.

— Харесва ли ти? — попита той тихо.

— Леглото ли? Обожавам го!

— Не, къщата. Харесва ли ти?

— Влюбена съм в нея!

— Но има доста работа по ремонта!

— Това са думи на Самюъл Прескот Лъндън. Моят Сам знае, че ако искаме нещо модерно, можем да си го позволим. Но в града го имаме. Тук е нашето скривалище за уикендите — непретенциозно и спокойно. Нали?

— Да, но доста примитивно. Наистина ли си щастлива?

— А нима е възможно да не съм, след като си до мен? В тази чудесна „къщурка за двама“? Затова ли я хареса от пръв поглед — защото ти напомня за селцето на майте?

— Не съвсем. Но ме връща към всичко онова, което имах там — спокойствие, свобода, чистота.

— Ще бъде прекрасно, когато позахладнее. Тази печка изглежда страхотно! Освен това — привлече глас тя, — с такова удоволствие те наблюдавах как цепиш дърва!

— Не успях да нацепя достатъчно, защото ме разсейваше!

— Винаги ми се е искало да се любим сред природата. В нашата собствена гора — в съзнанието ѝ изплува прекрасна картина. Нима не

бе изумително, че всеки път любовта им разцъфваше с нова сила? — Ти извървя доста дълъг път, нали?

— В умението да се любя ли?

— Не, в способността да почиваш. Без повече главоболия и високо кръвно налягане, нали?

— Да.

— Е, ако можехме да направим нещо за тези раирани костюми...

Той я погъделичка и Челси, заливайки се от смях, се опита да избегне закачливите му пръсти.

— Престани, Са-мю-ъл!

— О, небеса, няма да ме наричаш така, нали?

— Само когато се държиш неприлично!

— Но аз се държа чудесно! Поне засега!

— Всъщност харесва ми, когато се държиш неприлично! — тя нежно докосна лицето му. — И страшно много те обичам! Но ти го знаеш нали?

Мъжът се усмихна.

— Няма значение. Повтаряй ми го, колкото искаш!

И тя с радост го послуша.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.